

Buổi chiều Windows

Contents

Buổi chiều Windows	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	8
3. Chương 03	14
4. Chương 04	20
5. Chương 05	28
6. Chương 06	35
7. Chương 07	42
8. Chương 08	49
9. Chương 09	57
10. Chương 10	65
11. Chương 11	73
12. Chương 12	82
13. Chương 13	85

Buổi chiều Windows

Giới thiệu

Giống như hai truyện dài Nữ sinh và Bò câu không đưa thư của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh, nhân vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoi-chieu-windows>

1. Chương 01

Một buổi sáng mùa hè, trên đường Nguyễn Du có ba cô gái chạy trên hai chiếc xe, vừa đi vừa dõm dáo dác. Đường một chiều, nhưng không vì vậy mà người qua kẻ lại ít nhộn nhịp. Những chiếc xe phân khối lớn vừa phóng vun vút vừa bóp còi inh ỏi khiến ba cô nhàn mặt nép sát vô phía trong.

Dĩ nhiên những ai đã đọc qua những truyện dài đại loại như “Nữ sinh ” hoặc “Bồ câu không đưa thư” đều biết ngay ba cô gái đó không ai khác ngoài bộ ba Xuyên, Thục và Cúc Hương.

Cúc Hương chở Thục. Còn Xuyên chạy một mình.

Có lẽ mệt mỏi vì chở nặng, Cúc Hương buột miệng than vãn:

- Cái công ty quỷ quái này ở đâu mà đạp hoài không tới vậy nè!

Xuyên nhanh nhẩu phụ họa:

- Ừ , mỗi chân ghê! Phải chi đó không phải công ty mà là một quán ăn thì dù nó có ở tận Bắc Cực, mình cũng đâu thấy mỗi như vậy!

Trong khi Thục ngồi đằng sau che miệng cười khúc khích thì Cúc Hương liếc Xuyên, hừ mũi:

- Xiên xỏ gì tao đó mày!

Xuyên thản nhiên:

- Tao chỉ ví dụ vậy thôi chứ hơi đâu...

Xuyên nói chưa dứt lời, Thục đã kêu lên:

- Hình như tới rồi đó! Tốp lại đi!

Cúc Hương và Xuyên lập tức bóp thắng, tấp vô lề.

Khu vực này nhà cửa san sát, hàng cơm ký hiệu sách báo, tiệm uốn tóc chen với cửa hàng sửa chữa ti-vi.

- Phải đây không? - Cúc Hương nhìn vào căn nhà có trưng tấm bảng “Công ty Việt Anh” hỏi trống trống.

- Theo như địa chỉ con Xuyên nói thì đúng là nó rồi! - Thục gật đầu.

- Tao nghi không phải! - Cúc Hương nhún vai - Đây chắc là công ty chuyên soạn từ điển!

Thục trở mắt:

- Sao mày biết?

Cúc Hương tỉnh bơ:

- Mày không thấy trên bảng đề hai chữ “Việt Anh” đó sao! Chắc chắn nó còn một công ty em là “công ty Anh Việt” nữa!

Thục “hứ” một tiếng:

- Nói như mày!

Xuyên không tham gia vào cuộc tranh cãi của hai bạn. Lặng lẽ lôi từ trong túi xách ra một tờ giấy nhỏ, nó lẩm nhẩm đọc rồi liếc vào căn nhà, gật gù:

- Chắc là công ty này rồi...

Cúc Hương trở tới, dòm vào tờ giấy trên tay Xuyên:

- Đúng không mày?

- Đúng chóc!

Thục ngáp ngừng hỏi:

- Bộ thầy Gia không biết tên công ty này hả?

Xuyên tặc lưỡi:

- Chắc là thầy quên! Nhưng theo địa chỉ thầy ghi thì đích thị là công ty này!

- Vậy thì mình vô đi!

Nghe Thục hỏi, Xuyến và Cúc Hương liền loay hoay dựng xe. Nhưng rồi ba cô gái vẫn túm tụm lại một chỗ, không ai nhúc nhích, vẻ ngần ngại hiện rõ trên mặt.

Thục huých khuỷu tay vô hông Cúc Hương:

- Vô đi mày! Làm gì đứng trơ như phỗng vậy!

Cúc Hương rụt cổ:

- Không hiểu sao tao thấy sờ sờ thế nào! Thôi để con Xuyến vô trước!

- Từ từ để tao quan sát “trận địa” đã! - Xuyến háng giọng, mắt vẫn không ngừng dán chặt vào những bóng người đi lại thấp thoáng bên trong căn nhà.

Thấy Xuyến đứng cả buổi vẫn không buồn động đậy, Cúc Hương sốt ruột:

- Bộ định quan sát đến tết Ma-rốc hả mày?

- Đông người quá hà! - Xuyến chép miệng, giọng hồi hộp.

Điều bộ của Xuyến khiến Thục rất đỗi ngạc nhiên. Cúc Hương do dự, Thục còn hiểu được, nhưng Xuyến mà rụt rè thì quả tình Thục chưa từng thấy bao giờ. Tuy cả hai đều bẻm mép, lanh lợi, nhưng so với Cúc Hương, Xuyến “trình độ” hơn nhiều. Xuyến bản lĩnh, gan lì, hình như sinh ra chỉ để át giọng và trấn áp kẻ khác. Đã bao nhiêu lần, Thục từng chứng kiến cảnh những tên con trai ngổ ngáo phải dở khóc dở cười khi đối diện với Xuyến. Vậy mà bây giờ, chẳng có một “đối thủ” nào trước mặt, Xuyến lại đâm ra bối rối, lạ thật!

- Đông người thì ăn nhằm gì! - Cuối cùng không nhịn được, Thục vọt miệng - Ở trường mình đông người gấp mấy lần ở đây mà mày đâu có sợ!

- Mày ngốc quá! - Xuyến hừ giọng - Ở trường khác, ở đây khác! Đi học làm sao so với đi xin việc làm được! Ở trường, muốn “bê cổ” đứa nào, tao chỉ cần đưa tay ra “rộp” một cái là xong. Còn ở đây nếu mình loạng quạng, người ta sẽ “bê cổ” hết cả bọn!

- Mày nói gì nghe ghê quá! - Thục nhăn mặt và bắt giắc bước lui một bước.

Thứ ngôn ngữ “khủng bố” của Xuyến chẳng mấy may tác động đến Cúc Hương, lúc này đang kiễng chân nhón nhác nhìn vào trong nhà. Đang nghiêng ngó, Cúc Hương bỗng hốt hoảng kêu lên:

- Nhầm to rồi, tụi mày ơi!

Tiếng la đột ngột của Cúc Hương khiến cả Xuyến lẫn Thục đều giật thót.

- Chuyện gì vậy? - Cả hai cái miệng cùng hỏi.

Cúc Hương đặt tay lên ngực:

- Đây không phải là công ty tin học như thầy Gia giới thiệu!

Phát hiện của Cúc Hương làm Thục ngẩn ngơ:

- Chứ đây là đâu?

Cúc Hương tỏ vẻ hiểu biết:

- Công ty này chỉ chuyên bán hoặc sửa chữa ti-vi gì đó thôi!

- Ai bảo mày vậy? - Xuyến nhếch mép.

- Cần gì ai bảo! - Cúc Hương chỉ tay vào trong nhà - Bộ mày không thấy cả dãy ti-vi bày trong phòng kiếng đó sao?

Trong khi Thục lộ vẻ hoang mang không biết có nên tin lời Cúc Hương hay không thì Xuyến ôm bụng cười rử:

- Trời ơi là trời! Máy vi tính của người ta đó, cô nương!

- Máy vi tính? - Cúc Hương há hốc miệng.

- Chứ còn gì nữa!

Giọng Cúc Hương vẫn chưa hết nghi ngờ:

- Sao nó giống hệt cái ti-vi vậy?

- Đó là cái màn hình! - Xuyên ra vẽ thông thạo - Nó còn có một cái đầu máy nữa, gọi là cái gì há, à cái CPU!

Thực nhìn Xuyên bằng ánh mắt thán phục:

- Mà rành quá hén!

Xuyên khoái chí, vỗ ngực:

- Tao là chuyên gia về vi tính mà! Học hết cơm hết gạo chứ mày tưởng! Nếu không vậy, để gì thầy Gia chịu giới thiệu tụi mình đến đây!

- Nhưng trong ba đứa chỉ có một mình mày rành, còn tao với con Thực có biết cóc khô gì về vi tính đâu!

- Giọng Cúc Hương thốt nhiên e ngại.

- Không hề gì! - Xuyên khoát tay - Tụi mày cứ nhìn tao, hề thấy tao làm sao, mày và con Thực cứ làm y như vậy! Dần dần rồi tụi mày cũng... giỏi bằng tao thôi!

Nghe Xuyên trấn an bằng một giọng vô cùng tự tin, Cúc Hương bình tĩnh trở lại. Nó nhìn Xuyên:

- Vậy sao mày chưa vô trông hời thử xem?

- Vô thì vô chứ sợ gì! - Đang hùng hổ, Xuyên bỗng nhú mày - Nhưng vô gặp ai hén?

- Ai là ai? - Cúc Hương không hiểu.

Xuyên chớp mắt:

- Bạn thầy Gia tên gì, tao quên bống mất rồi?

Cúc Hương phì cười:

- Tên Vân.

- Thế thì được rồi! - Xuyên thở phào - Bây giờ hai đứa mày sắp hàng một sau lưng tao! Cả ba cùng vô!

- Vô làm gì đông vậy! - Thực thấp thỏm lên tiếng - Lại sắp hàng một nữa, làm như sắp hàng vô lớp không bằng!

- Lệnh đã ban rồi, không có cãi! - Xuyên quát mắt - Mình phải sắp hàng một đi vô để người ta biết rằng tụi mình là những cô gái xinh đẹp nhưng không kiêu căng hợm hĩnh, lúc nào cũng biết giữ nề nếp trật tự, có vậy người ta mới khoái chí mà nhận mình vô làm, hiểu chưa đồ ngốc!

Trong khi Cúc Hương bầm bụng cổ nín cười thì Thực gạt đầu lia lịa, không chút nghi ngờ những lời vàng ngọc của Xuyên.

Những người ngồi trong công ty Việt Anh đều lộ vẻ tò mò khi nhìn thấy ba cô gái trẻ măng không biết ở đâu đang nối đuôi nhau rụt rè bước vào.

Trước những ánh mắt hiếu kỳ đang đổ dồn về phía mình, chân Thực như quí lại, bước hết muốn nổi. Cúc Hương cũng vậy, mặt đỏ bừng, mắt nhìn chăm chăm xuống đất như thể nền nhà dưới chân nó sắp nứt ra làm hai vậy.

Chỉ có Xuyên là trấn tĩnh, mặc dù trái tim nó cũng đang đánh lô-tô trong lồng ngực. Bước lại gần chiếc bàn nhỏ kề cạnh lối đi, Xuyên đánh bạo lên tiếng hỏi cô gái đang ngồi sau đồng giấy tờ cao ngút

- Chị làm ơn cho gặp thầy Vân!

- Thầy Vân? - Cô gái hỏi lại, mắt tròn xoe vì ngạc nhiên.

Thái độ của cô gái khiến Xuyến chột dạ:

- Dạ, thầy Vân! Chẳng lẽ ở đây không có ai tên Vân sao chị?

Ánh mắt cô gái vẫn kì dị:

- Tên Vân thì có, nhưng “thầy Vân” thì không! Nhưng không sao, các cô đợi một chút!

Nói xong, trong khi Xuyến còn chưa hết ngạc nhiên, cô gái đã ngoảnh đầu vô phía trong kêu lớn:

- Thầy Vân ơi thầy Vân! Có ba cô gái nào muốn gặp thầy kìa!

Cô gái kéo dài tiếng “thầy” một cách tinh quái khiến những người ngồi quanh cười rộ.

Bất giác, Xuyến, Thục và Cúc Hương đưa mắt nhìn nhau. Cả ba mặt mày đều lộ vẻ hoang mang.

Trong ba cô, dĩ nhiên Thục là người yếu bóng vía nhất. Nó run trong bụng, không hiểu tại sao mọi người lại cười ồ lên như vậy. Cấn chặt môi, Thục hồi hộp khẽ liếc mắt về phía sau cô gái.

Từ trong căn phòng được ngăn bằng những tấm kiếng lớn, nơi kê dãy máy vi tính, một chàng trai tóc ngắn, áo ca-rô lật đật chạy ra:

- Gì vậy Mai Hương?

Cô gái tên Mai Hương nheo nheo mắt, láu lỉnh:

- Có mấy người đẹp muốn gặp thầy!

- Không giỡn à nghen! - Chàng trai nhăn mặt.

- Em cũng đâu có giỡn với “thầy”! - Mai Hương chỉ Xuyến - Không tin, “thầy” hỏi cô này nè!

Chàng trai ngơ ngác quay sang Xuyến. Khi này, anh đã thấy ba cô nhưng không nghĩ là họ đến tìm mình.

- Các cô kiếm tôi hả? - Anh hỏi, giọng bán tín bán nghi.

Xuyến liếc nhìn Vân, thấy anh cỡ hăm ba, hăm bốn, hơn bọn Xuyến chừng năm sáu tuổi là cùng. Trong khi Xuyến đang ngập ngừng chưa biết xưng hô như thế nào thì Cúc Hương đã vọt miệng:

- Thầy có phải là thầy Vân không?

Vân gật đầu:

- Tôi là Vân! - Đang nói, anh bỗng hạ giọng - Nhưng tại sao các cô lại gọi tôi là “thầy”? Coi chừng các cô nhầm tôi với ai!

Thấy anh hạ giọng, Cúc Hương bất giác cũng thì thào:

- Tụi này là học trò thầy Gia!

- A! - Vân reo lên, cặp mắt anh long lanh - Anh Gia bảo các cô đến đây phải không?

Rồi không đợi cho bọn Xuyến trả lời, anh vẫy tay, niềm nở:

- Vậy thì vào đây đi! Vào trong này nói chuyện!

- Học trò anh hả? - Mai Hương đột ngột hỏi.

- Đừng có mà chọc quê! - Vân tươi cười - Đây là học trò anh Gia! Anh Gia giới thiệu các cô này đến làm việc ở phòng vi tính, thay cho nhóm “tam đầu ngữ”!

Mai Hương vỗ lẽ, gật gù:

- Hèn chi các cô gọi anh là thầy! Hóa ra chức “thầy” của anh là chức ăn theo!

Ý nghĩa chế nhạo trong câu nói của Mai Hương rõ mồn một nhưng Vân giả vờ không để ý. Anh thần nhiên dẫn ba cô gái men theo một hành lang hẹp dẫn vào phòng kiếng.

Phòng gắn máy lạnh, vừa bước chân vào bọn Xuyến đã thấy mát rượi.

Đọc theo dây kiếng ngăn cách phòng làm việc với hành lang là năm chiếc bàn nhỏ ốp mi-ca trắng sắp thành một hàng, trên mỗi chiếc bàn chễm chệ một máy vi tính. Trong năm máy, hiện có ba máy không hoạt động. Một máy đang mở nhưng không có người. Chắc là máy của anh chàng Vân, Cúc Hương nhủ bụng và trở mắt nhìn vào màn hình tò mò đọc dòng chữ “Xin dung tat may. Ngo Thi Van” đang chạy liên tục từ phải qua trái, hết như dải băng chữ vẫn xuất hiện mỗi tối trên nóc tòa cao ốc ở bùng binh chợ Bến Thành. Chữ vàng trên nền xanh trông rất dịu mắt. Nếu như ở chỗ khác, Cúc Hương đã reo ầm lên “báo động” cho Xuyên và Thục biết về dòng chữ kỳ quái đó, nhưng ở chốn lạ lẫm này, nó đành phải cố nén tiếng kêu trong cổ họng.

Trong phòng, ngoài Vân ra, còn có một chàng trai khác. Anh ngồi trước chiếc máy vi tính kê ở ngoài cùng, sát cửa phòng, đang loay hoay đánh gõ gõ gõ gì đó. Khi bọn Xuyên bước vào, anh khẽ ngẩng đầu lên và mỉm cười, một nụ cười hiền lành hơi có vẻ rụt rè.

Sau khi ba cô gái đã ngồi vào bộ xa-lông nhỏ đặt sát tường, Vân quay về phía chàng trai, giọng vui vẻ:

- Xin giới thiệu với các bạn, đây là Thiệu, cùng với tôi lo phần dàn trang ở đây!

Nghe đến tên mình, Thiệu ngoảnh lại chớp mắt nhìn ba cô gái và bên lên cười.

Cúc Hương liếc Xuyên định hỏi “dàn trang” là gì nhưng Xuyên đã nháy mắt ra hiệu im lặng.

- Còn đây là... - Vân chỉ tay vào bọn Xuyên nhưng mới nói nửa chừng, sức nhớ mình chưa biết tên ba cô, anh bối rối nhìn bọn Xuyên, chờ đợi.

Xuyên nhoẻn miệng cười:

- Tôi là Xuyên! - Rồi chỉ vào hai bạn, Xuyên tiếp - Còn hai cô nương này là Thục và Cúc Hương!

Thấy Xuyên giở giọng bông đùa, Cúc Hương biết bạn mình đã bắt đầu “thích nghi” với “môi trường” không lấy gì làm khắc nghiệt lắm này, nó dần dần bình tĩnh trở lại. Và nó nhìn Vân, tinh nghịch:

- Còn tên thầy là gì, tụi này cũng biết rồi!

- Thì thầy Gia của các cô nói chứ gì!

Cúc Hương ồm ờ:

- Thầy Gia chỉ bảo thầy tên Vân thôi! Nhưng tụi này lại biết cả tên đầy đủ của thầy kia! Full name ấy!

Trong khi Xuyên và Thục sững sờ không biết Cúc Hương định giở trò gì thì Vân vẫn tỏ ra điềm tĩnh:

- Vậy nữa kia! Thế full name của tôi là gì?

Cúc Hương lúc lắc mái tóc:

- Tên của thầy giống tên con gái lắm! Ngô Thị Vân, đúng không?

“Khám phá” của Cúc Hương khiến Vân phì cười:

- Ai bảo Cúc Hương vậy?

- Cần gì ai bảo! - Cúc Hương làm ra vẻ bí mật - Chỉ cần điều tra một chút là biết ngay!

- Cúc Hương điều tra từ chiếc máy đằng góc phòng chứ gì? - Vân nói, giọng thủng thỉnh, đầu vẫn không quay lại.

Đến lúc này Xuyên và Thục mới đưa mắt nhìn về góc phòng nơi đặt chiếc máy vi tính của Vân và khi nhìn thấy dòng chữ “Ngo Thi Van”, cả hai không nén được tiếng cười khẽ.

Bất chấp “bí mật” của mình nhanh chóng bị phát giác, Cúc Hương vẫn tỉnh rụi:

- Nếu không có “trình độ nghiệp vụ” thì dễ gì “điều tra” ra đó là tên thầy! Tôi mà không nói ra, con Xuyên và con Thục sẽ tưởng dòng chữ bí hiểm kia là mật mã gì gì đó chứ!

Vân nheo mắt nhìn cô gái lém lỉnh trước mặt, giọng chậm rãi:

- Nhưng tiếc là Cúc Hương đoán sai rồi! Tên tôi là Ngô Thị Vân chứ không phải Ngô Thị Vân!

Dĩ nhiên Vân thừa biết Cúc Hương giả vờ đoán sai để trêu mình nhưng anh vẫn trả lời bằng thái độ nghiêm trang. Chỉ có Thiếu là không biết Cúc Hương giả trò. Đang im lặng theo dõi cuộc đối thoại này giờ, tới đây dường như không nhận được, anh bất thần vọt miệng:

- Con trai ai lại lớt chữ “thị” bao giờ!

Sự ngây thơ của Thiếu khiến ba cô gái đưa tay che miệng cười khúc khích. Cả Vân cũng cười. Và như sự nhớ ra, anh quay sang nói với Thiếu:

- Kể từ hôm nay, Xuyến, Thục, Cúc Hương sẽ thay cho nhóm “tam đầu ngũ”, trước mắt là phụ trách khâu nhập dữ liệu. Có gì Thiếu hướng dẫn thêm cho các cô ấy nhé!

Lần thứ hai nghe đến cụm từ “tam đầu ngũ”, Xuyến không khỏi thắc mắc. Nó nhìn Vân:

- “Tam đầu ngũ” là gì vậy thầy? Đã “tam” sao lại còn “ngũ”?

- “Ngũ” ở đây là “ngủ” chứ không phải “ngũ”. “Ngủ” là ngủ gà ngủ gật ấy! Trước khi các cô đến đây thì bộ phận nhập dữ liệu do ba chàng công nhân sắp chữ bên nhà in Thành Công đảm trách. Bên đó họ làm ca đêm nên ban ngày đến đây làm thêm họ cứ gật gà gật gù, mắt nhắm mắt mở, đánh máy sai tới sai lui, có khi bỏ sót cả đoạn. Vì vậy mọi người mới gọi họ bằng biệt danh “tam đầu ngũ”.

Vân chậm rãi giải thích, mặt không lộ vẻ gì cười cợt nhưng ba cô gái cứ rúc ra rúc rích. Cúc Hương hỏi:

- Bây giờ họ đâu rồi thầy? Thầy đuổi việc bọn họ rồi hả?

Vân nhăn mặt:

- Gần đây họ đổi sang làm ca ngày nên xin nghỉ. Nhưng mà này! - Anh đột ngột chuyển đề tài - Các cô đừng gọi tôi bằng thầy nữa được không? Tôi có phải là thầy của các cô đâu!

- Nhưng thầy là bạn của thầy Gia! - Xuyến hăng giọng - Bạn của thầy tức là thầy!

- Thầy Gia trực tiếp dạy các cô, các cô gọi bằng thầy là phải rồi. Tôi chẳng dạy dỗ gì, tự nhiên được “tôn” làm thầy, kỳ lắm!

Xuyến khịt mũi:

- Tụi này chẳng thấy kỳ gì cả! Trước nay hề thấy ai “xứng đáng”, tụi này đều tôn làm thầy hết ráo!

Giọng điệu ngang phè của Xuyến khiến Vân chỉ còn biết lắc đầu. Tránh được “tam đầu ngũ”, tưởng khỏe, ai ngờ gặp “tam đầu quậy”, còn mệt hơn! Anh ngán ngẩm nhủ bụng và cố thuyết phục:

- Các cô không thấy kỳ nhưng những người chung quanh thấy kỳ! Lúc này, khi nghe các cô kêu tôi bằng thầy, mọi người liền ồ lên trêu tôi, các cô không thấy sao?

Từ khi bước chân vào phòng đến giờ, Thục vẫn ngồi im. Vốn tính nhút nhát, lại không lanh mồm lẹ miệng như hai bạn, Thục chỉ thỉnh thoảng mỉm cười phụ họa, còn trước sau vẫn không thốt một tiếng nào. Nhưng bây giờ thấy Vân tỏ vẻ khó xử, Xuyến lại cứ nằng nặc không chịu nhượng bộ, Thục cảm thấy bất nhẫn bèn lên tiếng:

- Nhưng nếu không gọi thầy thì gọi bằng gì?

Nghe vậy, mặt Vân tươi lên:

- Gọi bằng gì chẳng được! Miễn đừng gọi thầy là được rồi!

- Gọi bằng chú hén? - Cúc Hương nheo mắt.

Vân mấp máy môi định nói gì đó nhưng không hiểu nghĩ sao anh lại ngồi im.

Thấy vậy, Xuyến lừ mắt nhìn Cúc Hương:

- Người ta lớn hơn mình có mấy tuổi, ai lại gọi bằng chú! Đúng ra phải gọi bằng... bác!

Nói xong, Xuyến toét miệng cười hì hì. Thục và Cúc Hương cố làm mặt nghiêm nhưng cuối cùng vẫn phì cười. Ngay cả Thiếu cũng không giữ được vẻ điềm nhiên. Anh cúi mặt xuống bàn phím, miệng tùm tùm.

Chỉ có Vân là không hề nhếch mép. Anh đứng lên khỏi ghế, giọng lãnh đạm:

- Thôi, tùy các cô! Muốn gọi gì thì gọi!

Thái độ của Vân khiến ba cô gái hoảng hốt. Xuyên luống cuống:

- Này, này, anh đi đâu đó?

Chỉ đợi có vậy, Vân quay phắt lại:

- Xuyên vừa gọi tôi bằng gì vậy?

Câu vặn vẹo đột ngột của Vân khiến Xuyên sực nhận ra mình vừa sập bẫy. Chẳng biết làm sao, nó đành nhe răng cười:

- Ờ, ờ, thì bằng... anh!

- Còn Cúc Hương và Thực? - Vân lừ mắt nhìn hai cô gái.

Trong khi Thực đang ấp úng thì Cúc Hương nhanh nhẩu:

- Thì trước nay con Xuyên sao tụi này vậy! Hề nó “anh” thì tụi này “anh”, còn nó “bác” thì tụi này “bác”!

Vân mỉm cười:

- Vậy là thống nhất cách xưng hô rồi nhé! Còn bây giờ thì các cô lại đây thử máy! Cần phải làm quen với chúng trước khi bắt đầu công việc!

Nói xong, Vân quay lưng bước lại chỗ những chiếc máy. Cúc Hương và Thực ngẩn ngừ nhìn nhau nhưng thấy Xuyên hùng dũng khoát tay, cả hai lấy hết can đảm đứng dậy và hồi hộp đi theo Xuyên.

2. Chương 02

Năm chiếc máy nằm thành một hàng sát dãy kiếng chắn, màn hình quay vào trong. Chiếc của Vân nằm tách ra xa, ngay góc phòng, nơi có hàng chục lỗ thủng lớn bằng đầu ngón tay được xoi trên vách kiếng để người bên trong và người bên ngoài có thể nói chuyện với nhau. Vân ngồi ở đó có lẽ để tiện quan sát và trao đổi với những khách hàng vội vã và ít thì giờ, cũng như để nhận những mệnh lệnh ngắn gọn và hiểm hoi của những người lãnh đạo công ty. Bốn chiếc còn lại nằm san sát nhau. Trừ một máy Thiếu đang làm việc, ba chiếc còn lại đều bỏ trống. Ngập ngừng một thoáng, Xuyên ngồi vào chiếc ghế bên cạnh Thiếu. Cúc Hương khom người định ngồi vào chiếc ghế tiếp theo nhưng Thực đã hốt hoảng níu tay nó:

- Để tao ngồi kế con Xuyên! Mà ngồi ngoài rìa!

Cúc Hương nhăn mặt :

- Bộ sợ ma sao giành ngồi giữa, cô nương?

Nói vậy nhưng Cúc Hương vẫn nhích ra nhường chỗ cho Thực. Dĩ nhiên Thực không sợ ma. Nhưng lòng nó đầy lo lắng. Không hề biết gì về vi tính nhưng xiêu lòng trước những lời dụ dỗ đường mật của Xuyên, nó đã liều lĩnh vác xác tới đây. Để bây giờ nhìn chiếc máy đang ngồi lù lù và câm nín trước mặt, nó bỗng hoang mang hệt như người lính lúc ra giữa trận tiền chợt phát hiện mình quên mang theo vũ khí.

Cái màn hình máy tính nom xinh xắn hệt như cái ti-vi ở nhà nhưng không hiểu sao lúc này Thực lại đâm ra sợ hãi. Thực nhìn nó và có cảm giác nó đang nhìn lại mình, vẻ đe dọa và giễu cợt. Ý nghĩ đó khiến Thực phập phồng đến phát khóc. Thực phải cắn chặt môi để trấn tĩnh và nhón nhác nhìn sang Xuyên.

Xuyên dường như không để ý đến nỗi thấp thỏm của Thực và Cúc Hương. Nó thản nhiên ngồi xuống ghế, với cái vẻ ung dung của một chuyên gia vi tính và đã từng làm việc ở công ty Việt Anh này ít nhất là mười năm.

Liếc lại đằng sau, thấy Vân không còn đứng đó - anh đang cúi mũi vào chiếc máy của mình đằng góc phòng tự bao giờ - Xuyên lại càng yên tâm. Nó hiên ngang thò tay lên cái CPU bật công-tắc đánh tách một cái. Thục nãy giờ vẫn theo dõi nhất cử nhất động của Xuyên, thấy vậy liền rụt rè làm theo.

Nhưng hai chiếc máy sau khi được bật công-tắc vẫn cứ im ru bà rù, chẳng thêm đếm xia gì đến vẻ mặt nôn nóng của hai cô chủ mới.

Xuyên chớp chớp mắt, vẻ dao động. Nó lại thò tay lên công-tắc bật tanh tách liền hai cái. Chỉ đợi có vậy, Thục lật đật làm theo. Nhưng đèn hiệu trên hai chiếc máy vẫn không buồn chớp sáng. Chúng có vẻ như lấy chúng ngủ gật của những người chủ cũ.

Sự ngoan cố của hai chiếc máy khiến bụng Thục cứ giật thon thót. Dòm sang bên cạnh, thấy trán Xuyên đang lấm tấm mồ hôi, Thục lại càng hoảng. Trong bọn, chỉ có Xuyên là biết cách sử dụng máy vi tính, nếu Xuyên vẫn không khởi động được máy, Thục và Cúc Hương chỉ biết trơ mắt ếch ra nhìn chứ đâu có “làm ăn” gì được!

Xuyên lại đưa tay sờ rầm công-tắc máy, vẻ thận trọng như cổ khám phá xem có bí mật nào đang ẩn nấp đằng sau chiếc nút vuông vuông nhỏ nhắn kia không. Nhưng loay hoay một hồi Xuyên vẫn không hiểu nổi tại sao chiếc máy lại không nhúc nhích. Đang hoang mang vì sự ù lì của chiếc máy bướng bỉnh, Xuyên chợt nghe có tiếng nói khê bên tai:

- Xuyên chưa bật ổn áp!

Lời nhắc nhở kịp thời của Thiếu khiến Xuyên như bừng tỉnh. Nó quay nhìn Thiếu bằng ánh mắt biết ơn rồi vội vã nhìn xuống chân. Phát hiện chiếc ổn áp màu trắng đang nằm nín thình một cách đáng ghét dưới gầm bàn. Xuyên hậm hực thò ngón chân cái nhấn mạnh lên nút công-tắc như muốn trút toàn bộ nỗi bức tức nãy giờ vào cú đập của mình.

Ổn áp vừa mở, đèn hiệu trên CPU và trên monitor gần như cùng lúc bật sáng và từ trong máy phát ra những tiếng “tạch tạch” vô cùng êm tai.

Thục ngạc nhiên một cách mừng rỡ:

- Mà làm sao hay vậy? Chỉ tao với!

Biết Thục không nhìn thấy những “hoạt động dưới gầm bàn” của mình, Xuyên mỉm cười:

- Bật cái ổn áp dưới chân mày ấy!

Thục bật ổn áp và thở phào nhẹ nhõm khi thấy chiếc máy trước mặt nhanh chóng phát ra những tín hiệu khởi động. Nó mỉm cười liếc sang Cúc Hương như để ngầm chia sẻ nỗi mừng thoát nạn. Nào ngờ vừa quay lại, Thục bỗng tròn xoe mắt khi thấy Cúc Hương mặt mày vô cùng thiếu ngủ:

- Mà làm sao vậy? - Thục ngạc nhiên hỏi - Bật ổn áp lên chưa?

- Bật rồi! - Cúc Hương nhăn nhó đáp.

Khi này, ngay lúc vừa ngồi vào bàn, Cúc Hương đã phát hiện ra chiếc máy của mình không giống với chiếc của Xuyên và của Thục. CPU của Xuyên và Thục đặt đứng cạnh màn hình, còn CPU của Cúc Hương không hiểu sao lại nằm ngang, đã vậy còn bị cái màn hình đè lên trên. Lúc nhận ra sự khác lạ, Cúc Hương ngoác mồm định kêu lên nhưng thấy Xuyên đang nhăn mặt nhíu trán loay hoay tìm cách khởi động máy, nó đành nén lòng ngồi im. Rồi đến khi thấy Xuyên và Thục bật công-tắc, nó cũng mày mò bật tới bật lui cái nút đỏ đỏ mà nó nghĩ là công-tắc. Rồi thấy Xuyên và Thục bật ổn áp, nó cũng quỳnh quít bật ổn áp. Máy của nó cũng kêu “tạch tạch xè xè”, đèn hiệu cũng chớp chớp.

Nhưng đến khi ngược mắt nhìn lên màn hình thì Cúc Hương bỗng tái mặt. Trên máy của Xuyên và Thục, màn hình máy nào cũng hiện ra ký hiệu “C:>”, trong khi màn hình trước mặt nó lại nhảy ra câu gì lạ hoắc “Press to RESUME”. Nó điếng hồn chưa kịp hỏi Xuyên thì Thục đã quay sang.

Thục không biết tất cả những rắc rối vừa xảy ra với Cúc Hương nên khê giọng trấn an:

- Mày đừng lo! Tao và mày cứ nhìn con Xuyên, hể nó làm sao tao với mày cứ làm y như vậy!

- Làm y sao được mà làm y! - Cúc Hương hừ mũi - Mà nhìn máy của tao xem! Nó đâu có giống những chiếc máy của tụi mày!

Đến lúc này Thực mới nhận ra đáng vẻ kỳ lạ của chiếc máy trên bàn Cúc Hương đồng thời để ý đến dòng chữ kỳ lạ trên màn hình. Thực lập tức quay lại khều Xuyên:

- Mà nhìn chiếc máy của con Cúc Hương kìa!

- Sao?

- Nó ngộ lắm! Nó khác với máy của tao và mày!

Xuyên chồm người qua dòm dò một hồi rồi tặc lưỡi:

- Máy của con Cúc Hương là máy 286. Còn máy của tao với mày là máy 386.

- Vậy máy nào “xịn” hơn? - Cúc Hương vọt miệng hỏi.

- Tất nhiên là 386 “xịn” hơn! - Xuyên nheo nheo mắt - Máy 386 giống như xe Cub vậy! Còn máy 286 chỉ tương đương với Mobylette hay Vélo Solex thôi...

Đang ngoác miệng ba hoa, chợt thấy Cúc Hương xịu mặt xuống, Xuyên vội vã nói thêm:

- Nhưng máy của mày vẫn còn tốt chán! Miễn mày cứ làm theo tao là đâu vào đấy ngay thôi!

- Đâu vào đấy cái khỉ mốc! - Cúc Hương cau mặt chỉ tay vào màn hình - Máy của tụi mày đâu có hàng chữ quỷ quái này!

Xuyên nhìn theo tay Cúc Hương chỉ, mày nhíu lại:

- Ủa, sao lạ vậy nè! Tao nhớ hồi tao theo học mấy lớp vi tính đâu có thấy hàng chữ này!

Nghe Xuyên nói, Cúc Hương dậm hoảng:

- Vậy bây giờ làm sao?

Xuyên lắc đầu:

- Tao cũng chẳng biết! Để tao hỏi anh chàng Thiệu xem!

Nói xong, Xuyên quay sang Thiệu:

- Nè!

Nãy giờ vẫn lặng lẽ quan sát từng cử chỉ của bọn Xuyên, Thiệu nhanh nhẩu đáp ngay:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh coi giùm chiếc máy của con Cúc Hương chút đi!

- Máy đó sao?

Xuyên không đáp, mà hỏi lại:

- Máy đó là máy 286 phải không?

- Ừ.

Xuyên liền nhoẻn miệng cười duyên:

- Máy 286 khởi động cách sao tụi này quên rồi!

- Chiếc máy 286 này phải khởi động bằng đĩa mềm! Chắc các bạn không quen sử dụng loại máy không gắn đĩa cứng nên không nhớ đó thôi!

Vừa nói Thiệu vừa xô ghế đứng dậy và đi lại chỗ Cúc Hương. Anh rút ra từ trong ngăn kéo một cái đĩa nhỏ cho vào máy và sau khi gõ lách cách lên bàn phím một hồi, anh mỉm cười nhìn Cúc Hương:

- Bắt đầu được rồi đó!

Nhưng Thiếu vừa quay đi thì Cúc Hương đã thò tay nín lại:

- Nè, nè!

- Gì nữa vậy?

Cúc Hương mắt vẫn dán chặt vào màn hình:

- Sao vẫn chưa giống?

Thiếu ngơ ngác:

- Cái gì chưa giống?

- Cái màn hình chứ cái gì!

Thiếu dòm lên màn hình. Anh nhìn chăm chăm một hồi vẫn không hiểu Cúc Hương muốn nói gì.

- Tại sao hai máy kia hiện chữ C mà máy này lại hiện ra chữ A? - Cúc Hương tặc lưỡi nói thêm.

Cúc Hương không mở miệng còn đỡ. Nó nói xong, Thiếu càng sững sốt:

- Bạn hỏi thật hay bạn định đùa tôi đấy?

Câu hỏi vắn vẹo của Thiếu làm Cúc Hương chột dạ. Nó lắp lửng:

- Tôi đùa đấy! Nhưng anh cứ trả lời đi! Tại sao có sự khác nhau đó?

- Hai máy kia khởi động bằng đĩa C, còn máy của Cúc Hương khởi động bằng đĩa A, tất nhiên phải khác nhau chứ! - Thiếu đáp, mắt vẫn nhìn Cúc Hương với vẻ lạ lùng.

- Thế thì đĩa C của tôi đâu? - Cúc Hương chớp mắt - Tại sao anh không cho máy tôi khởi động bằng đĩa C giống như mấy đứa kia?

Những thắc mắc của Cúc Hương khiến Thiếu càng lúc càng ngẩn ngơ. Lần này cũng vậy, câu hỏi kỳ quặc của nó làm anh đứng thộn mặt ra. Anh không hiểu Cúc Hương không biết thật hay chỉ giả bộ để trêu anh. Có lẽ là cô nàng cố tình trêu mình, cuối cùng Thiếu nhủ bụng, chứ chẳng lẽ một người hoàn toàn mù tịt về tin học lại hiên ngang đến một cơ sở vi tính để xin việc làm! Thế giới này đâu đã khủng hoảng đến mức con người ta phát rồ lên như vậy! Nhưng nhìn vẻ mặt ngơ ngác thành thật của Cúc Hương, anh lại có cảm giác cô gái trước mặt mình không biết gì thật. Ý nghĩ khủng khiếp đó khiến anh cứ trở mắt ra nhìn Cúc Hương, quên cả trả lời.

Thấy Thiếu đứng nhìn mình chòng chọc, Cúc Hương dậm quạu:

- Bộ mặt tôi dính lọ nghe hay sao anh nhìn dữ vậy?

- Đâu có! - Thiếu ấp úng - Tại tôi... tôi không biết bạn hỏi gì!

- Trời đất! - Cúc Hương nói qua kẽ răng, nếu không sợ Vân nghe thấy nó đã la lên rồi - Tôi nói dễ hiểu vậy tại sao anh lại cố tình không chịu hiểu! Tôi muốn hỏi anh là tại làm sao anh không khởi động máy tôi bằng đĩa C như con Xuyên và con Thực!

Thiếu nhăn nhó:

- Máy của bạn làm gì có đĩa C! Đĩa C tức là đĩa cứng đó!

Nghe Thiếu nói vậy, Cúc Hương giật thót. Biết này giờ mình hớ hênh khá nhiều, nó bèn tìm cách lấp liếm:

- Ờ, à, vậy mà tự dưng tôi quên băng đi mất! - Rồi nó gật gù, vẻ hiểu biết - Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi! Máy 386 chỉ có đĩa C, còn máy 286 chỉ có đĩa A thôi!

Lời phát biểu liều mạng của Cúc Hương khiến Thiếu sém một chút đã xỉu lăn đùng ra đất. Như không tin vào tai mình, anh cứ đứng đực ra, mắt chớp chớp. Mỗi một lúc, anh mới nói được, miệng méo xẹo:

-Ai bảo Cúc Hương vậy? Bạn phải biết rằng các loại máy đều có gắn ổ đĩa A...

Xuyến ngồi bên trái Thục, cách Cúc Hương một ghế, nhưng vẫn nghe rõ mồn một cuộc “hỏi đáp khoa học” đầy ăm ớ giữa Cúc Hương và Thiệu. Thấy bạn mình càng lúc càng “phát ngôn bừa bãi”, Xuyến sốt ruột vò đầu bứt tóc, chẳng biết làm sao khóa miệng Cúc Hương lại.

Đến lúc Cúc Hương hùng hồn tuyên bố máy 386 chỉ có cộc lốc một cái đĩa C thì Xuyến biết mình không thể tọa thị bàng quang lâu hơn được nữa, bèn thò chân đạp khẽ lên chân Thục.

Bắt gặp ánh mắt và cái hất đầu của Xuyến, Thục hiểu ý ngay. Nó liền đạp lên chân Cúc Hương.

Nhận được tín hiệu báo động, Cúc Hương lập tức nín thinh. Thực ra, ngay từ lúc mở miệng “bình luận” về đĩa A, đĩa C và thấy cặp mắt của Thiệu cứ mỗi lúc một tròn tròn, Cúc Hương biết mình đã để lộ hàng đồng sơ hở. Nó định vờ vịt nói bâng quơ vài câu gì đó để đánh tan nỗi nghi ngờ đang tích tụ này giờ trong lòng Thiệu. Nhưng nhận được tín hiệu của Thục, Cúc Hương liền thay đổi ý định. Nó giả bộ chong mắt lên màn hình, ra vẻ ta đây đang tập trung tư tưởng ghê lắm, nếu Thiệu là người biết điều thì nên tự động trở về chỗ ngồi của mình để không làm phiền đến người khác.

Nhưng khổ nỗi, Thiệu chẳng tỏ vẻ gì muốn chứng tỏ mình là một người biết điều cả. Những câu hỏi ngắn ngủn của Cúc Hương khiến anh kinh ngạc đứng đờ tại chỗ, chẳng buồn nhúc nhích.

- Cúc Hương nè! - Mãi một lúc, Thiệu mới ngáp ngừng lên tiếng.

- Gì?

Thiệu chép miệng:

- Tôi hỏi thật ghen!

Giọng lười rào đón của Thiệu khiến Cúc Hương chột dạ. Nó khịt mũi:

- Anh muốn hỏi thì cứ hỏi! Thật giả gì cũng được!

Trước câu nói đượm vẻ giận dỗi của Cúc Hương, Thiệu dậm ra ngần ngừ. Nhưng sau một thoáng nhủ mảy, anh quyết định hỏi thẳng vào vấn đề:

- Hình như Cúc Hương chưa học qua vi tính bao giờ phải không?

Thấy Thiệu nói năng lòng vòng, rào trước đón sau, biết thế nào anh cũng hỏi câu này, Cúc Hương đã chuẩn bị tinh thần sẵn. Vì vậy Thiệu vừa hỏi xong, nó liền giả bộ “hử” một tiếng dài:

- Anh bề ngoài trông hiền lành mà bên trong khinh người quá hén!

- Đâu có! - Thiệu lấp bắp - Bạn đừng có nói oan cho tôi!

Cúc Hương nghinh mặt:

- Nếu không vậy tại sao anh dám bảo tôi chưa từng học qua vi tính?

Thiệu liếm môi:

- Tôi chỉ đoán vậy thôi! Bởi nếu đã từng học vi tính tại sao bạn lại không phân biệt được thế nào là đĩa A thế nào là đĩa C!

Cúc Hương hừ mũi:

- Ai bảo anh là tôi không phân biệt được? Từ này đến giờ tôi làm bộ để trêu anh đó thôi!

Thiệu bỗng dậm lưỡng lự. Quan sát Cúc Hương này giờ, Thiệu biết tổng là cô nàng chẳng hề biết gì về vi tính, nhưng vẻ mặt thản nhiên và giọng lười chắc nịch của Cúc Hương khiến anh dậm bán tin bán nghi. Chợt một ý nghĩ nảy ra trong đầu Thiệu. Anh thò tay vào ngăn kéo lấy ra một cái đĩa nhỏ và đặt trước mặt Cúc Hương:

- Vậy bạn nói thử xem đĩa này là đĩa gì?

Cúc Hương gượng cười nhìn cái đĩa trước mặt, biết rằng màn kịch đã đi quá xa. Theo kịch bản của Cúc Hương, sau khi bị nó át giọng, anh chàng Thiệu hiền lành kia sẽ ấp úng xin lỗi và vội vàng chạy về chỗ ngồi

để nghiền ngẫm và xỉ vả cái thói “khinh người” của mình. Không hề có chuyện Thiếu lấy cái đĩa ra để “kiểm tra kiến thức” của nó. Vậy mà cái chuyện vô cùng tai hại đó lại xảy ra.

Đã mấy lần Cúc Hương định quay sang nháy mắt cầu cứu Xuyên nhưng lại không dám. Nó cũng không dám cả đạp chân Thực. Sau khi “ra đề” xong, Thiếu nín thở dòm Cúc Hương lom lom, vẻ như sẵn sàng phát hiện bất cứ một hành động khả nghi nào.

Hết đường “giở trò”, Cúc Hương đành giương mắt nhìn trân trân cái đĩa vuông vuông trước mặt, môi mím chặt như thể đang đối diện với... kẻ tử thù.

Đang thập phần bối rối, mắt Cúc Hương chợt sáng lên khi nó nhớ tới cái đĩa Thiếu vừa dùng để khởi động chiếc máy 286. Cái đĩa đó có kích thước lớn hơn cái đĩa trước mặt mình, Thiếu bảo đó là đĩa A, vậy cái đĩa này chắc chắn là đĩa C đứt đuôi đi rồi! Nghĩ vậy, Cúc Hương hớn hở quay nhìn Thiếu:

- Để ợt vậy mà cũng đem ra đó!

- Đĩa gì? - Thiếu vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Cúc Hương.

Cúc Hương nhún vai:

- Ai chẳng biết đĩa này là đĩa C!

Thiếu cố nín cười:

- Cúc Hương nói sai rồi! Đây không phải là đĩa C!

Cúc Hương như rút từ trên cung trăng xuống. Nó ngẩn người ra một hồi rồi đột nhiên trở giọng:

- Anh đừng có gạt tôi! Cái đĩa khi nãy là đĩa A thì đĩa này đương nhiên là đĩa C chứ còn gì nữa!

Thiếu nhẹ nhàng:

- Đĩa này là đĩa B!

- Trời đất, đĩa gì mà lăm thế! - Cúc Hương trợn mắt - Vậy đĩa C đâu?

- Đĩa C gắn cố định bên trong máy, làm sao thấy được! - Rồi Thiếu mỉm cười hỏi - Lần này là bạn không biết thật hay giả bộ để trêu tôi?

Cúc Hương đành cười hì hì:

- Nói chung là lần nào cũng không biết thật hết! Tôi có học vi tính ngày nào đâu mà giả bộ với chẳng giả bộ!

Mặc dù đã đoán ra từ trước nhưng đến khi nghe chính Cúc Hương mở miệng thú nhận, Thiếu vẫn không khỏi ngỡ ngàng:

- Bạn chưa học qua vi tính sao lại xin vô đây làm?

Cúc Hương hất đầu về phía Xuyên và Thực:

- Tôi đi theo hai đứa này! Tụi tôi đi đâu cũng “trợn bộ” ba đứa mà!

Thiếu nhìn theo ánh mắt của Cúc Hương, giọng phân vân:

- Như vậy chắc Thực biết sử dụng máy vi tính?

Cúc Hương tắc lưỡi:

- Nó cũng như tôi! Mít đặc!

- Mẹ ơi! - Thiếu kêu khê - Thật tôi chưa thấy ai liêu lĩnh như hai bạn!

Cúc Hương nhoẻn miệng cười duyên:

- Anh yên tâm đi! Con Xuyên giỏi vi tính lắm! Nó sẽ chỉ cho tôi và con Thực.

Thiếu không nói gì. Anh thở ra một hơi dài thườn thượt và khẽ lắc đầu, ảo não đi về chỗ ngồi. Anh không biết rồi đây cái cơ sở vì tính của anh sẽ làm ăn như thế nào với những cô nhân viên như Thục và Cúc Hương. Và nếu Vân biết chuyện, không biết số phận của các cô sẽ được định đoạt ra sao. Càng nghĩ Thiếu càng cảm thấy lo giùm cho các cô gái và anh hồi hộp đưa mắt nhìn sang Xuyến, hy vọng với tay nghề cao của mình, Xuyến sẽ đủ sức giúp các bạn nhanh chóng làm quen với công việc mới. Và anh cũng không rõ tại sao anh lại lo lắng cho những người bạn mới đến đến như vậy.

3. Chương 03

Xuyến ngồi trước máy, mắt nhìn lên màn hình nhưng bụng thì tức Cúc Hương anh ách.

Hôm nay, Xuyến chỉ định bụng đến công ty mà thầy Gia giới thiệu để thăm dò, xem thử người ta yêu cầu mình làm gì, sau đó sẽ về nhà nghĩ cách đối phó. Nếu thấy công việc đơn giản hoặc nếu gặp những trở ngại không đáng kể - nghĩa là có thể khắc phục được bằng cách gỡ sách ra “nghiên cứu” hoặc hỏi thăm người này người nọ - thì ba đứa sẽ quay trở lại, bằng không thì cả bọn “chuồn” luôn.

Nghĩ vậy, Xuyến hăm hở ngồi vào máy, định làm qua loa vài ba động tác tắt tắt mở mở cho Vân và Thiếu khỏi nghi ngờ, rồi xin phép cáo từ. Nào ngờ sau khi nhờ Thiếu khởi động giùm chiếc 286 xong, Cúc Hương lại cao hứng hỏi tới hỏi lui khiến rối cuộc mọi sự đổ bể tùm lum. Bây giờ thì Thiếu đã biết tổng Thục và Cúc Hương chẳng biết một mảy may về tin học.

Tại hại hơn nữa là kể từ lúc đó, sau khi về chỗ ngồi, Thiếu chẳng buồn chúm mũi vào chiếc máy của mình mà lại dăm dăm quan sát Xuyến - người mà Cúc Hương quảng cáo là kẻ duy nhất trong ba cô biết sử dụng rành rẽ máy vi tính.

Ánh mắt tò mò của Thiếu khiến Xuyến cảm thấy vô cùng ngột ngạt nhưng nó chẳng biết phải làm sao để anh quay mặt đi.

Cuối cùng, thấy không thể cứ ngồi yên hoài, Xuyến hậm hực thò tay gõ lệnh dir. Ở bên cạnh, Thục và Cúc Hương vội vã làm theo. Tiếng bàn phím vang lên nghe lách cách.

Sau khi Xuyến nhấn enter, những hàng chữ chi chít xuất hiện và cuộn ngoang ngoảng theo màn hình.

Thục hốt hoảng:

- Máy nhấn phím nào vậy?

Xuyến cộc lốc:

- Phím enter.

Thục định hỏi lại phím enter là phím nào nhưng vừa nhìn xuống bàn phím, nó đã thấy ngay chữ enter ghi sờ sờ trên một nút phím hình chữ L ngược. Thục liền sè sẹ nhấn lên đó.

Đột nhiên Thục nghe Cúc Hương ngồi bên cạnh la hoảng:

- Ủa, máy tao sao lại có đến hai phím enter lận, Xuyến?

- Máy nào mà chẳng có hai phím enter? - Xuyến đáp, mặt nhăn nhó vì giọng la oang oang của Cúc Hương.

- Vậy tao biết nhấn phím nào bây giờ? - Cúc Hương lại hỏi, lần này ý thức được sự bất cẩn của mình nó hạ giọng thật khẽ.

- Nhấn phím nào cũng được!

Xuyến nín thở đáp, mắt nhón nhác liếc sang chỗ Vân ngồi, bụng phập phồng sợ anh nghe thấy tiếng kêu thét vừa rồi của Cúc Hương. Và nó bỗng biến hẳn sắc mặt khi thấy Vân độ ngọt xồ ghê đứng lên.

Vân từ từ bước đến sau lưng Xuyến. Nó lắng nghe tiếng bước chân của anh, bụng thót lại.

- Sao rồi Xuyến? - Tiếng Vân vang lên từ phía sau - Máy chạy tốt không?

Xuyến liếm môi:

- Dạ, tốt lắm!

- Bây giờ Xuyến dùng phần mềm soạn thảo văn bản nào?

Câu hỏi của Vân khiến tai Xuyến ù đặc. Nó khịt mũi:

- Tôi chỉ mới... kiểm tra máy!

Vân lại hỏi:

- Trước nay Xuyến quen sử dụng phần mềm nào? Vietstar, Vietres hay I?

Xuyến cảm thấy mình đang đi vào một khu rừng mù mịt. Nó nhắm mắt lại:

- Dạ, phần nào... cũng được!

- Vậy thì tốt lắm! Ở đây soạn thảo trên I! Xuyến vào I thử coi!

Lâm vào tình thế này, Xuyến biết không thể che mắt mọi người được nữa, đành hỏi thẳng:

- Làm sao vào?

Câu hỏi của Xuyến khiến Vân hơi khựng lại. Nhưng anh vẫn nhẹ nhàng đáp:

- Xuyến chuyển đến thư mục I.

- Làm sao chuyển?

- Đánh lệnh cd! Nhưng thôi - Đang nói, Vân bỗng tắc lưỡi - chắc là Xuyến quên hết lệnh của DOS rồi! Bây giờ Xuyến chuyển qua Norton đi!

Xuyến gãi đầu:

- Norton là gì?

Đến đây thì Vân không giữ nổi điềm tĩnh nữa. Anh liếc sang Thiếu, thấy Thiếu cũng đang giương mắt ngơ ngác nhìn anh.

Vân không biết Thiếu còn sững sốt hơn anh gấp bội. Khi này nghe Cúc Hương quảng cáo về Xuyến, lại thấy Xuyến hùng hổ đánh đánh gõ gõ làm đầu trò cho cả bọn, anh cứ nghĩ Xuyến phải giỏi vi tính lắm. Nào ngờ cô chẳng hơn gì hai bạn mình. Như vậy là cả ba cô, chẳng cô nào biết chút xíu gì về công việc mình định xin vô làm. Ý nghĩ đó kỳ quái đến mức Thiếu chẳng tài nào chớp mắt được. Anh nhìn Vân, khẽ mấp máy môi nhưng không thốt được tiếng nào.

Cúc Hương và Thục thì khỏi nói. Từ khi bước chân vào phòng vi tính của công ty Việt Anh đến giờ, thì lúng túng về mọi thứ, Cúc Hương và Thục vẫn yên tâm trông cậy vào “chuyên gia” Xuyến. Bây giờ vỡ lẽ ra Xuyến là “chuyên gia” dở, mặt mày đứa nào đứa nấy đều méo xệch trông đến tội.

Cúc Hương khẽ đưa mắt liếc Vân, xem thử thái độ của anh ra sao và anh định “xử phạt” cái tội lếu láo của ba đứa nó như thế nào. Chắc anh ta sẽ nổi nóng lên và tống cổ bọn mình ngay lập tức! Cúc Hương nhủ thầm và nó chuẩn bị tư thế sẵn sàng đứng dậy nếu Vân ra hiệu “tiễn khách”.

Nhưng Vân chẳng bộc lộ một phản ứng gì đặc biệt. Sau một thoáng ngạc nhiên, anh mỉm cười bảo Xuyến:

- Hình như tên cô không phải là Xuyến!

Dù rất mực thông minh nhưng đang trong cơn bối rối, Xuyến không nghĩ ngay ra tại sao Vân lại nói như vậy. Nó mím môi:

- Chẳng lẽ anh nghĩ tôi là chúa nói dối?

Vân nheo mắt:

- Không phải! Ý tôi muốn nói tên cô là Mai-ka thì có vẻ thích hợp hơn!

- €! - Xuyên sức hiểu, mũi nó nhăn lại - Anh muốn bảo tôi là cô bé từ trên trời rơi xuống, cái gì cũng không biết chứ gì?

Cúc Hương bỗng chốc quên cả lo lắng. Nó cao hứng vọt miệng nhái giọng Mai-ka:

- Khóc là gì? Cười là gì?

Vân gật đầu:

- Đúng rồi! - Rồi anh giả giọng Xuyên - I là gì? Norton là gì?

Thấy Vân trêu Xuyên, cả Cúc Hương, Thục lẫn Thiều không nhịn được đều bật cười. Không khí căng thẳng trong thoáng mắt biến mất.

Chỉ có Xuyên là không cười. Nó sầm mặt:

- Thầy Gia giới thiệu bọn tôi đến đây để xin việc làm chứ đâu phải để làm trò cười cho thiên hạ!

Vân lấy lại vẻ nghiêm trang:

- Nhưng tại sao anh Gia lại bảo tôi là các cô đã học qua các lớp tin học...

Xuyên cắt ngang:

- Chính tôi nói với thầy Gia như vậy!

- Nhưng các cô đã học qua đâu!

Xuyên hất đầu về phía Thục và Cúc Hương:

- Hai đứa này chưa học, nhưng tôi thì đã học qua rồi!

- Thật không? - Tôi đối anh làm gì!

Vân hỏi tiếp, không để ý đến vẻ bất mãn của Xuyên:

- Xuyên học lớp gì?

- Lớp “Tin học căn bản”.

Giọng Vân chợt trầm ngâm:

- Lớp học của Xuyên kéo dài bao lâu?

- Ba tháng! - Đang nói, Xuyên bỗng đưa tay gãi đầu - Nhưng tôi chỉ học có...hai tuần đầu hà!

Vân tròn mắt:

- Thế còn sau đó?

Xuyên liếm môi:

- Sau đó hả? Sau đó thì tôi... nghỉ luôn!

Rồi nó ngập ngừng nói thêm:

- Thành ra bây giờ chỉ nhớ mỗi cái lệnh dir à!

Thiều ngồi cạnh Xuyên thỉnh thoảng kêu lên hai tiếng “Mẹ ơi” nhưng khi Xuyên ngoảnh qua đã thấy anh bụm miệng quay đi chỗ khác. Trong khi đó, Cúc Hương và Thục không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, miệng buông ra một tiếng thở dài nào nuốt.

Cúc Hương lén nhìn Vân, thấy anh có vẻ dăm chiêu, liền sốt ruột hỏi:

- Bây giờ sao hở anh?

- Sao là sao?

- Anh sẽ đuổi tụi này ra khỏi cửa chứ?

Câu hỏi thẳng thừng của Cúc Hương khiến Xuyến và Thục bất giác nín thở. Cả Thiều cũng hồi hộp lây. Anh nhìn chòng chọc vào mặt Vân thấp thỏm chờ đợi.

Vân nhún vai:

- Các cô cứ ở đây làm việc cho đến hết hè!

Lời xác nhận của Vân khiến bốn cái miệng đồng loạt thở phào. Nhưng Cúc Hương vẫn chưa hết băn khoăn:

- Nhưng tụi này có biết gì đâu mà làm!

Vân thản nhiên:

- Không biết thì học rồi sẽ biết! Thiều sẽ chỉ cho các cô!

- Trời ơi! - Thục nãy giờ im lặng, bỗng buột miệng kêu khê.

- Gì vậy Thục? - Vân ngạc nhiên hỏi.

Thục hoảng hốt:

- Dạ, không có gì đâu ạ!

- Không có gì sao lại kêu trời?

Thục ấp úng:

- Tại tụi này chỉ làm ở đây... có mấy tháng hè, nếu bây giờ mới bắt đầu học thì biết đến chừng nào mới bắt tay vào việc được!

- Thục khỏi lo điều đó! - Vân mỉm cười trấn an - Nếu học để có thể nhập dữ liệu thì các cô chỉ cần học một buổi là thực hành được ngay!

Xuyến bây giờ đã lấy lại bình tĩnh. Nó nhìn Vân, lém lỉnh:

- Học ngay bữa nay hả “thầy”?

- Hôm nay trễ quá rồi! Bây giờ các cô có thể về, ngày mai đến đây chúng ta sẽ bắt đầu! - Rồi nhìn thẳng vào mặt Xuyến, anh nói tiếp, giọng đầy ngụ ý - Cô đừng có “thừa nước đục thả câu”! Người trực tiếp hướng dẫn cho các cô là Thiều chứ không phải là tôi đâu!

Biết anh bắt bẻ tiếng “thầy” vừa rồi của mình, Xuyến nhoẻn miệng cười không đáp. Chỉ có Cúc Hương là gân cổ cãi:

- Anh kêu tụi này là “các cô” thì tụi này kêu anh bằng “thầy” cũng được chứ đâu có sao! “Cô” với “thầy” đâu có gì khác nhau!

Thấy Cúc Hương ăn nói ngỗ ngáo, Thục sợ hãi nắm tay áo bạn giật giật.

Nhưng Vân chẳng hề tỏ vẻ phật ý. Anh nhìn Cúc Hương, thong thả đáp:

- Khác nhau xa chứ! “Thầy” có thể phân biệt được đĩa B và đĩa C, còn “cô” thì không!

Vân vừa nói xong, Cúc Hương giật bắn người, bàng hoàng nhìn sang Xuyến. Cả Xuyến và Thục cũng giật mình. Nãy giờ thấy Vân cặm cụi ngồi làm việc đằng góc phòng, ba cô đều đinh ninh anh chẳng hay bất gì về động tĩnh nơi “xóm nhà lá” này. Hóa ra anh đã nghe thấy hết.

Nghĩ đến những thắc mắc ngầy ngô của mình khi nãy, Cúc Hương đỏ bừng mặt. Nó chẳng biết làm gì ngoài cách dậm chân thành thật.

Thấy vậy, Vân mỉm cười hạ giọng:

- Tôi đùa chút thôi, Cúc Hương đừng giận! Thật ra, lạnh lợi như các cô, chịu khó học hỏi chừng ít lâu là rành rẽ ngay thôi!

Nhưng mặc cho Vân cố ý làm hòa, Cúc Hương có vẻ vẫn chưa nguôi giận dữ. Nó xách túi đứng dậy đi thẳng ra cửa không nói không rằng khiến Vân và Thiều chỉ biết nhăn nhó đưa mắt nhìn nhau.

Xuyến cười cười:

- Lần sau anh đừng có chọc nó! Con nhỏ đó cầm tinh con nhím, ai mà đụng tới nó là nó xù lên kinh lắm!

Sau khi buông một câu hăm dọa, Xuyến nháy Thục; cả hai vội vã cáo từ Vân và Thiều rồi lật đật rảo bước đuổi theo Cúc Hương, bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của cô thư ký Mai Hương và những người ngồi trước phòng khách đang tò mò nhướn cổ trông theo.

Cúc Hương đã lấy xe và đứng đợi bên kia đường.

Thục chạy ào qua và sau khi ngồi lên yên sau, nó đấm lưng bạn thùm thụp:

- Mà làm trò gì vậy?

Cúc Hương làm mặt tỉnh:

- Trò gì đâu?

- Thôi đi! - Thục lại càu lừng bạn - Không làm trò gì mà bỏ đi một mạch không thèm chào hỏi ai hết?

Cúc Hương cười hì hì, không đáp khiến Thục càng thắc mắc:

- Bộ mày giận anh Vân hả?

- Giận gì đâu!

- Xạo đi! Không giận mà dùng dùng bỏ về?

Cúc Hương nhún vai:

- Tao chỉ “dần mặt” anh chàng thôi! Ai bảo anh ta làm tao “quê” trước mặt mọi người chi!

Đúng lúc đó, Xuyến trờ xe tới. Cúc Hương hầm hầm “độ” ngay:

- Đầu đuôi cũng tại con quỷ này nè! Không biết cái cóc khô gì hết mà dám rủ tao và con Thục tới đây xin việc làm! Lại còn vỗ ngực tự xưng là “chuyên gia vi tính” nữa chứ!

Thục cười khúc khích:

- Nó còn bảo hai đứa mình cứ nhìn nó làm rồi bắt chước làm theo, sớm muộn gì cũng giỏi bằng nó ngay thôi! Thật dóc ơ là dóc!

- Tao dóc với tụi mày hồi nào! - Xuyến hừ mũi - Tao chỉ biết mỗi lệnh dir, bây giờ tụi mày cũng đã biết lệnh dir, vậy chả giỏi bằng tao rồi là gì!

- Thôi, thôi! - Thục rụt cổ - Đừng ba hoa nữa! tao sợ mày quá rồi!

Cúc Hương nhấn bàn đạp cho xe vọt tới, bảo Xuyến:

- Mày nhìn vô lưng tao coi! Thấy gì không?

- Thấy! Lưng mày là lưng ong!

Cúc Hương gằm gừ:

- Tao không giận! Mày nhìn kỹ lại đi!

- Nhìn kỹ rồi!

- Thấy gì chưa?

- Thấy.

- Thấy gì?

- Lang ben từ trên xuống dưới! - Xuyến cười khúc khích.

Cúc Hương tỉnh bơ:

- Mày nhìn lộn rồi! Đó là lưng con Thục!

- Tao không thù oán gì với tụi mày à ghen! - Thục giãy nảy khiến chiếc xe chao qua chao lại.
 Xuyên bỗng ngưng cười. Nó hạ giọng bảo Cúc Hương:
 - Nói đùa chứ tao thấy rồi! Lưng mày đẫm mồ hôi!
 Cúc Hương nhếch mép:
 - Mày biết tại sao vậy không?
 - Biết. Tại phòng vi tính nóng quá!
 - Đừng xạo! Phòng gắn máy lạnh mà nóng?
 Xuyên tỉnh quái:
 - Vậy chắc tại anh chàng Vân!
 - Tại mày! - Cúc Hương mím môi - Mày làm tao và con Thục nhấp nhồm cứ như ngồi trên lửa suốt cả buổi sáng. Tội mày lẽ ra phải đem treo cổ!
 - Chứ tao cũng đâu có sung sướng gì hơn! - Xuyên tặc lưỡi - Mày thử nhìn lưng tao xem!
 - Khỏi nhìn! Mày làm thì mày chịu!
 Xuyên chưa kịp phân trần, Cúc Hương đã hăm he:
 - Mày chưa thoát khỏi tai ách đâu! Thầy Gia mà biết mày lừa thầy, mày chỉ có nước chui xuống đất ở với... giun!
 Đến đây thì Xuyên hết bông phét nổi. Nó xanh mặt:
 - Chết rồi, chuyện quan trọng vậy mà tao quên bống mất! Ngày mai tao phải dặn anh chàng Vân giữ kín chuyện này mới được!
 - Ngày mai thì thầy Gia đã biết tỏng hết rồi! - Cúc Hương tiếp tục dọa dẫm.
 Xuyên nghiêng răng:
 - Nếu vậy, anh chàng Vân sẽ trở thành kẻ tử thù của tao!
 Cúc Hương ranh mãnh:
 - Còn anh chàng Thiệu sẽ trở thành... người bạn đời của mày?
 Câu trêu cợt của Cúc Hương chẳng “ngứa ngứa” gì với Xuyên. Nó thần nhiên:
 - Cũng có thể, nếu con Thục không phản đối!
 - Đồ vô duyên! - Thục la oai oái - mắc chi đến tao mà tao phản đối!
 Xuyên cười:
 - Nếu mày không phản đối thì bây giờ tụi mình đi!
 - Đi đâu?
 Xuyên bí mật:
 - Đi khởi động đĩa BC!
 Thục ngơ ngác:
 - Quay trở lại công ty Việt Anh hả?
 - Khùng sao quay lại đó!
 Nhìn về mặt ngớ ngẩn của Thục, Cúc Hương tủm tỉm:

- Mày khờ quá! Đĩa BC tức là đĩa bánh cuốn đó! Bữa nay con Xuyến muốn đãi tội mình ăn để chuộc cái tội làm tội mình mất vía sáng nay đó mà!

Xuyến lườm Cúc Hương:

- Đĩa B và đĩa C thì mày lẫn lộn lung tung, còn cái vụ đĩa BC này coi bộ mày rành quá hén!

Cúc Hương cười hì hì:

- Nghề của tao mà!

Nói xong, không đợi Xuyến và Thục có ý kiến, nó hăm hở phóng xe vọt lên trước, dẫn đường.

4. Chương 04

Xuyến, Thục và Cúc Hương ngồi chụm đầu trước chiếc máy của Xuyến. Người nào người nấy cầm lăm lăm cây viết trên tay, mắt nhìn lom lom lên màn hình trước mặt.

Thiếu đứng bên cạnh. Anh lặp đi lặp lại những thao tác trên máy thật chậm rãi, vừa làm vừa giảng giải cặn kẽ.

Ba cô gái vừa nhìn vừa nghe vừa lúi húi ghi chép. Help là giúp đỡ, Copy là chép, Rename là đổi tên, Delete là xóa, Quit là rời khỏi...

Cứ mỗi lần Thiếu giảng một lệnh mới, Xuyến lại gật gù chắc lưỡi:

- Chà, chà, cái này đúng là mình đã học qua rồi!

Cúc Hương ngồi bên tùm tùm cười không nói gì. Đợi Xuyến “chà, chà” đến lần thứ ba, nó mới buột miệng:

- Cái này tao cũng học qua rồi!

Xuyến trố mắt:

- Đừng có xạo! Mày học hồi nào?

Cúc Hương nháy nháy mắt:

- Thì mới vừa rồi đó!

Biết Cúc Hương chọc quê mình, Xuyến toét miệng ra cười. Nhưng ngay lập tức nó lấy lại vẻ nghiêm nghị:

- Nhưng có một lệnh tao học từ hôm qua! Anh Vân của mày chỉ riêng cho tao!

Cúc Hương đỏ mặt:

- Anh Vân của mày thì có! Đồ vô duyên!

Xuyến tỉnh rụi:

- Sao hôm qua mày bảo anh Thiếu là của tao, bây giờ lại bảo anh Vân?

Thiếu đứng ngay bên cạnh mà Xuyến cứ bô bô, chẳng kiêng dè gì hết khiến Thục điếng hồn. Nó khẽ liếc Thiếu, thấy anh bối rối vờ nhìn ra cửa, làm như chẳng nghe thấy gì.

Sợ Xuyến cao hứng “nói bậy” tiếp, Thục vội hỏi:

- Hôm qua anh Vân chỉ cho mày lệnh gì đâu?

- Lệnh rename! Hôm qua anh “đổi tên” tao thành Mai-ka, tội mày không nhớ sao?

Rồi không đợi Cúc Hương và Thục kịp hưởng ứng, Xuyến tiếp tục oang oang:

- Cả con Cúc Hương nữa! Hôm qua nó cũng học được một lệnh mới!

- Anh Thiếu của mày chỉ cho tao hả? - Cúc Hương trả dũa.

- Không! - Xuyên lắc đầu - Không ai chỉ cho mày hết! Mày là đứa thông minh nên tự mày nghĩ ra!

Cúc Hương khoái chí:

- Hôm qua tao nghĩ ra lệnh gì vậy?

- Lệnh quit! Hôm qua sau khi làm mình làm mầy một hồi, mày quit thẳng một mạch từ đây ra cửa chẳng chào hỏi ai hết, cũng không thèm see you again lấy một tiếng!

Cúc Hương xịu mặt:

- Mày mà còn “chơi quē” tao, tao quit luôn bây giờ cho coi!

Nghe Cúc Hương dọa bỏ về, Thực hoảng hốt can gián:

- Thôi, thôi, tụi mày giữ yên lặng để nghe anh Thiếu giảng tiếp kìa!

Lời nhắc nhở của Thực có hiệu lực tức thời. Xuyên và Cúc Hương lập tức ngưng ngay cuộc đấu khẩu.

Thiếu vờ như không để ý. Anh thò tay gõ lên bàn phím, khẽ hắng giọng:

- Những điều cơ bản, các bạn nắm sơ như thế là tạm đủ. Khi nào có thì giờ, các bạn sẽ tìm hiểu sâu thêm. Còn bây giờ các bạn sẽ học cách soạn thảo văn bản tiếng Việt trên phần mềm I!

Vừa nói Thiếu vừa từ từ nhấn phím chuyển vệt sáng xanh trên màn hình đến thư mục I.

Giảng đến đâu, Thiếu thực hành đến đó. Anh cố ra tay một cách chậm chạp, khoan thai để các cô gái kịp theo dõi.

Thực nói nhỏ với Cúc Hương:

- Giống học toán quá hả mày!

Cúc Hương rùn vai:

- Theo tao thì giống ở trường đào tạo điệp viên hơn! Nghe cứ như đang học mật mã!

Đang thì thầm, Cúc Hương và Thực bỗng nghe Xuyên kêu lên:

- Ê, ê, anh vừa nói F2 là gì?

- F2 là lệnh save.

- Lệnh save là lệnh gì?

- Save nghĩa là lưu giữ! Nếu chúng ta không save kịp thời, toàn bộ những dữ liệu chúng ta vừa nhập vào sẽ bị mất sạch nếu chẳng may... điện cúp thành linh!

Cúc Hương gật gù:

- Như vậy chứng tỏ lệnh save này rất quan trọng!

- Đúng! - Thiếu gật đầu - Đây là lệnh rất quan trọng, vì vậy các bạn luôn luôn phải nhớ save trong khi làm việc!

Cúc Hương nheo mắt ngó Thiếu:

- Vậy anh đã nhớ save chưa?

Câu hỏi không đầu vào đầu của Cúc Hương khiến Thiếu chứng hửng:

- Cúc Hương bảo tôi save chuyện gì?

- Save cái câu tôi nói khi nãy đó? - Giọng Cúc Hương tinh quái.

Thiếu càng ngơ ngác:

- Câu khi nãy là câu gì?

Cúc Hương cười cười:

- Thì cái câu tôi “cấp đôi” anh với con Xuyến đó!

Câu hỏi trắng trợn của Cúc Hương khiến mặt Thiệu đỏ ửng, màu đỏ lan tới tận mang tai. Vốn hiền lành, lại cả thẹn, Thiệu không quen với kiểu ăn nói táo bạo của các cô gái. Lúc này, nghe Xuyến và Cúc Hương mượn cớ đối đáp để trêu mình, anh còn có thể giả tảng ngó lơ chỗ khác. Nhưng lần này, Cúc Hương hỏi thẳng, anh chẳng có cách nào tránh né.

Không nghĩ ra câu gì đáp trả, cũng không thể vờ vịt ra vẻ ta đây... lảng tai, Thiệu đứng như chôn chân tại chỗ và nghe mặt mình nóng lên.

Vẻ lóng ngóng tội nghiệp của Thiệu khiến Thực bắt giác động lòng. Nó dịu dàng lên tiếng:

- Hai đứa nay nghịch như quỷ, anh hơi đầu để ý! Cứ delete tất cả đi là xong!

- Chà, chà - Cúc Hương quay sang Thực - Cô nương này bữa nay mồm mép quá hén! Mà ẹ lạng quạng, tao delete mà ngay tại chỗ bây giờ!

- Xí! Tao cóc sợ!

- Ờ, à! - Cúc Hương trợn mắt - Mà ẹ ngon há!

- Thôi, thôi! - Sau khi được Thực giải vây, Thiệu kịp lấy lại bình tĩnh, liền hắng giọng can thiệp - Các bạn đừng đùa giỡn nữa!

Rồi anh rút từ trong ngăn kéo ra ba tờ giấy, đưa cho mỗi cô gái một tờ:

- Đây là phần bài tập! Bây giờ các bạn chia ra mỗi người một máy và cố vận dụng những điều vừa học được để thực hiện những yêu cầu ghi trong này!

Xuyến chớp mắt:

- Có được giờ tập ra xem không?

- Tha hồ! - Thiệu dễ dãi - Giờ tập hay không giờ tập không phải là vấn đề! Điều quan trọng là biết giờ đúng chỗ cần thiết!

- Có được dùng lệnh không? - Xuyến lại hỏi.

Thắc mắc kỳ quặc của Xuyến khiến Thiệu ngớ người ra. Mãi một lúc, anh mới ngập ngừng đáp:

- Bất cứ lệnh nào đã học, nếu đề bài yêu cầu, các bạn cứ vận dụng thoải mái!

- Ý tôi không phải vậy! - Xuyến tắc lưỡi - Tôi muốn hỏi là trong khi làm bài tập này có được vận dụng lệnh để hỏi han hoặc dòm ngó lẫn nhau hay không? Lệnh này ở trong trường học thường gọi là lệnh cộp đê ấy mà!

Biết không thể đối đáp lại cô gái tinh nghịch này, Thiệu đành cười trừ:

- Cái đó tùy các bạn!

Xuyến đang định trêu Thiệu thêm một câu nữa, bỗng nghe Cúc Hương la rầm:

- Cha mẹ ơi, sao màn hình của con Thực xanh xanh đỏ đỏ đẹp “bá cháy” mà màn hình của tôi đen thui đen thui xấu hoắc vậy nè!

Giọng hô hoán của Cúc Hương lớn đến nỗi Vân vừa bước chân vô phòng phải giật mình nhướn mắt hỏi:

- Gì vậy Cúc Hương?

Thấy Vân xuất hiện, Cúc Hương càng làm già:

- Anh coi đây nè! Máy móc vậy làm sao làm việc!

- Máy bị hỏng hả? - Vừa hỏi Vân vừa tiến lại.

- Ừ, hỏng bét rồi - Cúc Hương hậm hực.

Vân nhìn lên màn hình, ngạc nhiên:

- Hồng gì? Tôi có thấy hồng gì đâu?

Cúc Hương hừ mũi:

- Hồng màu chứ hồng gì!

Vân càng sửng sốt:

- Hồng màu là sao?

- Vậy mà anh không thấy hả? - Giọng Cúc Hương ai oán - Máy của tôi chỉ có hai màu đen trắng, còn máy của những người khác màu mè sắc sỡ trông bắt ham!

Vân phì cười:

- Trời đất, vậy mà kêu hồng màu, cái cô này! Màn hình này là màn hình monochrome, chỉ có hai màu đen và trắng thôi!

Cúc Hương phụng phịu:

- Tôi không chịu đâu! - Rồi nó chỉ tay sang bàn của Xuyến và Thực, so bì - Còn cái cục trắng trắng kia nữa! Tại sao máy ai cũng có còn máy tôi không có?

Vân chép miệng:

- Đó là con chuột, dùng cho máy 386! Nhưng Cúc Hương đâu cần tới nó!

Cúc Hương nghinh mặt:

- Sao anh biết tôi không cần! Hề con Xuyến và con Thực có cái gì, tôi cũng muốn có cái đó!

Xuyến cười cười chen ngang:

- Anh mà không chiều nó, nó sẽ quit ngay lập tức cho anh coi!

- Thôi, được rồi! - Vân nhún vai - Chiều nay sẽ có máy 386 cho cô!

Xuyến reo lên:

- Thấy chưa! Tao đã bảo anh Vân là... người tốt bụng nhất thế giới mà!

Thực ra Xuyến định nói “anh Vân là của mày mà” nhưng đến phút chót nó thành linh đỏi giọng. Vân khác Thiếu. Thiếu hiền hậu, thậm chí hơi nhút nhát, dễ bắt nạt. Còn Vân tuy vẫn đối xử với bọn Xuyến lịch thiệp nhưng rõ ràng không phải là người dễ tính. Bề ngoài Vân vẫn bông đùa nhưng Xuyến đủ nhạy cảm để nhận thấy thấp thoáng đằng sau vẻ cười cợt đó một tâm hồn độ lượng nhưng nghiêm khắc. Vì vậy, Xuyến không dám đùa với anh như đùa với Thiếu.

Nghe Xuyến khen mình, Vân nheo nheo mắt:

- Cô đừng có bốc tôi lên mây! Tôi không tốt bụng như cô tưởng đâu!

Sở dĩ Vân nói vậy bởi chiếc máy 386 anh hứa với Cúc Hương là chiếc máy công ty đã đặt mua từ trước, trước cả khi bọn Xuyến vô làm. Dĩ nhiên chỉ có anh với Thiếu biết điều đó.

Cúc Hương như không tin vào tai mình:

- Anh nói thật chứ?

Vân lúc này đã ngồi vào bàn mình. Anh đáp, mắt vẫn nhìn vô màn hình trước mặt:

- Tất nhiên là thật!

Cúc Hương không hỏi nữa nhưng trong lòng rất cảm động. Từ hôm qua đến nay, nó vẫn giận Vân. Mặc dù ngoài mặt phớt tỉnh, nhưng nổi âm ứ cứ âm ỉ không nguôi. Trước nay nó chỉ toàn ắt giọng bọn đàn ông con trai. Nhưng khi bước chân vô đây, lần đầu tiên trong đời nó gặp “đối thủ”. Vân chẳng lớn tuổi hơn ba cô là mấy nhưng trông chừng chạc và điềm tĩnh đến lạ. Lúc nào cũng tươi tỉnh, niềm nở nhưng hề bị

bọn Xuyên “tấn công” là anh “phản kích” ngay tức khắc. Những đòn phản kích của anh lại không phải tầm thường, toàn những chiêu “sát thủ” khiến Xuyên chỉ biết nhe răng cười trừ, còn Cúc Hương thì tức đến nổi hôm qua phải dậm chân bình bịch và trong cơn bối rối nó đã quyết định làm cái chuyện động trời là quit thẳng một lèo ra cửa để che giấu sự bất lực của mình.

Tuy vậy, Cúc Hương chẳng thấy ghét Vân. Nó chỉ tức anh thôi. Hôm qua đến nay, không hiểu sao nó hay nghĩ đến anh và cứ mỗi lần nhớ đến vẻ ung dung từ tốn và nụ cười nửa miệng của anh, lòng nó lại ngập tràn giận dữ.

Lúc này, khi thấy màn hình của mình chỉ có hai màu đen trắng, nó cố tình tru tréo và định làm mình làm mẩy với anh cho bỏ ghét chứ chẳng phải đòi hỏi hay yêu sách gì. Nào ngờ anh nhanh nhẩu hứa đổi máy cho nó khiến nó ngạc nhiên và khoái chí vô kể.

Trong khi Cúc Hương đang sung sướng với bao nhiêu ý nghĩ đẹp đẽ trong đầu thì Xuyên lại phập phồng lo lắng. Nó ngồi làm bài mà cứ nhấp nha nhấp nhồm không yên.

Đến khi tắt máy chuẩn bị ra về, Xuyên mới bước lại gần Vân, bồn chồn hỏi:

- Từ hôm qua đến nay, anh có gặp thầy Gia của tụi này không?

- Có.

- Vậy thì chết tôi rồi! - Xuyên tái mặt kêu lên.

Vân trố mắt:

- Chuyện gì vậy?

Xuyên không đáp mà lật đật hỏi tiếp:

- Thế anh có nói chuyện gì với thầy Gia không?

- Chẳng lẽ gặp nhau mà không nói chuyện? Vân hỏi lại, vẻ chế giễu.

Xuyên nhăn nhó:

- Chuyện về tụi này kìa! Anh có nói không?

- Nói.

- Trời đất! Anh nói làm chi vậy?

Vân thản nhiên:

- Anh Gia hỏi chẳng lẽ tôi làm thỉnh?

Xuyên chớp mắt:

- Thầy Gia hỏi sao?

- Hỏi các cô đã đến chỗ tôi chưa?

- Anh đáp sao?

- Tôi nói đến rồi.

Xuyên liếm môi:

- Thầy Gia còn hỏi gì nữa không?

- Còn! Hỏi trình độ tin học của các cô có đáp ứng được công việc của công ty không?

Xuyên nín thở:

- Anh trả lời sao?

Vân đằng hắng:

- Tôi bảo trình độ của các cô cỡ “chuyên gia”, thừa sức làm việc ở chỗ tôi!

Xuyến gượng gạo:

- Anh đừng có chọc quê tui này! Anh đã nói rõ tất cả với thầy Gia rồi phải không?

- Tôi chẳng việc gì phải “nói rõ”! - Vân nhún vai - Đẳng nào các cô cũng đã được nhận vào làm việc ở đây rồi!

Nghe vậy, Xuyến thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nó định cảm ơn Vân nhưng thấy kỳ kỳ nên chỉ gật đầu chào anh rồi lật đật xách túi đuổi theo Thục và Cúc Hương lúc này đã ra tới cửa ngoài.

Đầu giờ chiều, ba cô gái vừa bước vào phòng đã thấy trên bàn của Cúc Hương một chiếc 386 mới cầu.

Xuyến gật gù bình phẩm:

- Anh chàng Vân của con Cúc Hương mặc dù nói năng thì cứ như ong chích nhưng dù sao cũng thuộc loại người quân tử nhất ngôn!

Thấy Xuyến lại giở giọng trêu cợt, Thục khê liếc Cúc Hương và ngạc nhiên thấy Cúc Hương chẳng phản ứng gì về cụm từ “anh chàng Vân của con Cúc Hương” như bữa trước. Cúc Hương trước mặt nó bây giờ đang ngồi mơ màng mân mê chiếc máy, đầu óc dường như đang để tịn đầu đầu.

Xuyến nháy mắt với Thục:

- Con Cúc Hương giả bộ đó! Nó thừa biết “làm thỉnh là đồng ý” nên cố tình ngậm miệng!

Đúng lúc đó, Thiếu từ phòng trong đi ra. Anh nhìn Cúc Hương:

- Sao, bây giờ thì bạn hài lòng rồi chứ?

Cúc Hương mỉm cười. Nó chớp mắt:

- Anh Vân đâu?

- Anh Vân chiều nay không vô?

- Ủa, sao vậy?

- Ảnh đi công chuyện!

Xuyến đột ngột cất giọng ca:

- Chiều nay không có anh, ngô hồn sao hoang vắng...

Tiếng hát của Xuyến làm Thiếu xanh mặt. Anh vội đưa ngón tay lên miệng:

- Suyt!

Vẻ hốt hoảng quá đáng của Thiếu khiến Xuyến chưng hửng:

- Anh sợ gì vậy?

Thiếu lúng túng:

- Toi có sợ gì đâu! Nhưng ở đây không nên làm ồn.

Xuyến vẫn chưa hết nghi hoặc nhưng nó không tiện hỏi, đành nói lảng sang chuyện khác:

- Chiều nay mình làm gì?

Thiếu khịt mũi:

- Chiều nay tập luyện ngón!

- Trời đất!- Xuyến trợn mắt - Sao anh biết con Thục bị ghê kinh niên mà dạy “luyện ngón” hay quá vậy!

Con quỷ này! - Thục la bãi bãi - Bộ mày không nói bây không chịu được hả!

Vừa la Thục vừa thò tay ra ngắt khiến Xuyến phải cong người tránh né.

Thiếu cười cười:

Luyện ngón đây tức là luyện cách sử dụng bàn phím cho thành thục!

- Còn luyện tới luyện lui gì nữa! - Cúc Hương kêu lên - Chẳng phải hồi sáng anh khen tụi nay học một hiểu mười, thông minh xuất sắc ngoại hình xinh đẹp đó sao!

Thục giật mình liếc Cúc Hương:

- Mà nói cái gì mà có “ngoại hình xinh đẹp” trong đó mà?

Cúc Hương nheo mắt ngó Thục:

- Tao nói gì kệ tao! Sao mà ưa thắc mắc quá!

Rồi quay sang Thiếu, Cúc Hương tiếp:

- Sao, tôi nói có đúng không?

Thiếu gượng gạo:

- Dĩ nhiên là đúng rồi! Nhưng dù sao các bạn cũng nên học cách sử dụng bàn phím đúng theo bài bản. Chữ nếu cứ đánh theo phương pháp “mổ cò” hiện nay, tốc độ sẽ rất chậm.

Rồi sợ các cô gái giở giọng đùa dai, Thiếu vội nói tiếp:

- Ở trong máy của mỗi bạn hiện nay đều có hai phần mềm dạy về kỹ thuật bàn phím: TT và Touch. Các bạn có thể dùng chương trình TT.

Thiếu vừa nói xong, Xuyến, Thục, Cúc Hương lập tức thò tay bật công tắc máy, dáng điệu nhanh nhẹn, tự tin, thật khác xa với vẻ lóng ngóng rụt rè hôm trước.

Đã học qua rồi nên ba cô cũng chẳng cần Thiếu tò tò chỉ dẫn. Sau khi đã chuyển qua chế độ hiển thị của màn hình Norton, ba cô bắt đầu dò tìm thư mục để vào chương trình “luyện ngón”.

Công việc có vẻ dễ dàng nhưng rốt cuộc chỉ có Thục và Cúc Hương là “vào” đúng “địa chỉ”. Còn Xuyến sau một hồi nhẩn nhẩn gõ gõ, bỗng mở miệng la hoảng:

- Anh Thiếu ơi anh Thiếu! Sao kỳ vậy nè?

Thiếu nghiêng người dòm lên màn hình của Xuyến, mỉm cười:

- Xuyến vào lộn rồi! Đây là chương trình ET chứ không phải TT!

- ET? - Xuyến trở mắt - Đây có phải là bộ phim “ET, người ngoài trái đất” không?

Cúc Hương làm bộ nói nhỏ vào tai Thục nhưng cố ý để Xuyến nghe:

- Con Xuyến nó tưởng nó đang ngồi trong rạp Thăng Long!

- Đồ ngốc! - Xuyến quay sang Cúc Hương - Bộ mà tưởng máy vi tính không chiếu phim được hả?

- Dĩ nhiên là được! - Thiếu gật đầu - Nhưng ET ở đây không phải là phim. ET là chữ viết tắt của English Tutor, một chương trình dạy tiếng Anh!

- -, hay quá hén - Cúc Hương reo lên - Vậy mai mốt mình đến đây mở chương trình này ra học, khỏi phải đến các trung tâm ngoại ngữ làm gì!

Thục ngồi bên “xì” một tiếng:

- Nói như mà! Mình đến đây là để làm việc chứ đâu phải để học tiếng Anh!

Cúc Hương cười hì hì:

- Thì mình áp dụng phương châm “vừa làm vừa học” mà!

- Thế còn TT là viết tắt của chữ gì? - Xuyến hỏi Thiếu.

- TT là Typing Tutor! Xuyến vào chương trình TT, sẽ thấy chữ đó hiện lên ngay!

Xuyến tặc lưỡi:

- Nhưng bây giờ làm sao thoát khỏi ET?

- Nhấn escape!

Xuyến gãi đầu:

- Escape ở đâu mà nhấn?

- Cái phím có chữ ESC đó!

Xuyến nhấn phím ESC. Trên màn hình đột ngột hiện ra hàng chữ “Are you sure?”

- Cái gì nữa vậy? - Xuyến giật mình - Nó hỏi mình “có chắc không?” phải không?

- Đúng rồi! - Thiếu hắng giọng - Nó muốn hỏi Xuyến có chắc là định thoát khỏi chương trình không! Những thông báo loại này, rồi đây các bạn sẽ gặp thường xuyên. Đằng sau câu hỏi là hai chữ Yes và No, Xuyến thấy không?

- Thấy.

- Vậy bây giờ Xuyến Yes hay No?

- Yes, sir.

- Đủ rồi, khỏi cần sir! - Thiếu lườm bà - Muốn Yes thì nhấn chữ Y!

Xuyến liền nhấn phím chữ Y. Chương trình ET lập tức đóng lại.

Xuyến khoái chí đang định lên tiếng khen Thiếu một câu thì Cúc Hương đã cướp lời:

- Sao, anh thấy tụi này học hành có sáng dạ không?

- Sáng.

Cúc Hương liếm môi:

- Vậy có xứng đáng được thưởng không?

Thục nhả nhò nhủ bụng ”Không biết con nhỏ này định giở trò vùi vĩnh gì đây? Chắc là đòi ăn!

Quả nhiên, trong khi Thiếu còn đang ngáp ngừng :

- Thưởng hả? Thưởng gì...

Cúc Hương đã tiếp ngay:

- Nói chung là anh đã có ý định thưởng tụi này từ lâu nhưng chưa nghĩ ra cách gì phải không? Để tôi làm quân sư không công cho! Đơn giản thôi, chiều nay anh dẫn tụi này đi ăn chè!

Trước những đòn tấn công tới tấp của cô gái láu lỉnh, mặt Thiếu cứ đực ra:

- Chè hả? Chè gì...

- Làm gì mà anh cứ ngơ ngơ ngác ngác như thế! - Cúc Hương hừ mũi - Tóm lại, anh có muốn dẫn tụi này đi ăn chè hay không, anh nói một tiếng đi! Sao, Yes hay no

Thiếu giật thót, đầu gật lia lịa:

- Yes, yes.

Nói yes mà miệng anh méo xẹo.

5. Chương 05

Ngày hôm sau, Thiếu đưa cho Xuyến, Thực, Cúc Hương một xấp bản thảo chỉ chít chữ:

- Bữa nay các bạn có thể bắt tay vào công việc được rồi! Đây là cuốn sách khách hàng mới đưa tới!

Cúc Hương trở mắt:

- Còn cái vụ TT tụi này chưa xong mà!

- Cái đó các bạn có thể tranh thủ tập thêm trong những giờ rảnh!

Xuyến liếc xấp thảo trên tay Thiếu :

- Cuốn gì vậy? Truyện trinh thám của J.H Chase hả?

Thiếu mỉm cười:

- Đây là cuốn “Kỹ thuật nấu nướng”.

- Trời đất! - Xuyến bật kêu - Vậy thì tiêu rồi!

Thiếu ngơ ngác:

- Gì mà tiêu?

Xuyến thơ dài:

- Con Cúc Hương là một đứa có tâm hồn ăn uống! Anh đưa cuốn này cho nó, suốt ngày nó lo vùi đầu nghiên cứu, còn đánh với gõ gì nữa!

Cúc Hương cười cười ngó Thiếu:

- Anh đừng có nghe lời nó! Tôi có tâm hồn ăn uống chứ chẳng có tâm hồn nấu nướng đâu! Trước nay toàn là người ta nấu sẵn tôi ăn không à!

- Are u sure? - Thiếu đột ngột hỏi lại.

Thoạt đầu Cúc Hương không hiểu Thiếu nói gì. Nó tương mình nghe lộn. Mãi một lúc nó mới nhớ ra bài học hôm qua, liền rít rít:

- No, no.... à không, yes, yes!

Vẻ quỳnh quít của Cúc Hương khiến Thực và Xuyến cười gập cả người.

Thiếu tùm tùm đặt xấp bản thảo xuống bàn:

- Cách soạn thảo trên I các bạn đã biết rồi! Tập bản thảo này tôi đã tách ra làm nhiều files, bây giờ các bạn chia ra đánh!

Chỉ đợi có vậy, ba cô gái ngồi hối hả giành giật nhau từng xấp giấy, miệng la chí chöhe. Thiếu phải vội vàng can thiệp:

- Từ từ thôi! Coi chừng rách bây giờ!

Vấn ngồi đằng góc phòng, thấy vậy chỉ lặng lẽ mỉm cười.

Kể từ giây phút đó, Xuyến, Thực và Cúc Hương đã trở thành những “chuyên gia vi tính” thực thụ của phòng sắp chữ điện tử thuộc công ty Việt Anh.

Và trong cái phòng vi tính xinh xắn đó, chốc chốc lại nghe tiếng các “chuyên gia” hoảng hốt và lo lắng kêu lên:

- Anh Thiếu ơi, cái dòng này rớt xuống làm sao kéo nó lên, tôi quên mất rồi?

- Nhấn phím backspace.

- Backspace là phím nào há?

- Phím có hình mũi tên ngược đó.

- Anh Thiếu ơi, tại sao chữ nào tôi đánh cũng thành chữ hoa hết vậy nè?

- Đó là do bạn đụng phải phím Caps Lock. Nhấn lại phím đó lần nữa!

Phòng vi tính lẽ ra là nơi làm việc yên tĩnh nhưng với những nhà tin học mới toanh này lại đâm ra náo nhiệt ồn ào như một cái chợ.

Dĩ nhiên, mỗi một ngày qua đi những thắc mắc ngô nghê dần dần ít đi, thay vào đó là tiếng bàn phím lách cách càng lúc càng nhịp nhàng, thuần thực.

Một hôm, Xuyên hí hửng khoe với Thục và Cúc Hương:

- Bây giờ để vào I, tao không cần phải tốn công lần theo cây thư mục nữa!

- Chứ mày làm sao?

Xuyên đắc ý:

- Mơ máy lên, tao chỉ cần đánh chữ “Xuyên” là màn hình I lập tức hiện ra!

Thục tròn mắt:

- Thật không?

Còn Cúc Hương thì bĩu môi:

- Xạo đi mày! Làm gì có chuyện đó!

- Coi đây nè!

Vừa nói Xuyên vừa gõ tên mình lên màn hình, rồi nhấn enter. Quả nhiên, màn hình I hiện ra trong chớp mắt.

Đôi môi Cúc Hương lập tức cong thành hình chữ O. Còn Thục thì không ngớt xuýt xoa:

- Chà, chà, hay quá hén!

Xuyên vênh mặt:

- Hay chứ sao không?

Thục lay tay Xuyên:

- Mày làm sao hay vậy, chỉ tao đi!

Xuyên làm bộ nghiêm trang:

- Tao có chỉ, mày cũng không hiểu được! Muốn biết được bí quyết này, phải học hết cơm hết gạo chứ mày tương!

- Hết cơm hết gạo cái mốc xì! - Cúc Hương ngồi bên hừ mũi - Vụ này chắc chắn không phải do mày mà do cái anh chàng Thiếu đằng sau lưng mày kia!

Thục như vỡ lẽ. Nó quay sang Thiếu:

- Anh Thiếu ơi, anh làm giùm tôi một cái giống như vậy đi!

Câu nói không đầu không đuôi của Thục khiến Thiếu phải bối rối hỏi lại:

- Thục định nhờ chuyện gì vậy?

Thục chỉ tay lên màn hình trước mặt Xuyên:

- Anh làm sao cho tôi vào I nhanh gọn như con Xuyên vậy nè!

Xuyên vọt miệng giải thích:

- Tức là nó muốn máy nó mỗi khi bật lên, đánh chữ “Xuyến” thì màn hình I cũng lập tức hiện ra y như máy tôi vậy!

- Vô duyên! - Thực lườm Xuyến - Tao đánh tên tao chứ tao đánh tên mày làm gì!

Xuyến cười hì hì:

- Chứ sao vừa rồi mày bảo làm cho máy mày giống y như máy tao?

Biết không nói lại Xuyến, Thực chẳng buồn đôi cọ Nó nhìn Thiếu:

- Sao? Được không anh Thiếu?

- Tất nhiên là được! - Thiếu d dãi.

- Giống như máy con Xuyến chứ?

- Ừ.

- Nhưng mỗi khi vào I thì đánh tên “Thực” chứ? - Thực vẫn chưa hết lo lắng sau khi bị Xuyến hù.

Thiếu cười:

- Dĩ nhiên rồi!

Nói xong, anh bước lại trước chiếc máy của Thực. Thực lật đật đứng dậy nhường chỗ.

- Thực cứ ngồi đi!

Thiếu khoát tay và đứng ghé người bên chiếc máy, anh loay hoay đánh đàng gõ gõ.

Một lát, anh đứng thẳng người lên:

- Xong rồi đó! Bây giờ Thực thử coi!

Mặt mày rạng rỡ, Thực nôn nao gõ tên mình vào máy, rồi ấn phím enter. Lập tức màn hình I hiện ra như có phép màu.

- Cám ơn anh nhiều ghê! - Thực hơn hơ - Từ nay cho con Xuyến hết làm tàng!

Rồi quay sang Cúc Hương, Thực phấn khởi giục:

- Mày nhờ anh Thiếu làm giùm cho mày đi!

Không ngờ con Cúc Hương bĩu môi:

- Khỏi! Mày làm như trên đời này chỉ có mỗi anh Thiếu của con Xuyến là tài giỏi không bằng!

Tự dưng bị Cúc Hương “nhéo ngang hông”, Thiếu bối rối quay đầu đi chỗ khác, giả bộ ta đây lãng tai chẳng nghe thấy gì. Còn Thực thì thuôn mặt ra:

- Mày nói vậy nghĩa là sao

Như để trả lời Thực, Cúc Hương ngoảnh lại phía góc phòng, hắng giọng kêu:

- Anh Vân ơi anh Vân!

- Gì vậy Cúc Hương?- Vân ngừng tay, nhìn sang.

- Anh lại đây tôi nhờ cái này chút!

Cúc Hương nói như ra lệnh khiến Thực nghe bụng mình giật thon thót. Nó không hiểu sao trong khi nó và con Xuyến không bao giờ dám giỡn mặt với anh chàng Vân thì con nhỏ Cúc Hương liều mạng này chẳng tỏ vẻ gì ngán sợ anh ta cả. Nó cứ làm như nó là chị hai người ta. Vậy mà anh chàng Vân kia lại không hề lấy đó làm bực bội. Như lúc này đây, anh lò dò bước lại:

- Cúc Hương nhờ gì vậy?

Cúc Hương nheo nheo mắt:

- Anh biết chuyện cổ tích “Vùng ơi, hãy mở ra!” không?

Vân chưng hửng:

- Biết! Mà sao?

Cúc Hương hỏi lại:

- Chuyện đó sao?

- Thì mỗi khi có người niệm chú “Vùng ơi, hãy mở ra!” thì cửa hang liền mở ra!

- Đúng rồi! - Cúc Hương cười láu lỉnh - Anh làm gì em tôi giống như trong chuyện cổ tích vậy được không? Nhưng câu thần chú của tôi là “Cúc Hương, hãy mở ra!”

Nghe Cúc Hương vòng vo một hồi, Thực không nhịn được cứ che miệng cười khúc khích. Còn Vân thì thấy nhức cả đầu:

- “Cúc Hương, hãy mở ra!” là sao?

Cúc Hương tùm tùm:

- Vậy mà cũng không hiểu! Nghĩa là anh làm sao mỗi khi tôi đánh chữ “Cúc Hương” thì màn hình I hiện ra, khỏi phải theo đường dẫn lâu lắc, lồi thối kia nữa!

- Trời đất! - Vân cười khở - Muốn làm tập tin BAT thì nói đại ngay từ đầu cho rồi, cô cứ bày đặt lòng vòng!

Tuy nhăn nhó nhưng Vân vẫn chiều theo ý Cúc Hương. Trong nháy mắt, máy Cúc Hương đã được cài đặt câu “thần chú” đúng như nó muốn.

Những trò nhõng nhẽo của Cúc Hương không lọt khỏi mắt Xuyến. Thực nhìn sự kiện này bằng cặp mắt thần nhiên nhưng Xuyến thì tức lắm. Ờ, nó ỷ nó có anh chàng Vân, dám công khai coi thường “Thiếu của mình”!

Rồi không biết Xuyến to nhỏ rì rầm gì với Thiếu mà ngày hôm sau khi Xuyến bật máy lên, nó vô cùng khoái chí khi nhìn thấy trên đỉnh màn hình chớp nháy một dòng chữ trắng trên nền tím: “Chúc Xuyến một ngày làm việc vui vẻ!”.

Xuyến chưa kịp khoe, Thực đã thấy. Nó tárm tắc:

- Ờ, lại một trò mới! Hay quá hén!

Xuyến hất mặt:

- Dĩ nhiên rồi!

Thực nín tay Xuyến:

- Mà nhờ anh Thiếu làm gì em tao đi!

Vẫn như hôm qua, Cúc Hương chẳng màng tới Thiếu. Và cũng như hôm qua, nó hùng dũng ngoác miệng:

- Anh Vân ơi anh Vân!

Vân ngó qua:

- Lại “Vùng ơi, hãy mở ra!” nữa hả?

- Không, cái này khác! Anh lại đây đi!

Vân bước sang:

- Gì?

Cúc hương chỉ tay lên màn hình trước mặt Xuyến:

- Anh làm gì em tôi giống như vậy kìa?

vân nhìn theo tay chỉ của Cúc Hương:

- Ơ, đó là chương trình điều khiển bàn phím và màn hình!

Cúc Hương chẳng buồn quan tâm đó là chương trình gì. Nó sốt ruột hỏi:

- Anh làm giống vậy được không?

- Được! Cô đứng dậy đi!

Sau một hồi đánh đánh gõ gõ, Vân liếc Cúc Hương:

- Nhưng mà cô muốn câu gì vào máy?

“Chúc Cúc Hương một ngày làm việc vui vẻ” nhé?

- Ai lại bắt chúc người ta! - Cúc Hương ngúng nguẩy - Anh soạn ra câu khác đi!

Vân thở ra:

- Câu gì giờ?

- Câu gì hay hay ấy!

Xuyến im lặng theo dõi nãy giờ, bỗng vọt miệng:

- Cài cái câu mà mày hay nói nhất ấy!

Đang bận bịu suy nghĩ, Cúc Hương quên bém mắt cảnh giác. Nó ngó Xuyến:

- Câu gì vậy?

- Thì câu “Anh Vân ơi anh Vân!” chứ câu gì! Ngày nào mà mày chẳng hét ầm lên câu đó!

Nói xong, Xuyến toét miệng cười hì hì nhưng khi chạm phải ánh mắt không hài lòng của Vân, nó hoảng hồn ngậm miệng lại.

Sau khi nghiêm khắc nhìn Xuyến như để cảnh cáo, Vân quay sang Cúc Hương định hỏi nó đã nghĩ ra câu nào đặc ý chưa nhưng anh bỗng ngăn người ra khi thấy Cúc Hương đang đứng nép vào cạnh bàn, tay bối rối mân mê vạt áo hết như đứa học trò bị một tên bạn xấu đem những bí mật của mình ra tố cáo với thầy giáo.

Ngẩn ngơ một thoáng, anh hắng giọng hỏi:

- Sao? Đánh câu gì bây giờ?

Cúc Hương như bình tĩnh. Nó gượng lấy lại vẻ hoạt bát:

- Câu gì cũng được! Mìn là phải hay hơn câu trên máy con Xuyến!

Vân mỉm cười:

- Đánh câu của Legouvé vậy nhé! “Làm việc sẽ giúp lau khô những giọt lệ”!

Nếu như thường ngày, Cúc Hương đã quyết liệt phản đối cái câu danh ngôn nhuốm đầy vẻ cải lương ướm át này rồi, những lúc này chưa thoát ra khỏi nỗi ngượng ngùng vì câu chọc ghẹo “ác miệng” vừa rồi của Xuyến, nó bèn ừ đại.

Cúc Hương rất lấy làm lạ về mình. Trước nay chưa bao giờ nó rơi vào một tình trạng lóng ngóng thẹn thù như vậy. Xuyến và Thục cứ ngồi với nhau là “cáp đôi” nó với hết người này đến người khác. Nhưng nó chẳng bao giờ để tâm, chỉ nhe răng cười hì hì, thậm chí còn cao hứng góp lời nhận xét, bình phẩm khôi hài về “đối tượng”, hết như đó là chuyện tiêu lâm hoặc chuyện trời ơi của ai, chẳng dính dáng gì tới mình. Vậy mà bữa nay Xuyến mới trêu nó qua loa trước mặt Vân, nó đã luống cuống cả tay chân. May mà Vân kịp lái sang chuyện khác, chứ nếu anh cứ dăm dăm

nhìn nó, chẳng biết nó sẽ còn xấu hổ đến đâu.

Tại sao lại như vậy, Cúc Hương cũng không rõ. Nó chỉ lơ mơ nhận ra so với chuyện HÙNG quẩn tán tỉnh nó trước đây, chuyện này đã khác lạ đi nhiều. Trước đây, nó chẳng bao giờ để HÙNG quẩn vào mắt, gặp HÙNG quẩn nó chỉ muốn tránh xa. Nhưng với Vân, chẳng hiểu sao nó cứ hay nghĩ về anh. Anh càng ung dung bình thản, càng ra vẻ phớt lờ, nó càng muốn anh phải để ý đến nó, phải chiều chuộng nó. “Hành hạ” được anh, nó sung sướng lắm, một sự sung sướng ngọt ngào nó chưa từng nếm trải bao giờ. Lúc đầu nó tưởng đây là niềm vui của sự trả thù, về cái chuyện anh chọc quê nó hôm trước. Nhưng dần dần, nó nhận ra mọi sự không đơn giản như vậy. Nếu sự trả thù thì chỉ trả một lần thôi đã đủ. Đằng này, nó cứ muốn “trả thù” anh hoài hoài. Đến khi nào chết thôi. Chẳng lẽ nó là một đứa thù dai ghê gớm đến vậy?

Không phải chỉ có Cúc Hương mới ngạc nhiên về tính tình ngày một thay đổi của mình.

Một hôm trên đường về, Xuyên bỗng cao hứng “phát pháo”:

- Thục nè, lâu nay mày có thấy trên thế giới vừa xảy ra một chuyện lạ không?

- Chuyện gì?

Thục hỏi lại, thừa biết là Xuyên định nói đến đề tài gì.

Xuyên gật gù:

- Từ hồi ba đứa mình chơi chung đến giờ, mày có thấy con Cúc Hương giận hờn ai đến mức dậm chân thành thịch và quit thẳng một mạch không?

Thục nín cười:

- Không.

Xuyên khịt mũi:

- Vậy mà bây giờ lại có.

Xuyên liếc Cúc Hương, thấy Cúc Hương vẫn tảng lờ đạp xe, liền tiếp tục:

- Mày có bao giờ thấy con Cúc Hương buồn bã u sầu cả buổi chỉ vì một người nào đó đột nhiên vắng mặt ở chỗ làm không?

Thấy Xuyên càng lúc càng “lấn tới”, Thục bắt đầu hoảng.

- Không!

Nó rụt rè đáp và lăm lét nhìn vào lưng Cúc Hương để phòng Cúc Hương nổi cáu

hắt nó xuống xe, nhưng Cúc Hương chẳng tỏ phản ứng gì.

Trong khi đó, Xuyên vẫn tỉnh bơ:

- Vậy mà bây giờ lại có! Rồi mày có bao giờ thấy con Cúc Hương khi bị “cáp đôi” với người khác lại dậm ra lóng nga lóng ngóng như gái về nhà chồng không?

Lần này, Thục chưa kịp trả lời thì Cúc Hương đã hừ mũi:

- Quá đủ rồi nghen! Tao không thích giỡn à!

Thấy bạn nổi quạu, Thục xanh mặt ngồi im. Ngược lại, Xuyên chẳng hề lộ vẻ nao núng.

- Trời ơi là trời! - Xuyên cười gập người trên xe - Một đứa nổi tiếng là chúa giỡn tự dưng lại không thích giỡn, nghe cứ như là chuyện lạ bốn phương! Hi hi!

- Ủ, tính tao vậy đó! - Cúc Hương vẫn găm gừ.

- Thôi, thôi, cho tao xin! - Xuyên kêu lên

- Mày đừng có nói nữa được không! Bộ mày không biết bữa nay quai hàm tao bị đau hả?

Nghe Xuyên nói vậy, Thục liền nhướn cổ dòm sang:

- Tao có thấy quai hàm mày sưng chỗ nào đâu!

Xuyến quệt quệt tay lên má:

- Sưng bên trong làm sao mà thấy được!

Thực vẫn thắc mắc:

- Nhưng nếu quai hàm mà sưng thì tại sao mà không cho con Cúc Hương nói?

Chính mà không nên nói nhiều mới đúng!

Xuyến nhún vai:

- Tao không ngờ một đứa thông minh như mà mà thỉnh thoảng cũng ngốc đột xuất!

Rồi trước cặp mắt thao láo của Thực, Xuyến chậm rãi giải thích:

- Nếu như bình thường thì con Cúc Hương nó muốn nói gì mặc nó. Nhưng bữa nay nó nói chuyện nghe tức cười quá. Nếu nó không ngậm miệng, tao cười riết sẽ trẹo quai hàm mất, mà hiểu không?

Thực rụt cổ quay lại dòm Cúc Hương không dám nói hiểu cũng chẳng nói không.

Xuyến lườm Thực:

- Nó có tật, nó không sợ mà thì thôi, mắc mớ gì mà phải sợ nó!

Cúc Hương bỗng háng giọng:

- Không biết ai có tật à ghen!

Xuyến giật mình:

- Vu khống gì đó mà?

Cúc Hương vẫn nói trống trống:

- Không biết ai rủ rỉ rừ rì với ai suốt từ sáng đến chiều, từ đêm đến sáng à!

- Từ đêm đến sáng hồi nào? - Đòn phản công của Cúc Hương khiến Xuyến cau mày sừng sộ.

Cúc Hương cười hì hì:

- Ờ quên, tao lộn! Chỉ từ sáng đến chiều thôi!

- Từ sáng đến chiều cũng không có!

Cúc Hương nhếch mép:

- Xì! Tao đâu có đui!

Nhìn vẻ ung dung đắc thắng của Cúc Hương, biết có chối cũng vô ích, Xuyến đành nói thẳng:

- Nhưng tao với Thiếu dù sao cũng chỉ là bạn thôi!

Cúc Hương bĩu môi:

- Bạn mà mà kêu gì Thiếu làm nấy?

- Chứ mà với anh Vân thì sao? Mà cũng “đi” anh ta sói trán vậy!

- Tụi tao khác!

- Khác sao?

Cúc Hương ngớ người:

- Tao cũng chẳng biết khác sao! Nhưng mà khác!

Xuyến cười mũi:

- Khác cái mốc xì!

- Thôi, thôi! - Thục kêu lên - Tụi mày delete ba chuyện đó giùm tao đi! - Nghe sao nhức đầu quá!

Sự can thiệp bất ngờ của Thục giúp Xuyến và Cúc Hương thoát khỏi cuộc “tổ khổ” lẫn nhau một cách kịp thời, nếu không trận đấu khẩu chiến sẽ có nguy cơ kéo dài đến tối mà vẫn chưa phân biệt được người thua kẻ thắng.

6. Chương 06

Kể từ bữa đó, Xuyến không mở miệng trên ghep Cúc Hương nữa. Chẳng phải nó “tu hành” gì mà dường như nó đang có một tâm sự kín nào đó nên không muốn chọc giận Cúc Hương. Xét về phương diện mồm mép, Cúc Hương chẳng thua gì nó, cả hai một chín một mười. Nếu bây giờ nó “tấn công” Cúc Hương và Cúc Hương phát khùng “phản kích” lại, e rằng cả hai đều lâm vào cảnh “lưỡng bại câu thương”!

Nhưng dù Xuyến đã thôi chọc ghẹo, Cúc Hương cũng vẫn quyết không chịu dùng cụm từ “Anh Vân ơi anh Vân!” nhiều “tai tiếng” kia nữa. Chẳng phải nó sợ gì Xuyến hay Thục. Nó cũng chẳng ngán Thiều. Nhưng từ ngày bị Xuyến đem câu đó ra trên trước mặt Vân, nó đâm ra ngượng ngùng với anh.

Bây giờ gọi anh, nó không kêu “Anh Vân ơi anh Vân!” nữa. Mà kêu “Anh Vân ơi ời!”

Xuyến nói khẽ bên tai Thục:

- Nó có đổi tới đổi lui thì cũng chừng đó chuyện thôi! Có khác gì đâu!

Thục cũng nghĩ như Xuyến, nhưng nó chỉ lặng lẽ mỉm cười. Thục không có những lý do riêng tư như Xuyến. Nó không muốn trên Cúc Hương chỉ vì sợ sẽ chằm ngòi cho những cuộc phân bua và tranh cãi bất tận, rút cuộc chẳng kết luận được điều gì, chỉ tổ ảnh hưởng đến công việc. Mà công việc thì đã bắt đầu trôi chảy, nhịp nhàng.

Qua đến ngày thứ ba, các cô gái đã nhập xong toàn bộ cuốn “Kỹ thuật nấu nướng” dày cộm.

Khi nhận các dữ liệu đĩa mềm để chuẩn bị dàn trang, Thiều mỉm cười khen:

- Tôi không ngờ các bạn lại hoàn thành nhanh như thế!

Cúc Hương lém lỉnh:

- Thầy giỏi, học trò cũng phải giỏi chứ!

Xuyến khịt khịt mũi:

- Nếu bản thảo không liên quan đến lãnh vực ăn uống khiến con Cúc Hương vừa đánh vừa nuốt nước bọt thì thời gian có thể đã rút ngắn hơn nhiều!

Thiều rút từ trong ngăn kéo một xấp giấy kẹp trong một tấm bìa màu xanh đặt lên bàn:

- Đánh cuốn này chắc các bạn thích hơn!

- Cuốn gì vậy? - Cả ba cái miệng cùng hỏi.

Thiều không đáp, mà đưa xấp bản thảo cho Xuyến.

Ngay lập tức, Thục và Cúc Hương lật đặt chụm đầu vào dòm.

Vừa nhìn thấy hàng chữ ngoài bìa, Thục đã thích thú reo lên:

- A, tập san Tuổi Hoa!

Cúc Hương xuýt xoa:

- Đỡ quá! Mai mốt khỏi tốn tiền mua báo!

Thục tròn mắt ngó Cúc Hương:

- Nghĩa là sao?

Cúc Hương cười tươi:

- Nghĩa là mình sắp chữ cho họ thì mai mốt mình có quyền hỏi xin họ chứ sao!

- Trời đất! - Thục thè lưỡi - Chưa gì mà đã nghĩ đến chuyện trục lợi!

Cúc Hương tỉnh bơ:

- Có phải tao “trục” cho tao đâu! Tao mà “trục” được thì cả ba đứa cùng đọc chứ bộ!

Xuyến nhìn Thiều, chặc chặc lưỡi:

- Cuốn này còn nguy hơn cuốn “Kỹ thuật nấu nướng”! dày cộm.

Khi nhận các dữ liệu từ đĩa mềm để chuẩn bị dàn trang, Thiều mỉm cười khen:

- Tôi không ngờ các bạn lại hoàn thành nhanh như thế!

Cúc Hương lém lỉnh:

- Thầy giỏi, học trò cũng phải giỏi chứ!

Xuyến khịt khịt mũi:

- Nếu bản thảo không liên quan đến lãnh vực ăn uống khiến con Cúc Hương vừa đánh vừa nuốt nước bọt thì thời gian có thể đã rút ngắn hơn nhiều!

Thiều rút từ trong ngăn kéo một xấp giấy kẹp trong một tấm bìa màu xanh đặt lên bàn:

- Đánh cuốn này chắc các bạn thích hơn!

- Cuốn gì vậy? - Cả ba cái miệng cùng hỏi:

Thiều không đáp, mà đưa xấp bản thảo cho Xuyến.

Ngay lập tức, Thục và Cúc Hương lật đặt chụm đầu dòm.

Vừa nhìn thấy hàng chữ ngoài bìa, Thục đã thích rú reo lên:

- A, tập san Tuổi Hoa!

Cúc Hương xuýt xoa:

- Đỡ quá! Mai mốt khỏi tốn tiền mua báo!

Thục tròn mắt ngó Cúc Hương:

- Nghĩ là mình sắp chữ cho họ thì mai mốt mình có quyền hỏi xin họ chứ sao!

- Trời đất! - Thục thè lưỡi - Chưa gì mà đã nghĩ đến chuyện trục lợi!

Cúc Hương tỉnh bơ:

- Có phải tao “trục” cho tao đâu! Tao mà “trục” được thì cả ba đứa cùng đọc chứ bộ!

Xuyến nhìn Thiều, chặc chặc lưỡi:

- Cuốn này còn nguy hơn cuốn “Kỹ thuật nấu nướng”! Tụi này mà chúm mũi vô coi, chắc anh đợi dài cổ luôn!

Thiều cười:

- Đã biết vậy thì đừng coi!

Nhu*ng mặc dù “biết vậy”, cả ba cô gái vẫn cu*’ “coi”. Tuổi Hoa là một tập san nổi tiếng dành cho tuổi mo*’i lo*n, có nhiều bài viết phù hợp với lứa tuổi của bọn Xuyến, vì vậy bọn Xuyến rất thích đọc.

Nhưng trước nay các cô gái chỉ đọc Tuổi Hoa dưới hình thức một tờ báo hoàn chỉnh còn bây giờ -được -dọc ngay từ trong bản thảo với chỉ chút những nét tẩy xóa, những -đoạn gạch bỏ, những lời chú thích hoặc viết thêm của chính tác giả, cái kiểu thưởng thức này nó có một sự thú vị -đặc biệt, cũng tương tự như cái thú ăn vụng một món bánh khi còn chưa -được quét kem vậy.

Thiếu ngồi bên cạnh, sốt cả ruột khi cứ chốc chốc lại nghe bàn phím -dang reo lách cách bỗng nhiên im bật cả buổi. Ngó qua, thấy ba cô nhân viên thay vì -dánh bản thảo lại cầm cúi -dọc say sưa một bài văn hay một bài thơ nào -dó, anh chỉ biết nhăn nhó lắc -dầu.

Nhưng nếu các cô chỉ -dọc suông thôi thì cũng còn -dở. -Dằng này, một hôm -dang ngồi làm việc, Thiếu bỗng giật bắn người khi nghe có tiếng “híc híc” vang lên bên cạnh.

Quay sang, thấy Thực -dang gục -dầu trên bàn phím, -dôi vai rung rung nức nở, anh càng tái mặt, vội xô ghế -đứng bật dậy.

Cả phòng bỗng chốc nhốn nháo. Trong chớp mắt mọi người -đã xúm xít vây quanh Thực.

- Thực sao vậy? - Thiếu lo lắng hỏi - Nhức -dầu phải không?

Thực khẽ lắc -dầu, vẫn không ngẩng mặt lên.

Vân -đảo mắt quan sát màn hình, giọng hoang mang:

- Hay là máy bị hỏng?

Vừa nói anh vừa gõ thử mấy cái vào bàn phím và biết ngay là mình -doán nhầm.

Thiếu gãi -dầu:

- Hay là Thực xóa nhầm file nào rồi?

Vân cắn môi:

- Hay là Thực bị -điện giật?

Mặc cho Thiếu và Vân tha hồ -doán, Thực cứ một mực lắc -dầu.

Xuyến áy náy chép miệng:

- Thôi hai anh về chỗ -di! -Để từ từ tôi hỏi nó cho! Có thể nó có chuyện gì đó khó nói!

Không biết làm sao, Vân và Thiếu đành phải lững thững trở về chỗ ngồi, lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Chỉ còn ba đứa, Xuyến cúi sát vào -dầu Thực:

- Gì vậy mày?

Lúc này Thực -đã thôi “híc híc”, nhưng nó cứ ngồi làm thinh không -đáp.

Cúc Hương nổi sùng:

- Bộ mày á khẩu rồi hả?

Xuyến thò tay ra:

- Mày không nói, tao nhéo à!

-Dồn hăm dọa của Xuyến quả là hiệu nghiệm. Nó vừa “hù” một câu, Thực -đã rối rít:

- -Dừng, -dừng! -Để tao nói!

- Rồi, nói -di! - Xuyến nghiêm giọng - Nhớ khai báo thành thật à nghen!

Nhưng rồi mặc cho Xuyến và Cúc Hương nín thở đồng tai chờ -dợi, Thực vẫn ngồi ngậm tằm.

Xuyến lại thò tay ra:

- Nói không?

- Nói, nói! - Thực hết hoảng.

- Nói lệ -di! Sao mà khóc?

Thực ấp úng:

- Tại.... tại....

Thấy Thực cứ “tại, tại” hoài, Xuyên câu tiết:

- Tại ai? Tại anh Thiếu hay anh Vân?

- Không phải.

Cúc Hương nóng nảy:

- Vậy chứ tại ai?

Thực -dỏ mặt:

- Tại cái truyện trong này nè!

Xuyên và Cúc Hương trở mắt dòm vào xấp bản thảo trước mặt Thực:

- Nó sao?

Thực bên lên:

- Nó cảm -động quá!

- Vậy là mà khóc?

- Ừ.

- Trời -dắt cha mẹ ơi!

Xuyên và Cúc Hương ngả người ra ghế và -đồng loạt mở miệng kêu trời khiến Thiếu và Vân hoảng hết hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Xuyên không -dáp mà -dưa hai tay lên trời, lắc -dầu than thở:

- Chỉ tại cái tật “mít ứt” kinh niên của nó mà bao nhiêu người phải lo sốt cả vó!

Thực đưa tay quệt nước mắt:

- Sốt vó gì đâu?

Xuyên trừng mắt:

- Anh Vân và anh Thiếu bỏ ghế bỏ bàn chạy nháo nhào cả lên mà không phải sốt vó hả?

- Thôi, đừng cãi nhau nữa! - Vân sốt ruột lên tiếng - Có chuyện gì vậy, Xuyên nói nghe coi!

- Có gì đâu! - Xuyên thở dài - Tại con quỉ này nè!

Vân mỉm cười:

- Con quỉ này sao?

Cúc Hương vọt miệng:

- Nó không nhẽ chứ sao! Đánh máy không lo đánh, ngồi đọc cho đã rồi tự dưng lăn ra khóc!

Đến đây thì hai chàng trai bắt đầu hiểu ra. Vân “à” một tiếng rồi cười hỏi:

- Bộ trong truyện có người chết hả Thực?

- Dạ không ạ! - Thực ngượng ngập.

- Hay là có ai bị xe cán hoặc té sông?

Thục vẫn không biết Vân trêu mình. Nó thật thà:

- Dạ làm gì có chuyện đó!

- Chứ sao Thục khóc?

Thục lí nhí:

- Dạ, tại trong truyện có con chó....

Thấy Thục ngập ngừng, Xuyên liền hỏi tiếp:

- Con chó sao?

Thục chớp mắt:

- Con chó nó đi lạc.

Vân và Thiếu lộ vẻ ngạc nhiên. Hai anh cứ tưởng câu chuyện khiến Thục phải khóc nức lên giữa chốn đông người như vậy phải là một câu chuyện thương tâm ghê lắm, nào ngờ chỉ là câu chuyện về một con chó.

Thiếu tò mò:

- Con chó đi lạc rồi sao?

- Dạ đâu có sao! - Thục liếm môi - Nó đi vòng vòng một hồi chắc cũng tìm được đường về nhà!

- Trời đất! Vậy thì có gì đâu mà khóc! - Thiếu kêu lên kinh ngạc.

- Dạ, thì đâu có gì! - Thục vẫn hồn nhiên - Nhưng đọc tới chỗ nó đi loang quanh, gặp chỗ nào cũng nhào vô lo lắng đánh hơi, tự dưng thấy.. tội tội!

Thục nói vừa dứt câu, Xuyên đã ngoác miệng cảm thán:

- Khùng ơi là khủng!

- Cô nương này đúng là dư nước mắt! - Cúc Hương nhún vai - Hôm nào tao phải xin mày một ít để dành mới được!

Vân và Thiếu không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn nhau nhưng mặt người nào người nấy đều nửa cười nửa mỉa.

Dĩ nhiên, Thiếu mỉa nhiều hơn. Bởi Vân đã giao cho anh trực tiếp “phụ trách” ba cô, anh có trách nhiệm phải “uốn nắn” họ, giúp họ tập trung vô công việc. Hơn nữa, việc dàn trang của anh lại tùy thuộc vào tiến độ nhập dữ liệu của các cô gái. Nếu họ chậm, anh buộc phải chậm theo, và như vậy thì khó thể giao hàng đúng hẹn với khách.

Nhưng khổ nỗi, Thiếu vốn hiền lành. Trước những cô gái dịu dàng, anh còn lúng túng rụt rè, hướng gì trước nhóm “tam đầu quây” này. Trong ba cô nhân viên của mình, anh chẳng đủ sức để “lãnh đạo” hay “quản lý” nổi một ai, kể cả Thục. Ngược lại, anh bị các cô trêu chọc, châm chọc suốt. Xuyên dạo này đã thôi chọc anh. Nhưng cô sai anh tối mày tối mặt. Lại một điều là anh chẳng lấy thế làm bực mình. Mỗi khi Xuyên nhờ anh điều gì, anh đều vui vẻ làm ngay. Thậm chí hôm nào Xuyên không có chuyện gì nhờ vả hoặc cô cậm cùi đánh máy không có thì giờ trò chuyện với anh, anh lại cảm thấy buồn buồn.

Thiếu biết mình đang rơi vào một trạng thái mâu thuẫn, nhưng anh chẳng hề có ý định thoát ra. Anh cứ một mặt muốn các cô gái làm việc một cách nghiêm túc, khẩn trương đúng theo tác phong “công nghiệp hiện đại”, mặt khác anh lại mong các cô vẫn chuyện trò khóc cười thoải mái để anh vừa sốt ruột nhăn nhó vừa tùm tùm cười theo những câu chuyện muôn hình muôn vẻ của các cô.

Không hiểu Xuyên có đọc được ý nghĩ của Thiếu hay không mà một hôm đang gõ lóc cóc say sưa, nó bỗng dừng tay lại, miệng kêu toáng:

- Nè, nè, tụi mày nghỉ tay chút xíu đi! Nghe tao đọc cái này nè!

Cúc Hương và Thục lật đặt dôm sang:

- Gì vậy?

Cúc Hương liếm môi:

- Thơ trào phúng... điếu hả?

- Không! Thơ tình đang hoàng. Nhưng nó lạ lắm!

Rồi không đợi hai bạn hỏi thêm, Xuyên hắng giọng đọc:

- Xin em con mắt đỏ

Xin em con mắt vàng

Đường nhà em xa ngái

Chừa lối nào anh sang?

Thục ngẩn ngơ:

- Lạ gì đâu?

- Vậy mà không lạ! - Xuyên khịt mũi - Người ta làm gì có mắt đỏ mắt vàng! Chỉ

Tề Thiên bị nhốt trong lò bát quái mới có cặp mắt đỏ con ngươi vàng thôi! Tao nghi nhà thơ này bị cho leo cây nhiều lần nên tức mình rửa người yêu mình là.... khỉ!

- Chưa chắc! - Cúc Hương phản đối - Mắt đỏ là bị nhặm, mắt vàng là triệu chứng đau gan. Theo tao, tay tác giả này có ý trừ cho người yêu mình bị đau mắt hột

hoặc bị viêm gan siêu vi B chết quách cho rồi để hẩn đi kiếm người yêu mới!

Nghe cái kiểu “bình luận văn học” của Xuyên và Cúc Hương, Thiều phải nén lắm mới khỏi phì cười.

- Sao? - Xuyên quay sang Thục - Cô học sinh giỏi văn này có ý kiến gì không?

- Tao nghĩ khác! - Thục đáp sau một thoáng trầm ngâm - Con mắt đỏ con mắt vàng trong bài thơ này có thể là chỉ đèn hiệu giao thông! Tác giả muốn xin hết đèn đỏ đèn vàng, chỉ để lại đèn xanh trên đường đến nhà cô gái. Vì vậy mới có câu “chừa lối nào anh sang?”!

Lối phân tích của Thục nghe ra rất hợp tình hợp lý. Nhưng Xuyên vẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- Không phải đâu! Tác giả viết “Xin em con mắt đỏ” rõ ràng! Như vậy “mắt đỏ mắt vàng” trong bài thơ đích thị là mắt của cô gái. Chứ chẳng lẽ tác giả lại đi gọi cây cột đèn ngoài phố là “em”? Nhà thơ nào mà khùng dữ vậy?

- Ai lại nói như mày! - Thục nguýt Xuyên - “Em” ở đây dĩ nhiên là chỉ cô gái. Tác giả hỏi xin cô gái những ngọn đèn vàng đèn đỏ ý là muốn cô gái cởi mở tấm lòng đối với mình.

Xuyên nháy mắt trêu Thục:

- Chà, ba cái vụ yêu đương này, mày coi bộ rành quá hén!

- Đẹp mày đi! Có mày rành thì có!

Vừa kêu lên Thục vừa đâm thùm thụp vào lưng bạn.

- Tạm thời save cái vụ tai mắt mũi họng này lại đi! - Cúc Hương đề nghị - Chờ khi nào gặp tác giả mình sẽ hỏi cho ra lẽ!

- Nãy giờ mình đâu có biết tên tác giả! - Thục nhắc.

Xuyên nhìn vào xấp bản thảo:

- Tác giả là Tóc Mây.

Thục gật gù:

- Cái tên này nghe quen quen. Hình như tao có đọc thơ của ông này rồi.

- Hèn gì mày bệnh ổng chăm chăm! - Cúc Hương chọc.

- Xí! Khi này tao đâu có biết tác giả là ai!

- Nhưng mà mày.... linh cảm!

Thực bĩu môi:

- Cảm cúm thì có!

Cúc Hương không buồn cãi nhau với Thực. Nó nóng lòng chờ đợi ngày được gặp gỡ nhà thơ Tóc Mây.

Khoảng ba ngày sau, toà soạn báo Tuổi Hoa cử người tới. Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi nhưng cái đầu hói bóng lờng khiến ông ta nom cỡ... năm mươi.

Ông ta gặp Thiếu nói nhỏ gì đó. Thiếu liền chỉ qua bọn Xuyên:

- Chú trao đổi trực tiếp với mấy cô này nè!

Ông ta bước tới trước mặt Xuyên, niềm nở:

- Chào cô! Tôi là Bông ở báo Tuổi Hoa, có chút việc....

Thấy người đối diện có vẻ ngập ngừng, Xuyên nhướn miệng cười duyên:

- Dạ cần gì chú cứ nói!

Người đàn ông tên Bông chìa xấp giấy ở trong tay ra:

- Tôi muốn thay một số bài.

Xuyên cầm lấy xấp giấy và đẩy tấm bìa màu xanh đến trước mặt khách:

- Muốn thay bài nào bằng bài nào, chú cứ ghi vào đây!

Người đàn ông lúi húi ghi chép một hồi rồi đứng thẳng lên:

- Xong rồi, cảm ơn cô! Tôi đã ghi chú cụ thể hết trong này rồi!

Xuyên gật đầu:

- Chú có cần lấy lại những bài đã thay không?

- Thôi, khỏi! Tụi tôi đã có bản lưu ở toà soạn!

Thấy người đàn ông định cáo từ, Xuyên vội hỏi:

- Chú ơi! - toà báo của chú có nhà thơ nào tên Tóc Mây không?

Người đàn ông giật mình:

- Tóc Mây hả? -, ờ, có!

- Ông ra sao hở chú?

- Sao là sao?

Xuyên thản nhiên:

- Nghĩa là ổng có đẹp trai như chú không?

Người đàn ông bối rối đưa tay vuốt cái đầu hói:

- Các cô đừng đùa tôi! Tôi mà đẹp trai gì!

Xuyên chưa kịp đáp thì Cúc Hương ngồi bên cạnh đã ngửa miệng lên tiếng:

- Đó là chú khiêm tốn chú nói thế thôi!

Không hiểu nghĩ sao, người đàn ông buột miệng:

- Nhà thơ Tóc Mây đẹp trai hơn tôi nhiều!

Cúc Hương chớp chớp mắt:

- Vậy hôm nào chú giới thiệu cho tụi này gặp gỡ nhà thơ Tóc Mây được không?

Người đàn ông gật đầu:

- Giới thiệu thì tôi sẵn sàng, nhưng có đồng ý gặp hay không là chuyện của ông ta!

Xuyến tặc lưỡi:

- Chú cứ nói là ở phòng vi tính công ty Việt Anh có ba con nhỏ rất ái mộ ổng, ngày đêm mong mỏi được gặp ổng, thế nào ổng cũng nhận lời.

- Được rồi, tôi sẽ nói.

Khi người đàn ông ra gần tới cửa phòng, Xuyến còn láu lỉnh nói với theo:

- Chú nhớ nói giùm là tụi này rất thích thơ của ổng. Nói không phải nịnh ổng chứ ổng làm thơ sao mà... khó hiểu quá trời!

Người đàn ông hơi khựng lại trước “lời khen” lạ lùng của Xuyến. Nhưng khi nghe tiếng cười khúc khích của ba cô gái vang lên sau lưng, người đàn ông vụt hiểu ngay ý tứ trong câu nói vừa rồi, liền vội vã rảo bước đi thẳng một mạch.

Thiếu không tham gia câu chuyện. Anh ngồi bên cạnh lặng lẽ làm việc nhưng tai không bỏ sót một mẫu đối thoại nào.

Đến khi thấy Xuyến tổng tin vị khách quý của công ty Việt Anh bằng một câu bốn cột khiến khách cuống cuống vọt lệ, anh vừa buồn cười lại vừa lo lắng. Nếu các cô gái cứ đùa dai kiểu này, chắc sớm muộn gì khách hàng cũng lần lượt bỏ đi hết! Thiếu thắc thỏm nhủ bụng và bất giác liếc về phía Vân.

Nhưng đằng góc phòng, Vân vẫn cắm cúi trước chiếc máy của mình, vờ như không nghe thấy. Cũng có thể là anh không nghe thấy thật.

7. Chương 07

Trong khi Thiếu đang lo lắng về sự tình nghịch quá trớn của các cô nhân viên đối với khách hàng thì bỗng xảy ra một chuyện khiến anh vô cùng phấn chấn và ngay lập tức quên băng mắt nổi e ngại canh cánh bấy nay.

Hôm đó, đang ngồi nhập dữ liệu, thành linh Thục kêu lên:

- Anh Thiếu ơi anh Thiếu!

- Gì vậy Thục?

Thục ngập ngừng:

- Hình như bản thảo này viết sai hay sao ấy!

Thiếu ngạc nhiên rời bàn bước lại:

- Sai sao?

Thục chỉ tay vô bài viết trước mặt:

- Hai câu thơ này của Hàn Mặc Tử mà ông tác giả này ổng bảo là của Xuân Diệu!

Thiếu nhú mày nhìn vào tập bản thảo. Cả Xuyến và Cúc Hương cũng tò mò chụm đầu nhìn theo tay Thục chỉ. Quả là có hai câu thơ được trích dẫn trong bài:

Người đi, một nửa hồn tôi mất
Một nửa hồn kia bỗng đại khờ.

Thiếu lẩm nhẩm đọc đi đọc lại hai, ba lần rồi vỗ vỗ trán:

- Thục nhớ có chắc không? Sao tôi thấy hai câu này giống thơ Xuân Diệu quá!

Cúc Hương hừ mũi:

- Cancel câu nói đó đi nghe! Nhỏ Thục của tụi này là học sinh giỏi văn cấp thành phố đó! Nó nói không có sai đâu!

Cancel là ngừng thực hiện hoặc huỷ bỏ một mệnh lệnh vừa phát ra. Cách đây

mấy ngày, Thiếu vừa giảng giải cho Cúc Hương về lệnh cancel, bây giờ nó đem lệnh đó ra kê ngay vào trước mũi anh khiến anh dở cười dở mếu.

- Đâu phải là tôi không tin Thục! - Thiếu áp úng phân trần - Tôi chỉ muốn nói chúng ta phải thận trọng trong những trường hợp như thế này thôi!

Thục mỉm cười:

- Anh Thiếu đừng lo! Tôi chắc chắn đây là hai câu thơ của Hàn Mặc Tử!

- Thục có nhớ tên bài thơ đó không?

Thiếu hỏi Thục mà mắt lại cảnh giác ngó Cúc Hương, sợ nó nổi hứng chận hòng mình.

- Đó là bài “Những giọt lệ”! - Thục chậm rãi đáp - Hai câu này là câu cuối của khổ thứ hai!

Rồi không đợi Thiếu yêu cầu, Thục đọc luôn cả bốn câu:

- Họ đã xa rồi không níu lại i

Lòng thương chưa đã, mền chưa bưa

Người đi, một nửa hồn tôi mất

Một nửa hồn kia bỗng đại khờ.

Đến lúc này Thiếu mới thực sự yên tâm. Anh cười xòa:

- Như vậy là ông tác giả này sai đứt đuôi đi rồi!

Cúc Hương tủm tỉm:

- Bài thơ nào có “thương thương mền mền” là con Thục nó thuộc kỹ lắm!

Thục phớt lơ câu châm chọc của Cúc Hương. Nó ngược nhìn Thiếu:

- Bây giờ sao hở anh?

- Sao là sao?

- Mình có nên nói cho cái ông gì đó ở báo Tuổi Hoa biết không?

- -, ờ, nói chứ! - Thiếu tắc lưỡi, rồi anh nói tiếp, vẻ ngần ngại - Chả rõ khi bị mình phát hiện ra sai sót, họ có tự ái gì không!

- Anh chỉ giỏi tài lo xa! - Cúc Hương bĩu môi - Mình chỉ cho họ thấy cái sai để họ kịp sửa trước khi in ra hàng vạn bản, lẽ ra họ phải khệ nệ kiêng cả núi bánh trái đến tạ ơn mình ấy chứ!

- Mày nữa! - Thục lườm Cúc Hương - Mày không mở miệng thì thôi, còn h mở miệng thế nào cũng dính đến chuyện ăn uống!

Cúc Hương cười hì hì:

- Thì trời sinh cái miệng là để ăn mà! Nếu mở miệng mà không dính đến ăn uống thì mở làm gì cho nó... mồm!

Thực ra cái miệng của Cúc Hương không chỉ dùng để ăn. Ngày hôm đó nó còn dùng để nói những lời tiên tri nữa.

Bởi vì hai ngày sau, người đàn ông tên Bông của toà soạn báo Tuổi Hoa ghé lại và trái với sự e ngại của Thiều, khi được anh báo lại những sai sót của bài viết, ông ta chẳng hề tự ái hay khó chịu. Ngược lại, ông còn luôn miệng cảm ơn rối rít.

Và khi biết người có công lớn trong chuyện này là Thực, một trong ba cô gái đánh máy tinh nghịch kia, ông liền chạy ra ngoài mua một bọc bánh trái đem vào.

Ông đặt bọc bánh xuống trước mặt ba cô gái, vui vẻ:

- Mời các cô! Đây coi như là món quà tạ ơn của tôi! Nếu cô Thực không kịp thời phát hiện ra sự lầm lẫn kia thì thật là tai họa không biết đâu mà lường!

Cúc Hương nhón một miếng bánh, cười cười:

- Tránh được một “tai họa không biết đâu mà lường” mà tạ ơn như thế này thì đúng là còn thiếu nhiều quá!

Người đàn ông bối rối đưa tay vuốt tóc, đúng ra là vuốt cái trán hói:

- Còn thiếu cái gì hả cô Cúc Hương?

- Ủa, sao chú biết tên tôi? - Cúc Hương ngạc nhiên.

- Ờ, khi nãy anh Thiều có giới thiệu tên của các cô! Thiều cái gì, cô cứ nói! Nếu tụi tôi có khả năng....

- Cái này thì dứt khoát là chú có dư thừa khả năng rồi! - Cúc Hương nhanh nhẩu ngắt lời - Đó là... đó là.....

- Đó là sao? - Người đàn ông hồi hộp.

Cúc Hương nheo mắt:

- Đó là khi báo in ra, chú phải... tặng tụi này mỗi đứa một cuốn!

- Trời đất, tưởng gì! - Người đàn ông thở phào - Chuyện đó đương nhiên tôi phải nghĩ đến rồi, không cần các cô phải nhắc!

Xuyến nãy giờ ngồi im nhai bánh, bỗng vọt miệng:

- Nhưng có một chuyện quan trọng khác chắc chú quên “nghĩ đến”!

Người đàn ông giật thót:

- Chuyện gì vậy cô Xuyến?

- Chuyện tụi này nhờ chú bữa trước đó!

Người đàn ông bóp trán:

- Chuyện gì vậy cà?

- Đúng là chú quên thật rồi! - Xuyến khẽ nhún vai - Chuyện tụi này nhờ chú giới thiệu gặp gỡ làm quen với nhà thơ Tóc Mây đó!

- Ờ, à, - Người đàn ông gật gù - Không phải là tôi quên! - Nhưng mấy bữa nay tôi không gặp ông!

Thực chớp mắt:

- Ông bệnh hả chú?

- Không phải! Ông đi công tác xa!

Cúc Hương liếm môi:

- Nhà thơ mà cũng đi công tác? Tôi cứ tưởng đã là nhà thơ thì chỉ có ngồi làm thơ thôi chứ!

- Đâu có suy nghĩ đơn giản như cô được! - Người đàn ông phì cười - Nhưng các cô

cứ yên chí, khi nào nhà thơ Tóc Mây trở về, tôi sẽ chuyển lời giùm các cô!

- Chú ráng nhớ giùm nhen! - Cúc Hương mỉm cười tinh quái! - Chứ con Thục nhà này mà chưa gặp được thi sĩ Tóc Mây là nó ăn không ngon ngủ không yên đâu!

Trong khi người đàn ông ngăn người ra trước câu nói của Cúc Hương thì Thục thò tay ngắt vào lưng bạn:

- Nói bậy nè!

- Bậy gì! - Cúc Hương vừa né người vừa cao giọng trêu - Học sinh giỏi văn mà gặp thi sĩ giỏi thơ là đúng bản quá rồi chứ còn gì nữa!

Cúc Hương nói chưa dứt câu, Thục đã đỏ mặt chồm người tới khiến Cúc Hương phải xô ghế đứng dậy. Hai cô mải rượt chạy lòng vòng đến nỗi ông khách ở báo Tuổi Hoa cáo từ ra về từ lúc nào cũng chẳng hay biết. Nếu lúc đó Thiếu không kịp thời can thiệp, phòng vi tính của công ty Việt Anh có nguy cơ sẽ biến thành cái chợ mất.

Thiếu đặt xấp bản thảo mới trước mặt Xuyến, háng giọng:

- Chiều nay đánh xong báo Tuổi Hoa, các bạn nhập tiếp giùm cuốn này. Đó là chuyện thứ nhất. Thứ hai là bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ hướng dẫn các bạn sử dụng chương trình Page Maker để sắp tới các bạn sẽ thay phiên nhau phụ tôi dàn trang.

- Trước nay anh và anh Vân vẫn dàn được kia mà? - Xuyến thắc mắc.

- Hiện nay anh Vân đang phải soạn một số biểu mẫu thống kê cho công ty nên chỉ còn mình tôi lo phần này!

Cúc Hương và Thục lúc này đã xúm xít quanh Thiếu. Nghe nói Vân không còn phụ trách công việc xếp chữ, Cúc Hương thẳng thốt buột miệng:

- Vậy anh Vân không còn ở đây nữa hả?

- Thì vẫn ở đây chứ ở đâu! - Thiếu nheo mắt cười cười đầy ngụ ý.

- Làm gì mà mày cuống lên thế!

Xuyến nguyền rủa Cúc Hương. Nó định mở miệng trêu thêm một câu nữa nhưng sức nhớ Cúc Hương có thể phản công lại nó bất cứ lúc nào nên rút cuộc nó đành nén lòng ngồi im.

Thực ra lúc đó Cúc Hương chẳng còn bụng dạ nào để ý đến những lời chọc ghẹo của Xuyến. Khi này, tưởng Vân sắp chuyển khỏi phòng vi tính, nó nghe tim mình như bị ai bóp mạnh. Đến khi Thiếu lên tiếng cải chính, nó mới hoãn hờn. Chỉ trong một thoáng, lòng nó thoát buồn thoát vui, trỗi lên hụp xuống hết như xe tải đi qua ổ gà, la. ghê!

Lắng nghe tiếng đập của trái tim vẫn còn “bình bịch” trong ngực mình, Cúc Hương vừa ngơ ngàng lại vừa bẽn lẽn. Nó chẳng rõ tại sao dạo này nó thay đổi quá xá. Tự nhiên nó bỗng hóa thành một đứa đa cảm hết như nhỏ Thục “mít ướt”, chẳng còn đâu vẻ oai phong kiêu hãnh của cô gái hệ PAL ngày nào.

Mà Vân, người nhỏ a-xít vào trái tim bằng sắt của nó, lúc nào cũng giữ bộ mặt phớt tỉnh Ăng-lê trông phát ghét! Với anh, bao giờ Cúc Hương cũng cảm thấy xa cách. Thật chả bù với sự thân mật quá đáng giữa Thiếu và Xuyến. Hai người này không biết “tâm sự” với nhau những gì mà lần nào nhìn qua, Cúc Hương cũng thấy họ thủ thủ rù rì.

Vân lại khác. Anh ngồi tít đằng góc phòng, chẳng khác nào ngồi trên.... sao Hỏa, Cúc Hương không biết làm sao bắt chuyện. Anh lại giữ ý giữ từ chẳng buồn bẻ mắng lại chỗ Cúc Hương ngồi, trừ khi có “yêu cầu đặc biệt”.

Thấy vậy, Cúc Hương càng muốn “hành hạ” anh cho bỏ tức. Nó cứ “Anh Vân ơi ời” luôn miệng, dù chỉ để nhờ anh một chuyện nhỏ xiu. Buổi học Windows đầu tiên cũng vậy.

Hôm đó, Thiệu trực tiếp hướng dẫn cho ba cô gái. Còn Vân vẫn ngồi cặm cụi đằng góc phòng trước chiếc máy của mình.

Thiệu vừa gõ lệnh Win vừa giảng giải:

- Windows là một môi trường hay là một hệ điều hành do hãng Microsoft sản xuất.....

Thiệu càng cắt nghĩa, Cúc Hương càng rối mù. Nó rối rít:

- Thôi, thôi, nói chừng đó là dư hiểu rồi! Bây giờ anh nói cho tụi này nghe tại sao người ta gọi cái chương trình này là Windows đi!

Đúng lúc đó, cửa sổ Program manager xuất hiện trên màn hình. Thiệu chỉ tay lên khung chữ nhật màu trắng:

- Cái khung này gọi là cửa sổ!

Xuyên ngồi cạnh Thiệu lâu nay, đã từng hiểu kỳ liếc xem anh dàn trang nên chẳng lạ gì cái “cửa sổ” đó. Chỉ có Thục và Cúc Hương là ngạc nhiên.

Cúc Hương trợn mắt:

- Trời đất, cái khung này to đùng như cái cổng chợ Bến Thành mà dám gọi là “cửa sổ” hả?

- Ta có thể làm cho nó nhỏ lại!

Vừa nói Thiệu vừa cầm lấy con chuột. Anh rê con trỏ tới góc cửa sổ, bấm nhẹ một cái. Khung cửa sổ lập tức thu nhỏ lại còn phân nửa. Anh bấm thêm một lần nữa, khung cửa sổ đóng hẳn lại và biến thành một hình tượng nhỏ bằng con tem nằm ở đáy màn hình.

Trong khi các cô gái đang còn ngạc nhiên, Thiệu bấm đúp hai cái lên hình tượng. Cửa sổ Program Manager lại mở ra.

- Hay qua hén! - Thục buột miệng khen.

Thiệu mỉm cười:

- Windows đại khái là vậy - Đó là một hệ thống phần mềm tổng hợp được điều hành thông qua các cửa sổ.

Rồi anh chỉ tay vào hình tượng có chữ Aldus trên màn hình:

- Đây là cửa sổ để vào chương trình dàn trang Page Maker. Nhưng trước khi học tới phần này, các bạn cần phải học cách điều khiển thành thạo con chuột đã!

Theo lệnh của Thiệu, ba cô gái ai về chỗ nấy. Sau đó, Thiệu đi tới từng máy hướng dẫn các cô cách sử dụng thứ thiết bị lạ lẫm này.

Trong khi Xuyên và Thục ngồi chăm chỉ dượt tới dượt lui các thao tác thì Cúc Hương sau khi kéo con chuột chạy lòng vòng trên màn hình, bỗng ngoác miệng kêu lớn:

- Anh Vân ơi ời!

- Gì vậy Cúc Hương? - Vân quay sang.

- Anh lại đây tôi nhờ cái này chút!

Vân rời bàn bước lại:

- Gì?

Cúc Hương gãi đầu:

- Anh chỉ tôi cách thoát khỏi cửa sổ này đi!

- Nhấn ESC! Bộ Cúc Hương không nhìn thấy hàng chữ dưới đáy màn hình sao?

Vân nói, chân dậm quay lại chỗ ngồi. Nhưng Cúc Hương đã gọi giật:

- Khoan đã!

- Gì nữa?

Cúc Hương không nhẽo:

- Anh làm sao cho máy tôi khác với máy của hai đứa kia đi!

Vân hừ mũi:

- 386 thì máy nào cũng giống máy nào, làm sao “làm cho khác” được! Chẳng lẽ đổi lại cho cô chiếc 286 bữa trước?

Thấy Vân có vẻ bực bội, Cúc Hương liền xuống nước:

- Ý tôi không phải vậy! Tôi muốn nói cái màn hình kia!

- Cô thì lúc nào cũng màn hình! - Đang lâu bầu, chợt nhận ra mình quá nghiêm khắc, Vân liền dịu giọng - Màn hình sao?

Cúc Hương chớp mắt

- Sao cái màn hình Windows nào cũng trắng nhờ nhờ hết vậy? Bộ không có màu nào tươi tắn hơn sao?

- Cô muốn đổi màu thì vào đây cô tha hồ đổi!

Vừa nói Vân vừa cầm lấy con chuột trên tay Cúc Hương. Vừa chạm vào tay anh, Cúc Hương giật bắn người, vội rút phắt tay lại nhưng rồi thấy anh chẳng để ý gì, nó tự xấu hổ thẹn và nghe mặt mình nóng lên.

Vân mở hộp Color trong cửa sổ Control Panel, dịu dàng bảo:

- Trong này người ta đã cài đặt sẵn trên hai mươi mẫu màu, Cúc Hương muốn chọn màu nào cũng được. Đây là mẫu Bordeaux. Còn đây là mẫu Pastel...

Nói đến đâu, Vân nhấn phím mũi tên cho mẫu màu hiện ra đến đó.

Cúc Hương dán mắt vào màn hình, luôn miệng xuýt xoa:

- Trời ơi, đẹp quá!

Vân mỉm cười:

- Nếu không thích những màu có sẵn, Cúc Hương có thể tạo ra những mẫu màu như ý muốn.

Nghe vậy, mắt Cúc Hương sáng trưng. Nó láu táu:

- Đâu? Cách nào đâu?

Sau khi học được cách pha màu, Cúc Hương chúi mũi vào màn hình say sưa “thiết kế” hết mẫu này đến mẫu khác. Nó mê mẩn trò này đến nỗi Vân bỏ đi lúc nào, nó cũng chẳng hay.

Nó tạo một mẫu toàn màu xanh ngọc và đỏ cánh sen, đặt tên là mẫu “hy vọng”. Mẫu “nhớ nhung” thì pha trộn giữa tím, vàng nhạt và xanh nước biển. Mẫu “cầu kính” gồm màu nâu và màu đỏ sậm. Mẫu “u buồn” có vàng và xanh lá cây.....

Xong xuôi đâu đó, nó quay sang khều Thục:

- Xem này!

- Gì vậy?

- Tao vừa chế ra các mẫu màu lạ lắm!

Vừa nói Cúc Hương vừa hí hửng giới thiệu các mẫu màu trên máy.

Thục nhăn mặt:

- Mày đặt tên thấy mà ghê! Cái gì mà “u buồn” với lại “cáu kỉnh”?

Miệng tuy nói vậy nhưng trong bụng Thực vẫn khoái cái trò “tạo mẫu” của bạn mình mê tơi. Vì vậy, khi Cúc Hương sừng sộ:

- Tao đặt tên gì kệ tao! Mày có muốn học không?

Thực liền rối rít:

- Học, học! Mày chỉ tao đi!

Thực bắt chước Cúc Hương, tạo một số mẫu màu riêng cho mình. Nhưng nó chỉ thay đổi mẫu màu trên màn hình Windows một thời gian rồi lại quay trở về với màu xanh trắng ban đầu. Cúc Hương thắc mắc, nó bảo:

- Những mẫu màu kia đẹp thì đẹp thật nhưng khó nhìn thấy chữ quá!

Cúc Hương “xì” một tiếng:

- Chứ sao tao đọc được?

Nghe Cúc Hương hỏi vặn, Thực há hốc mồm, chẳng biết trả lời sao đành nhe răng cười trừ.

Cúc Hương không chỉ sử dụng các màu nền đa sắc, mà nó còn thay đổi mẫu mã liên tục. Bữa nào vui vui, nó cài mẫu “hy vọng”. Hôm nào chán chán, nó chọn mẫu “u buồn”.

Một bữa Vân đi ngang qua, thấy màn hình trước mặt Cúc Hương toàn nâu với đỏ, anh ngạc nhiên dừng lại hỏi:

- Sao cô chọn màu gì trông nhức mắt quá vậy?

Cúc Hương lạnh lẽo:

- Tôi thích vậy! Đây là mẫu “cáu kỉnh”!

Vân bật cười:

- Mẫu “cáu kỉnh”? Tên gì ngộ quá vậy?

- Chẳng có gì là ngộ hết! - Giọng Cúc Hương vẫn lạnh băng - Hôm nào cáu kỉnh thì tôi chọn mẫu này!

Lời giải thích của Cúc Hương khiến Vân không nén được tò mò:

- Vậy bữa nay cô cáu lắm hả?

- Chứ còn gì nữa!

Vân tủm tỉm:

- Ai làm gì cô mà cô cáu thế?

- Anh chứ ai!

- Tôi? - Vân chưng hửng.

Cúc Hương mím môi:

- Chứ còn ai vô đây!

Vân bắt đầu bối rối. Anh dè dặt hỏi lại:

- Tôi có làm gì đâu mà cô cáu?

Cúc Hương vùng vằng:

- Ai bảo hồi sáng anh la tôi!

Vân trố mắt:

- Tôi la cô hồi nào?

- Hồi tôi chơi games đó!
- Trời đất, cái cô này! - Vân lắc đầu - Tôi chỉ sợ cô mãi chơi quên nhập dữ liệu, tôi nhắc thế thôi chứ tôi la cô hồi nào!
- Nhắc thì cũng như la! - Giọng Cúc Hương bướng bỉnh.

Biết không thể “đối thoại” với cô gái “cáu kỉnh” này được, Vân chỉ biết thở một hơi dài và lặng lẽ bỏ đi.

Nhưng cũng từ bữa đó, Vân bắt đầu chú ý đến màn hình Windows của Cúc Hương. Và chẳng bao lâu anh đã biết hết các màu sắc Cúc Hương thường sử dụng cũng như những ý nghĩ ẩn sau những mẫu màu kỳ lạ đó.

Và cũng từ đó, anh trở nên thận trọng hơn trong cách ứng xử của mình với các cô gái đa cảm này. Hôm nào thấy trên màn hình của Cúc Hương xuất hiện màu nâu và đỏ sậm hoặc vàng và xanh lá cây thì hôm đó dẫu cô quấy phá, vùi vãnh hoặc mê mải chơi games đến mấy, anh cũng bấm bụng tươi cười ra vẻ ta đây là một người d tính lăm lăm. Anh không nỡ làm phật lòng cô một khi cô đã lặng lẽ báo cho cả thế giới biết rằng cô đang “cáu kỉnh” hoặc đang rất đổi “u buồn”.....

8. Chương 08

Người đàn ông tên Bông lại tới. Chào hỏi xong, ông rút ra từ trong túi xách ba tờ báo Tuổi Hoa còn thơm mùi mực in.

- Quà tặng cho các cô đây!

Ông nói và đặt ba tờ báo xuống bàn.

- Ôi! Cảm ơn chú! - Xuyên suốt xoa - Chú tốt quá!

Cúc Hương và Thục cũng lập tức xúm lại.

Cúc Hương hỏi:

- Làm sao tờ báo của chú có thể in nhanh thế? Tụi này mới giao bản nhữ cho chú cách đây năm, sáu ngày kia mà!

- -, tưởng gì chứ in thì nhanh thôi! Máy in chỉ chạy vào một cái là xong cả vạn tờ! Chỉ có khâu đóng xén là lâu. Hiện nay chỉ mới xong được vài trăm tờ.

- -! - Thục reo lên - Hóa ra đây là những tờ báo đầu tiên!

Người đàn ông mỉm cười:

- Thì phải ưu tiên cho các cô chứ!
- Nhưng còn chuyện kia thì sao? - Thục chột hỏi.

- Chuyện gì?

Cúc Hương nháy mắt:

- Con Thục mà hỏi thì chỉ có chuyện nhà thơ Tóc Mây thôi chứ chuyện gì!
- Nhà thơ Tóc Mây hả? - Người đàn ông lộ vẻ bối rối - Đến bữa nay tôi cũng chưa gặp ổng!

Cúc Hương khịt mũi:

- ổng đi công tác gì mà lâu dữ vậy?

Người đàn ông gãi trán:

- Ông đi họp công tác viên tuốt ngoài miền Trung lận! Nhưng các cô cứ yên tâm, tôi đã hứa rồi, h ổng về là tôi nhắc ngay!

- Thôi, được rồi! - Cúc Hương chép miệng - Chuyện đó save lại đi, từ từ tính sau!

Rồi nhìn cái túi xách căng phồng của người khách, nó tỉnh quái hỏi:

- Còn bây giờ chú nói thật đi! Chú bỏ bánh trái gì trong túi xách mà ngó nặng ì vậy?

Thấy Cúc Hương “trục lợi” một cách trắng trợn, Thục hoảng hồn thúc khuỷu tay vô hông bạn. Nhưng Cúc Hương vẫn tảng lờ. Nó nhìn người đàn ông, cười cười:

- Sao chú còn chưa lấy ra?

- Bánh trái gì đâu! - Người đàn ông lúng túng - Đây là xấp bản thảo của cuốn Tuổi Hoa số tới, tôi đem đến cho các cô đánh!

- Trời đất! - Cúc Hương kêu lên, giọng tỉnh rụi - Nếu là bản thảo thì lấy ra ngay từ đầu cho rồi! Chú để trong đó làm chi cho tụi này... hiểu lắm!

Người đàn ông không biết đối đáp làm sao, đành nhăn nhó rút xấp bản thảo ra đặt lên bàn.

Thục vói tay cầm xấp bản thảo. Nó lật lật hai, ba tờ, mỉm cười hỏi:

- Số báo này hay không chú?

Người đàn ông tặc lưỡi:

- Cái đó là tùy người đọc, chứ tôi làm sao trả lời được!

Thục không hỏi nữa. Nó cúi xuống xấp giấy, tò mò đọc lướt qua vài trang.

Ngay lúc đó, nó không ngờ trong xấp bản thảo nó đang cầm trên tay có một bài thơ mới của thi sĩ Tóc Mây và vì bài thơ đó mà nó bị Xuyên và Cúc Hương trêu tối mày

tối mặt.

Người phát hiện ra bài thơ đó cũng là Xuyên.

Chiều hôm sau, đang ngồi nhập tin, Xuyên bỗng la lên:

- Có cái này lạ lắm tụi mày ơi!

- Gì nữa vậy? - Cúc Hương ngó qua.

- Thơ.

- Lại “con mắt đỏ, con mắt xanh” nữa hả?

- Không! Bài này khác! Bài này liên quan đến con Thục nhà mình!

Nghe nhắc đến tên mình, Thục lật đặt chồm người sang:

- Lại bịa chuyện nữa đi!

- Tao bịa mày làm gì! - Xuyên chỉ tay vào bài thơ trong xấp bản thảo - Thi sĩ Tóc Mây làm thơ tặng mày đang hoàng đây nè!

Thục nhìn lướt qua bài thơ Xuyên chỉ. Bài thơ có tên là “Gặp nhau làm chi vội”. Ngay dưới đề bài, có lời đề tặng Th.

Thục “xí” một tiếng:

- Vậy mà dám nói tặng cho tao.

Xuyên cãi:

- Th. là mày chứ còn ai!

Thục chun mũi:

- Thiếu gì người tên Th. Thanh nè, Thủy nè, Thu nè, Thúy nè....

- Thôi, thôi, mày tốp giùm đi! - Xuyên xua tay - Để tao đọc bài thơ lên, mày xem có phải là nhà thơ Tóc Mây tặng cho mày hay không!

Rồi không đợi Thục có ý kiến, Xuyên hắng giọng đọc:

Xin đừng buồn em nhé

Mùa xuân xanh qua rồi

Xin em đừng tựa cửa

Lá vàng nào không rơi

Mùa thu nào không vắng

Bóng chiều nào không trôi

Gặp nhau làm chi vội

Để mai người xa tôi....

- Đúng chóc rồi! - Xuyên vừa đọc dứt, Cúc Hương liền kêu lên - Đúng là bài thơ này viết tặng con Thục rồi!

Rồi nheo nheo mắt nhìn Thục, Cúc Hương trêu:

- Kỳ này được đăng lên báo, sướng hén!

Thục đỏ mặt:

- Tụi mày chỉ toàn nói bậy!

- Chứ còn gì nữa! - Cúc Hương vẫn không buông tha - Ngày nào mày cũng nằng

nặc đòi gặp nhà thơ, nhà thơ bèn nhẩn “Gặp nhau làm chi vội, để mai người xa tôi”. Đây là nhà thơ sợ mối tình giữa mày với nhà thơ chưa kịp xây lên đã đổ sập xuống....

- Thôi, thôi, đủ rồi nghen! - Thục đâm thùm thụp vào lưng Cúc Hương - Chính mày là người đầu tiên đòi gặp nhà thơ Tóc Mây, tự dưng bây giờ lại đổ vấy cho tao!

Cúc Hương gật gù:

- Thì tao là người đầu tiên. Nhưng tao chỉ nói chơi thôi. Còn mày không phải là người đầu tiên nhưng mày “nhớ thương” ổng thật!

- Đừng có xạo! Tao nhớ thương hồi nào!

- Không nhớ thương mà khi nghe người đàn ông đầu hói ở báo Tuổi Hoa bảo không gặp nhà thơ Tóc Mây, mày đã lo cuống lên, hoi han lung tung, nào là ổng bệnh hủ chú, ổng có mệt lắm không, ổng có cần tôi tới cạo gió giùm không chú, ổng có....

- Dẹp mày đi! Tao không nghe nữa đâu!

Thục vùng vằng đưa tay lên bịt tai lại. Nhưng vừa đưa tay lên, nó đã vội buông xuống, miệng kêu “ủa” một tiếng.

Cúc Hương cười hì hì:

- “Ủa” gì mà “ủa”! Thừa nhận rồi phải không?

Thục chìa cùi chỏ:

- Thừa nhận cái này nè! Đừng có ham!

Cúc Hương gãi đầu:

- Chứ mày “ủa” chuyện gì?

Thục cười tươi:

- Tao sức nghĩ ra một chuyện! Vì vậy tao có thể chứng minh bài thơ đó không phải tặng tao!

Cúc Hương hất mặt:

- Chúng mình thử coi!

Thục chậm rãi:

- Theo như lời người đàn ông tên Bông nói thì từ khi quen biết tụi mình đến nay, ông ta vẫn chưa gặp lại nhà thơ Tóc Mây, do đó.....

- Thôi khỏi “do đó” nữa! Tao hiểu rồi!

Cúc Hương cắt ngang lời Thục. Nhưng miệng nói “hiểu rồi” mà mặt nó lại lộ vẻ ngần ngừ. Ừ, lạ nhỉ, cái ông Tóc Mây gì gì đó đâu đã biết tụi mình mà làm thơ tặng con Thục mít ướt?

Thục nhìn vẻ mặt ngơ ngàng của Cúc Hương, đặc chí hỏi:

- Sao, tao nói đúng không?

Cúc Hương không trả lời Thục mà lại chồm sang Xuyên:

- Lạ quá mày?

- Chẳng có gì lạ hết!

Xuyên điềm nhiên đáp. Từ nãy đến giờ, nghe Thục và Cúc Hương đối đáp, nó chỉ ngồi cười cười không lên tiếng:

- Không lạ? - Cúc Hương tròn mắt.

- Ừ.

- Nghĩa là mày cũng thừa nhận là mày đã đoán sai? Bài thơ đó không phải viết tặng con Thục?

Xuyên tủm tỉm:

- Mày lầm rồi! Bài thơ đó được viết ra chính là để tặng con Thục nhà mình!

Cúc Hương ngơ ngác:

- Nhưng ông thi sĩ Tóc Mây kia đâu có biết tụi mình?

- Biết! - Xuyên vẫn đáp bằng giọng ồm ồm.

- Làm sao biết?

- Nghe người đàn ông tên Bông nói!

Thục vọt miệng:

- Hai người chưa gặp nhau kia mà!

Xuyên thủng thẳng:

- Gặp rồi!

Đến đây thì Cúc Hương vỡ lẽ. Nó gật gù:

- Nghĩa là người đàn ông tên Bông kia đã nói dối tụi mình?

- Đúng vậy!

Cúc Hương lắc đầu:

- Vô lý! Chẳng có lý do gì để ông ta phải nói dối cả.

- Thế mà có đấy! - Xuyên nhún vai - Vì nhà thơ Tóc Mây không muốn gặp tội mình, ông ta buộc phải nói dối!

Nhận định “phũ phàng” của Xuyên khiến Thực và Cúc Hương bất giác đưa mắt nhìn nhau.

Mãi một lúc, Thực khẽ hỏi Xuyên, nó hạ giọng thật thấp để Thiếu đừng nghe thấy:

- Nhưng theo mày thì tại sao nhà thơ Tóc Mây không muốn gặp tội mình?

- Tao không biết! - Giọng Xuyên trầm ngâm.

Cúc Hương liếc môi:

- Hay tại vì hôm trước tội mình lỡ miệng chê thơ ông khó hiểu?

Xuyên cười:

- Không phải đâu!

- Thế thì tại sao?

Xuyên chép miệng:

- Muốn hiểu được lý do chỉ có cách duy nhất là “nghiên cứu” thật kỹ nội dung bài thơ ông gửi tặng con Thực!

- Hay đấy!

Buột miệng xong, Cúc Hương cầm xấp bản thảo lên, đưa bài thơ vào tận mắt, sẫm soi. Có cảm tưởng không phải nó đọc thơ mà giống như nó đang tìm kiếm một con “vi trùng” nào trốn trong đó vậy!

Cho đến lúc này, Thực vẫn bán tín bán nghi không rõ có phải thi sĩ Tóc Mây viết bài thơ đó là để tặng nó không, nhưng thấy hai bạn mình quá sốt sắng, nó cũng hăm hờ chum đầu vào.... “nghiên cứu”.

Cúc Hương vừa lẩm nhẩm đọc, vừa gật gù:

- Hiểu rồi! Hiểu rồi!

Thái độ của Cúc Hương khiến Thực sốt ruột:

- Hiểu sao nói đại ra cho rồi, cứ bày đặt “hiểu rồi, hiểu rồi” hoài!

Cúc Hương liếc xéo Thực:

- Mày cứ bình tĩnh! Chuyện tình cảm không thể nóng vội được!

Thực bĩu môi:

- Tình cảm cái mốc xì!

Cúc Hương hừ mũi:

- Đừng có tự dối lòng mình! Nhìn cặp mắt chớp chớp của mày là tao biết tổng hết rồi!

Thấy Cúc Hương át giọng, Thực liền ngậm tằm. Nó biết nó càng cãi, Cúc Hương lại càng trêu già. Tốt nhất là ngồi im quách.

Quả vậy, thấy Thực chịu lép, Cúc Hương không buồn chọc ghẹo nữa. Nó vung vẩy

xấp bản thảo trên tay, mặt ra vẻ nghiêm nghị:

- Mày lắng tai nghe tao hỏi nè!

Bộ tịch tịnh trọng của Cúc Hương khiến Thực buồn cười. Nhưng nó không dám cười

- Hỏi gì hỏi đi! - Thực cố giữ giọng bình thản.

Cúc Hương hăng giọng:

- Một năm có mấy mùa?

Thục nhăn nhó:

- Đương nhiên là bốn mùa!

- Không có “đương nhiên đương nhiên” gì hết! Tao hỏi mấy mùa thì đáp mấy mùa thôi! - Sau khi “lên lớp” một tràng, Cúc Hương khoan thai hỏi tiếp - Trong bốn mùa thì hay mùa nào được coi là đẹp nhất?

Thục chép miệng:

- Đương nhiên là... à quên, mùa xuân và mùa thu được coi là đẹp nhất!

Cúc Hương khịt mũi:

- Còn hiện nay đang là mùa gì?

- Mùa hè.

- Đó, thấy chưa?

Thục ngơ ngác:

- Thấy gì?

- Thì thấy tình ý của nhà thơ Tóc Mây gửi cho mày chứ thấy gì!

- Tình ý gì đâu?

- Mày ngốc quá! Nghe đây nè! - Giọng Cúc Hương chậm rãi - Mùa Xuân và mùa thu là hai mùa tươi đẹp nhất trong năm. Đó cũng là thời điểm thích hợp cho tình yêu nảy nở. Còn mùa hè là mùa nóng nực, tình yêu mà lộ mặt ra là bị mặt trời đốt rụi liền. Do đó, nhà thơ mới than “mùa xuân xanh qua rồi”, còn mùa thu thì chưa đến, vì vậy mới dặn mày “gặp nhau làm chi vội”, ý là bảo mày ráng đợi mùa thu hãy... tỏ tình...

Thục “xí” một tiếng:

- Có mày tỏ tình thì có!

Cúc Hương vẫn phớt lờ và thản nhiên bình luận tiếp:

- Rồi sợ mày thấy lâu quá, đợi không nổi mà đem trái tim trao cho người khác, nhà thơ bèn động viên bằng câu “bóng chiều nào không trôi”, ý nói thời gian trôi nhanh lắm, mày đừng nên sốt ruột....

Thục bĩu môi:

- Không biết ai sốt ruột!

Cúc Hương trừng mắt:

- Mày chứ ai! Mày “ăn ốc” cho đã rồi bây giờ bắt tao “đổ vỏ” hả?

Trước mồm mép lanh lợi của Cúc Hương, Thục đành ngồi trơ như phỗng, chẳng biết phải đáp trả như thế nào.

Xuyến thấy tội tội, liền cười cười lên tiếng “giải vây”:

- Bài thơ này đích thị là thi sĩ Tóc Mây viết tặng con Thục rồi! Nhưng nói cho công bằng thì con Thục cũng chưa ăn được “con ốc” nào đâu!

Cúc Hương chun mũi:

- Nó len lén nó ăn, làm sao tao và mày biết được?

Thục đang định chồm người qua ngắt vào lưng Cúc Hương thì Thiếu vừa bỏ ra ngoài lại đột ngột đẩy cửa bước vào khiến nó đành ngồi ngay người lại.

Thiếu đặt một xấp tiền trước mặt Xuyến, chưa kịp mở miệng thì Xuyến đã hỏi:

- Tiền gì vậy anh Thiếu?

- Tiền lương tháng này của các bạn đó!

Xuyến trố mắt:

- Trời đất, làm ăn bết bát như tụi này mà cũng được lãnh lương nữa sao?

Thiếu mỉm cười:

- Các bạn làm giỏi thấy mồ chứ bết bát gì!

- Cái đó là đương nhiên rồi! - Xuyến quệt mũi, lém lỉnh - Khi này tôi giả bộ khiêm tốn tôi nói vậy chứ bộ anh tưởng tôi nghĩ vậy thật hả!

Kiểu ăn nói ranh mãnh của Xuyến khiến Thiếu chỉ biết nhe răng cười trừ.

- Mỗi người lãnh được bao nhiêu vậy? - Cúc Hương hỏi.

- Khoảng hai trăm ngàn.

- Cha mẹ ơi, sao nhiều dữ vậy? - Cúc Hương kêu lên - Kiểu này thì giàu to rồi!

- Chừng đó mà nhiều gì! - Thiếu gãi cổ - Vài tháng nữa, khi các bạn đã quen việc, chắc tiền lương sẽ cao hơn!

Thục mỉm cười:

- Nhưng đến lúc được tăng lương thì tụi này đã nghỉ mất rồi!

- Sao lại nghỉ?

Thiếu hỏi Thục mà mắt lại nhìn Xuyến.

- Sao anh mau quên quá vậy! - Xuyến lườm Thiếu - Hết hè thì tụi này phải nghỉ làm để về đi học chứ còn sao!

Thiếu ngập ngừng:

- Còn hai tháng nữa mới nhập học kia mà!

Xuyến tắc lưỡi:

- Nhưng tụi này chỉ còn làm ở đây một tháng nữa thôi. Tháng sau phải ở nhà lo ôn tập.

Rồi thấy Thiếu lộ vẻ buồn buồn, Xuyến rủ:

- Trưa nay tụi này mời anh với anh Vân đi ăn cơm hén?

Trước lời mời bất ngờ của Xuyến, Thiếu không khỏi ngạc nhiên. Từ trước đến nay, anh chưa thấy ba cô gái đi ăn ở ngoài bao giờ. Ngày nào cũng vậy, h cứ đến khoảng mười một giờ rưỡi là ba cô đạp xe về nhà, đầu giờ chiều lại đạp vô. Vì vậy, anh bất giác buột miệng hỏi một câu ngớ ngẩn:

- Đi ăn cơm ở đâu?

Cúc Hương nén cười, đáp:

- Thì ở nhà con Xuyến chứ ở đâu! Mình về đó, vo gạo, bắc lên bếp, thổi cho chín rồi..... xúm vô ăn!

Trong khi Thục che miệng cười khúc khích thì Xuyến quay lại nạt Cúc Hương:

- Cái con yêu quái động Bàn tơ này, mày có tốp bót cái miệng lại giùm tao không!

Cúc Hương làm bộ sợ hãi rụt cổ lại nhưng mắt vẫn nheo nheo nhìn Thiếu, vẻ trêu chọc.

Biết mình nói hớ, Thiếu đỏ mặt ngó lơ ra ngoài.

- Đi ghen? - Xuyến lại nhắc.

Thiếu còn đang ngần ngại, Cúc Hương đã vọt miệng:

- Hôm nay tụi này lãnh lương nên có nhã ý đãi anh với anh Vân chứ không bắt mấy anh trả tiền đâu mà lo!

- Tôi có lo gì đâu! - Thiếu ắp ứng phân bua - Hôm nay tôi cũng mới lãnh lương chứ bộ!

Cúc Hương nhoẻn miệng cười duyên:

- Tiền lương của anh thì anh cứ cất đó, mai mốt đãi lại tụi này! Tụi này lúc nào cũng sẵn sàng tạo điều kiện cho anh chứng tỏ sự rộng rãi của mình mà!

Biết càng đối đáp với các cô gái lanh lợi này chỉ càng tổ thua thiệt, Thiếu đành gượng gạo gật đầu:

- Đi thì đi!

Trưa đó, bọn Xuyên đãi Thiếu và Vân ở quán cơm kế bên công ty. Thoạt đầu, Xuyên định kéo xuống quán cơm Bà Cả Đọi. Cúc Hương thì muốn đi ăn phở đường Pasteur. Nhưng Vân thì đòi ăn ở quán cơm quen thuộc sát vách.

Đó là quán cơm “nhà” của Vân và Thiếu. Trưa nào ở lại, Vân và Thiếu cũng qua ăn cơm ở đó. Có những trưa dở việc không đi ăn được thì chủ quán cho người bưng cơm sang tận phòng.

Vân bảo:

- Quán này ngon và rẻ, việc gì phải đi xa!

Sở dĩ Vân nằng nặc đòi như vậy chính vì anh không muốn các cô gái phải tốn kém. Nhưng những điều anh “quảng cáo” về quán cơm không phải là những lời nói ngoa. Bọn Xuyên phải công nhận cơm ở đây khá ngon. Cơm gà, cơm tấm, cơm thịt kho... không thiếu món gì, ăn rất vừa miệng, mà giá cao nhất chỉ có ba ngàn rưỡi một đĩa.

Hôm đó, lần đầu tiên ba cô gái nghỉ trưa tại công ty, trong một căn phòng nhỏ phía sau phòng vi tính.

Cúc Hương leo lên đi-văng nằm giữa hai bạn nhưng không chịu ngủ, mà cứ xuýt xoa luôn miệng:

- Ngon quá! Ngon quá!

- Gì ngon? - Thục hỏi

- Cái đùi gà khi nãy chứ cái gì!

- Vậy chạy qua ăn một đĩa nữa!

Cúc Hương phớt lờ lời châm chọc của Thục, quay sang Xuyên:

- Xuyên nè!

- Gì?

- Tao thấy hay là buổi trưa tụi mình ở lại đây quách!

Xuyên chép miệng:

- Mày thềm đùi gà đến mức vậy sao?

- Đẹp mày đi! Tao nói thật đó! Trưa nắng mà chạy tới chạy lui ngoài đường, nắng nôi bụi bặm lắm!

Xuyên tiếp tục trêu:

- Nhưng tại sao trước đây mày không đề nghị vụ này, bây giờ vừa xức xong một cái đùi gà lại nảy ra “sáng kiến” hay ho vậy?

- Mày đừng có nghĩ là tao bị cái đùi gà “lãnh đạo”! - Cúc Hương nhăn mặt - Sở dĩ trước đây tao không nghĩ đến chuyện ở lại trưa bởi vì lúc đó tụi mình chưa có tiền. Mày thấy sao?

Xuyên cười:

- Thì thấy giống như mày chứ sao!

Cúc Hương mừng rỡ:

- Vậy là mày đồng ý rồi hén?

- Ừ.

- Còn con Thực?

Thực d dãi:

- Tụi mày sao, tao vậy! Tao cũng thấy trưa nắng mà chạy về rồi chạy vô, cực quá!

Cúc Hương gật gù:

- Mày ngồi đằng sau như bà hoàng con mà còn la cực, hướng gì tao với con Xuyến!

Thế là kể từ hôm đó, ba cô gái không về nhà buổi trưa nữa, mà nghỉ luôn tại chỗ làm.

Công việc của ba cô cũng ngày càng trôi chảy. Xuyến, Thực, Cúc Hương bây giờ không chỉ nhập dữ liệu mà còn thay phiên nhau phụ Thiếu dần trang. Ngoài chương trình Page Maker, các cô còn sử dụng thành thạo cả phần mềm Corel Draw trong việc trình bày các tít, tựa.

Cũng nhờ ở công ty suốt cả ngày mà quan hệ giữa Xuyến và Thiếu ngày thêm khăng khít. Cúc Hương cũng cảm thấy Vân gần gũi hơn nhưng cái khoảng cách vô hình giữa hai người vẫn không sao lấp đi được, cái khoảng cách mà Cúc Hương linh cảm là do Vân cố tình tạo ra mặc dù nó không hiểu tại sao.

Trong ba cô gái, chỉ có Thực là vô tư nhất. Thỉnh thoảng nó cũng nghĩ tới nhà thơ Tóc Mây mà nó chưa hề biết mặt. Nó hình dung đó là một người hào hoa, phong nhã, có đôi mắt mơ mộng và mái tóc bồng bềnh và trong những lúc nghĩ ngợi vẩn vơ như vậy, nó băn khoăn không hiểu người con gái tên Th. mà nhà thơ để tặng có phải là chính nó không. Nhưng thường thì Thực chẳng thắc mắc lâu. Nó nghĩ, nếu Th. đúng là tên nó thì sớm muộn gì nó cũng khám phá ra.

Nhưng trước khi khám phá ra điều đó, Thực bỗng tình cờ khám phá ra một điều bí mật khác, một bí mật mà Xuyến cố tình giấu Cúc Hương và nó lâu nay.

9. Chương 09

Những trưa ở lại, chỉ có Vân nghỉ trong phòng vi tính. Anh kê những chiếc ghế sát vào nhau, rồi nằm lên đó. Úp một cuốn sách lên mặt, anh ngủ một cách d d sàng.

Thiếu thì nằm trên bộ xa-lông ngoài phòng khách, kế chiếc bàn Mai Hương thường ngồi.

Xuyến, Thực, và Cúc Hương được ưu tiên nghỉ trên chiếc đi-văng trong căn phòng nhỏ phía sau.

Nhưng Xuyến ít khi vào trong phòng cùng lúc với các bạn. Ăn trưa xong, bao giờ nó cũng vào phòng vi tính, ngồi trước máy đánh đánh gõ gõ một lát mới lết lết vào sau. Có khi nó vào đến nơi thì Thực và Cúc Hương đã ngủ khoèo tự đời nào kiếp nào rồi.

- Làm gì mà cứ nấn ná hoài ngoài đó vậy? - Có lần Thực hỏi.

Xuyến vuốt tóc:

- Có một bài đang nhập dữ, còn một chút xíu tao ráng gõ cho xong!

Lý do xua Xuyến hoàn toàn chính đáng nên thoạt đầu Thực không nghi ngờ gì. Nhưng rồi thấy trưa nào Xuyến cũng lục đục với chiếc máy đến mười, mười lăm phút mới chịu đi nghỉ, Thực bắt đầu thắc mắc.

Một bữa, không nhịn được Thực khêu Cúc Hương:

- Tao nghi quá mày!

- Nghi chuyện gì?

- Con Xuyến đó!

- Con Xuyên sao?

Thục quệt mũi:

- Nó làm gì mà trưa nào cũng loay hoay cả buổi với chiếc máy vậy?

Cúc Hương ngáp dài:

- Thì nó nhập tin.

- Không phải đâu!

Câu nói của Thục khiến Cúc Hương tỉnh ngủ ngay lập tức. Nó nhìn Thục lom lom:

- Chứ theo mày thì nó đang làm gì ngoài đó?

Thục nhún vai:

- Tao không biết! Nhưng chắc chắn không phải là đang nhập tin!

Cúc Hương mặt căng thẳng:

- Sao mày biết?

- Tao đoán vậy! - Thục liếm môi - Chớ nhập tin gì mà trưa nào cũng nhập!

Cúc Hương nhúu mày:

- Ủ, đáng nghi thật!

Rồi nó kéo tay Thục:

- Tao với mày chạy ra coi thử!

Lúc này tiếng gõ phím đã ngưng bật.

Thục và Cúc Hương hé cửa thò đầu ra, thấy Xuyên đang cầm con chuột rê qua rê lại trên tấm nỉ.

Hai đứa rón rén bước tới sau lưng Xuyên.

Xuyên vẫn chưa hay biết mình đang bị rình rập. Nó đang định đóng cửa sổ lại thì tiếng Cúc Hương đã đồng dục vang lên:

- Khoan đã!

Sự xuất hiện thình lình của Thục và Cúc Hương khiến Xuyên giật bắn người. Nó quay lại, nhăn nhó:

- Tụi mày làm trò gì vậy?

Cúc Hương hừ giọng:

- Chính mày mới phải trả lời câu hỏi đó! Tụi tao đang muốn biết mày đang làm trò gì ngoài này!

Xuyên khịt mũi:

- Trò gì đâu!

Cúc Hương quắc mắt:

- Không làm trò gì mờ ám thì buông tay ra!

Xuyên ngoan ngoãn buông tay ra!

- Ngoan lắm! - Cúc Hương vừa gật gù vừa đảo mắt nhìn lên màn hình, giọng đắc thắng - Để tụi tao coi thử

Đang nói, Cúc Hương bỗng há hốc miệng. Trên màn hình trước mặt, chẳng có một chữ nào, chỉ toàn là những đường ngoằn ngoèo như giun bò, xen lẫn những hình vuông, hình thoi và các mũi tên chỉ xuôi chỉ ngược ... xếp thành từng dãy dài.

- Cái gì vậy nè?

Cúc Hương sững sốt kêu lên. Nó hỏi Xuyên nhưng mắt lại nhìn Thục dò hỏi. Nhưng Thục cũng lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu.

- Có gì đâu! - Xuyên ung dung - Đây chỉ là những hình vẽ tao mới khám phá ra!

Thục chớp mắt, nghi hoặc:

- Trưa nào mày cũng ngồi đây mày mò mấy cái hình vẽ này đây hả?

- Ủ, tại tao thấy nó ngộ!

- Vậy sao mày bảo mày nhập tin?

Xuyên nhún vai:

- Thì hôm nao nhập tin xong sớm, tao lại ngồi chơi với mấy tấm hình này!

Xuyên trả lời suôn sẻ, rõ ràng, không bắt bẻ vào đâu được. Thục và Cúc Hương đưa mắt nhìn nhau, bán tín bán nghi. Nhưng không tìm ra câu nào để chất vấn thêm, cả hai đành gãi đầu đứng ngó.

Xuyên cười, giọng chế nhạo:

- Tôi đóng file này lại được chưa, thưa hai ngài thám tử?

Cúc Hương lâu lâu:

- Đóng đi!

Xuyên đóng cửa sổ, thoát khỏi Windows, tắt máy và thản nhiên rút đĩa B trong ổ đĩa ra cho vào ngăn kéo.

Sau lần “bắt quả tang” hụt đó, Cúc Hương cần nài Thục:

- Mày đa nghi hệt Tào Tháo! Làm con Xuyên được dịp cười vào mũi tụi mình!

Bị bạn trách, Thục không nói gì, chỉ cúi đầu ngẫm nghĩ. Một lát, nó dè dặt hỏi lại:

- Bộ mày tin con Xuyên nói thật hả?

- Còn thật với giả gì nữa! - Cúc Hương hừ mũi - Những hình vẽ hiện sờ sờ trước mắt, ai mà không thấy!

Thục cắn môi:

- Nhưng tao nghi đó không phải là những hình vẽ thông thường như con Xuyên giải thích!

- Không là hình vẽ thông thường chứ là gì?

Thục chậm rãi đáp:

- Những hình vẽ không thể sắp ngay hàng thẳng lối như vậy được! Đó có thể là một kiểu chữ tượng hình, một kiểu cổ tự nào đó!

Lập luận của Thục làm Cúc Hương tròn mắt:

- Ý mày muốn nói là con Xuyên chơi trò “mật mã”?

Thục gật đầu:

- Đại khái là vậy!

Cúc Hương vỗ vỗ trán:

- Ủ, có thể lắm! Chứ những hình vẽ đó có gì đặc sắc đâu mà trưa nào nó cũng ngồi loay hoay hàng buổi với chúng! - Đang nói, Cúc Hương chợt nhìn Thục, giọng băn khoăn - Nhưng làm sao mình khám phá ra thứ “mật mã” này được?

Thục mỉm cười:

- Tao đã có cách.

- Cách gì?

- Tao sẽ vẽ những ký hiệu đó ra giấy rồi mày đi hỏi anh Vân!

Cúc Hương sáng mắt lên:

- Ủ, hay đấy! Mày nhớ hết các hình vẽ đó không?

Thục gật gù:

- Nhớ được một số!

Nói xong, Thục lấy giấy ra vẽ lại những ký hiệu mà nó còn nhớ được.

Cúc Hương xếp tờ giấy lại, nhét vào túi xách. Buổi chiều lúc ra về, nó làm bộ lục lục tìm tìm gì đó trong ngăn bàn, đợi cho Xuyên và Thục ra trước.

Đến khi còn lại một mình, nó rảo lại chỗ Vân ngồi:

- Anh Vân ơi! Cho hỏi cái này chút!

- Gì đó Cúc Hương? Lại chuyện màn hình nữa hả?

- Màn hình đầu mà màn hình! Anh đừng có chọc quê tôi!

Vừa nói, Cúc Hương vừa chìa tờ giấy trong tay ra:

- Anh biết cái gì đây không?

Vân nhìn vào những hình vẽ:

- Biết!

Cúc Hương mừng rỡ:

- Gì vậy?

- Đây là font chữ Wingdings.

- Font chữ?

- Ủ.

Cúc Hương hỏi hộp:

- Vậy anh có đọc được kiểu chữ này không?

- Không.

Câu trả lời của Vân khiến Cúc Hương thất vọng vô cùng. Nó thở dài một hơi thườn thượt:

- Anh mà không đọc được thì ai đọc cho ra?

- Có gì đâu mà đọc không ra! - Vân mỉm cười trấn an - Cô mở những files dữ liệu nào có font chữ Wingdings, chuyển tất cả qua font chữ Việt là đọc được ngay thôi chứ khó gì đâu!

- ! - Cúc Hương reo lên - Đơn giản vậy thôi hả?

- Thì vậy chứ sao! Nhưng mà nè! - Vân nheo mắt - Cô chép ở đâu ra những hình vẽ này vậy?

- Chép của một người bạn!

Cúc Hương phịa ra một câu đáp rồi vội vàng lảng mắt. Nó sợ nếu cứ nấn ná, Vân dò hỏi thêm thì khốn.

Xuyên ngồi đợi trên xe, đón Cúc Hương với bộ mặt cau có:

- Mày làm gì chết dí trong đó vậy?

Cúc Hương lấp liếm:

- Tao hỏi anh Vân cái này chút!
- Chứ không phải mày lưu luyến không nỡ quit ảnh hả?

Gặp lúc khác, nghe Xuyên cà khịa kiểu đó, Cúc Hương đã ngoác miệng cự lại rồi. Nhưng đang hớn hở vì sắp lật tẩy được Xuyên, nó chỉ cười hì hì:

- Đừng nghĩ xấu bạn bè, mày!

Rồi giục Thực leo lên yên sau nó co chân đạp lẹ.

- Mày làm gì như bị ma đuổi vậy?

Xuyên hốt hải đuổi theo, miệng hét om.

Cúc Hương đang nóng lòng tách ra khỏi Xuyên để bí mật quay trở lại công ty nên cứ nhắm mắt nhắm mũi phóng thực mạng, mặc Xuyên kêu réo om sòm phía sau.

Thực không biết kế hoạch của Cúc Hương. Nó ôm cứng eo ếch của bạn:

- Bữa nay mày làm sao vậy?

Cúc Hương thở hổn hển:

- Lát nữa mày sẽ biết!

- Biết gì?

- Bí mật của con Xuyên.

Thực vỗ lẹ:

- Anh Vân bày cách cho mày rồi hả?

- Ừ, d lắm!

Cúc Hương vừa đạp xe vừa nói chuyện với Thực nên chẳng mấy chốc Xuyên đã đuổi kịp. Nó thò tay phát lên vai Cúc Hương một cái thật mạnh:

- Con quỷ này nè! Bữa nay mày làm sao vậy?

Xuyên hỏi Cúc Hương hết câu Thực vừa hỏi. Cúc Hương toét miệng cười:

- Tao đói bụng quá! Tính chạy lẹ về nhà lục cơm nguội!

- Trời đất! - Xuyên kêu lên - Hồi trưa mày mới ních hai cái đùi gà đây mà!

- Nhưng bây giờ nó chạy đi đâu mất rồi!

Xuyên không nghi ngờ gì Cúc Hương. Suốt đường về nhà, nó luôn miệng trêu chọc tạt tham ăn của bạn.

Cúc Hương lăm lăm nghe, thỉnh thoảng giả vờ chống chế vài câu. Đợi đến khi Xuyên rẽ sang đường khác, nó kín đáo chở Thực vòng trở lại công ty Việt Anh.

Lúc này, mọi người trong công ty đã ra về gần hết. Chị tạp dịch đang quét phòng, thấy Thực và Cúc Hương lò dò đi vô, liền trở mắt ngạc nhiên:

- Mấy cô bỏ quên cái gì hả?

Cúc Hương hiền lành:

- Dạ, tụi em vô một chút rồi ra liền!

Thực không nói gì, chỉ lẻo đẻo đi theo Cúc Hương, mắt cố làm ra vẻ bình thản.

Vừa đẩy cửa phòng vi tính, Cúc Hương nhảy xổ lại chỗ làm việc của Xuyên, thò tay kéo ngăn bàn một cái “rột”:

- Đĩa nào nhớ không Thực?

- Nó cất trong đĩa B.

Cúc Hương nhăn mặt:

- Trong này có bốn, năm cái đĩa B, biết đĩa nào?

- Cái đĩa xanh xanh ấy!

Cúc Hương tìm thấy ngay chiếc đĩa B màu xanh nằm lẫn trong xấp bản đĩa toàn đen. Nó lật đặt nhét chiếc đĩa “bi” mật” vào máy. Trong đĩa B của Xuyến chỉ có một file duy nhất, tên là “Letters”.

Vừa nhìn thấy tên file, Thục đã reo lên:

- Đúng file này rồi!

- Sao mày biết?

- Letters là thư tín. Đây chính là “hộp thư mật” của con Xuyến!

Mắt Cúc Hương sáng rỡ:

- Để tao mở ra xem!

Quả nhiên khi file “Letters” được mở ra, trên màn hình lập tức xuất hiện những dãy hình vẽ lạ lùng mà hôm trước Thục và Cúc Hương đã có lần nhìn thấy.

Cúc Hương lẩm bẩm:

- Vậy là đúng nó rồi!

Thục hồi hộp:

- Giờ làm sao nữa?

- Chuyển qua font chữ Việt!

Vừa đáp, Cúc Hương vừa cặm cụi chuyển toàn bộ những hình vẽ sang font chữ Việt I-Times.

Chỉ trong chớp mắt, những hình vẽ kỳ quái biến mất. Thay vào đó là những hàng chữ ngay ngắn và rõ mồn một. Thục và Cúc Hương chụm đầu tò mò đọc:

- Hôm qua Xuyến bị nhức đầu phải không? Lần sau đi làm nhớ mang theo nón nhé!

- Làm gì mà sáng nay anh có vẻ buồn buồn vậy? Anh cũng không thềm nói chuyện với tôi nữa. Anh giận gì tôi phải không?

- Chà! - Cúc Hương tặc lưỡi - Hóa ra đây là tiết mục “nhỏ to tâm sự” của con Xuyến! Ghê thật!

Thục cười:

- Phía dưới mới tình kìa!

Cúc Hương lật đặt đọc tiếp:

- Tôi không bao giờ giận Xuyến. Bây giờ cũng vậy và mãi mãi sau này cũng vậy.

- Anh là chúa xạo! Ai mà nói xạo khi xuống địa ngục sẽ bị quỷ sứ rút lưỡi cho coi!

Không nén được, Cúc Hương lại tùm tùm bình luận:

- Không ngờ cô nàng Xuyến nhà mình cũng có lúc ổng ọo chẳng thua gì mày!

Thục chun mũi:

Tao ổng ọo hồi nào?

Cúc Hương chép miệng, nó không buồn đôi co với Thục:

- Còn anh chàng Thiếu ngó tằm ngấm tằm ngấm vậy ai ngờ tán gái còn giỏi hơn cả Don Juan!

Thục lại cười:

- Người ta bảo “lù đù vác cái lu chạy” kia mà!

Cúc Hương nhún vai:

- Anh chàng này không chỉ muốn vác cái lu thôi đâu! Anh ta còn muốn vác cả con Xuyến chạy nhong nhong ngoài phố nữa kìa.

Thục rụt cổ:

- Mà nói gì nghe ghê!

Cúc Hương chỉ tay vào màn hình:

- Thì mà xem đây nè! Tao nói có oan cho anh ta đâu!

Bây giờ Thục mới để ý đến hai câu “đối đáp” dưới cùng:

- Xuyến có thích đi xem kịch không?

- Kịch gì vậy? Có hay không?

Thục nhàu mày. Cuộc đối thoại đến đây bị cắt ngang nên nó không biết được Thiếu định rủ Xuyến đi xem kịch ở đâu. Nhưng điều đó đối với Thục không quan trọng bằng việc khám phá ra “hộp thư mật” của Xuyến. Hóa ra những nghi ngờ của Thục hoàn toàn chính xác. Vậy mà trước nay nó với Cúc Hương cứ ngỡ ngáo ngáo, tưởng buổi trưa Xuyến ngồi nán ngoài phòng để nhập tin thật. Lại còn những “hình vẽ ngồ ngộ” nữa chứ! Sém tí nữa, nếu không cảnh giác, nó và Cúc Hương đã bị Xuyến cho vào xiếc nữa rồi! Nghĩ đến đó, Thục bất giác bật cười thành tiếng.

- Cười gì mà? - Cúc Hương liếc Thục.

- Cười tụi mình!

- Tụi mình sao?

- Ngu ơi là ngu!

Cúc Hương thở dài:

- Ai ngờ con Xuyến lại tung hỏa mù như vậy!

Đang nói, Cúc Hương đột nhiên ưỡn người lên, giọng hăm hờ:

- Nhưng bây giờ thì tụi mình khôn ra rồi! Tụi mình sẽ cho hai anh chị này vào tròng!

- Cho vào tròng! - Thục tròn mắt.

- Ừ. Tao nghĩ ra cách rồi!

- Cách sao?

Cúc Hương gõ gõ trán:

- Theo như những gì tụi mình nhìn thấy thì rõ ràng mỗi buổi trưa con Xuyến đều “viết thư” cho “người yêu của nó”, đúng không?

Thục nhanh nhẩu:

- Đúng.

Cúc Hương tiếp tục:

- Và đầu giờ mỗi sáng hôm sau, bao giờ anh chàng Thiếu cũng vào công ty thật sớm để “đọc thư” và “phúc đáp”, đúng không?

- Đúng.

Cúc Hương gật gù:

- Như vậy là sáng mai, anh chàng Thiếu sẽ trả lời cho con Xuyến biết anh ta sẽ rủ nó đi xem vở kịch gì, tại đâu, và đến trưa, sau khi ăn cơm xong, nó buộc phải ngồi vào máy để trả lời là mình có đi hay không, đúng không?

Trước những suy luận hợp lý của Cúc Hương, Thực chỉ biết gật đầu:

- Hoàn toàn chính xác! Mà quả là Khổng Minh tái thế!

Cúc Hương phồng mũi:

- Còn hơn cả Khổng Minh ấy chứ!

Rồi nó cười hì hì:

- Và bây giờ mình sẽ “tương kế tựu kế” để phá bĩnh chơi!

Thực chớp mắt:

- Phá sao?

Cúc Hương bí mật:

- Trưa mai mà y sẽ biết!

Nói xong, nó cẩn thận chuyển toàn bộ “những bức thư tình” trong đĩa B của Xuyến sang font chữ Wingdings như cũ, rồi tắt máy, rút đĩa ra bỏ vô ngăn kéo. Xong, nó đứng dậy kéo Thực ra về.

Xuyến dĩ nhiên chẳng hề hay biết bí mật của mình đã bị hai bạn phát hiện.

Cả Thiếu cũng vậy. Sáng vào cơ quan, anh thản nhiên lấy chiếc đĩa B màu xanh trong ngăn bàn Xuyến, bỏ vào máy mình, bật lên. Nhìn thấy font chữ Wingdings quen thuộc, anh nôn nóng chuyển sang font chữ Việt rồi ung dung ngồi đọc, chốc chốc lại mỉm cười và náo nức gõ những lời hò hẹn.

Thiếu và Vân vào một lát thì ba cô gái theo vào. Nhìn thấy Thiếu ngồi gõ lóc cóc trước máy, Cúc Hương ranh mãnh níu tay Thực và cả hai mỉm cười trao nhau một tia nhìn đầy ngụ ý.

Đến trưa, đúng như thường lệ, ăn cơm xong, Xuyến không vào phòng ngủ ngay mà nán lại bên ngoài.

Thực và Cúc Hương nằm trên đi-văng, mắt mở thao láo. Tiếng bàn phím lách cách từ ngoài phòng vi tính vọng vào khiến Thực bồn chồn. Nó khều Cúc Hương:

- Giờ sao mà?

- Cứ bình tĩnh! - Cúc Hương thì thầm - Lát nó vào, tụi mình vờ nhắm mắt lại. Đợi nó ngủ say, tao và mày chạy ra xem nó viết gì.

Thực chưa hết hồi hộp:

- Rồi sao nữa?

- Lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến!

Cúc Hương nói vừa dứt câu, tiếng bàn phím bỗng ngưng bật. Rồi có tiếng công-tắc tắt đánh “tách” một cái. Tiếp theo, tiếng xô ghế rồi tiếng chân Xuyến đứng đỉnh bước vào.

Thực và Cúc Hương lập tức nhắm tịt mắt, vẻ như đang ngủ mê mết.

Xuyến chẳng nghi ngờ gì. Nó đặt lưng nằm cạnh hai bạn, thao thức một lát rồi từ từ thiếp đi.

Đợi một hồi, Cúc Hương khẽ he hé mắt liếc sang bên cạnh. Đến khi biết chắc Xuyến đã ngủ say, nó lén lén khều Thực và thận trọng leo xuống đi-văng. Thực nín thở, rón rén đi theo.

Vân vẫn nằm trên dây ghế kê sát tấm vách ngăn với phòng khách bên ngoài, mặt giấu dưới cuốn sách.

Thực nuốt nước bọt:

- Tao sợ quá mày?

- Sợ gì?

- Sợ anh Vân thấy.

- Không có đâu! - Cúc Hương hạ giọng trấn an - Ảnh ngủ tới hai giờ lận!

Rồi sợ Thục đột ngột đổi ý, Cúc Hương hăm hở bước lại chỗ chiếc máy của Xuyến, nhanh nhẹn lấy chiếc đĩa B đặc biệt trong ngăn bàn cho vào ổ đĩa và bật công-tắc máy.

File “Letters” được mở ra, và khi những hình vẽ bí hiểm của kiểu chữ Wingdings được giải mã, Thục và Cúc Hương vội vã và tò mò dán mắt vào câu đối đáp mới

nhất vừa hiện ra trên màn hình:

- Vỡ “Tình 281”. Hay lắm. Tám giờ tối nay tôi đợi Xuyến ở 5B Võ Văn Tần nhé!

- Tối nay tôi không đi được. Hẹn lại tuần sau đi!

Cúc Hương láu lỉnh nhìn Thục rồi không nói không rằng, nó xóa sạch câu trả lời của Xuyến và tình quái gõ vào đó một câu trả lời với nội dung hoàn toàn khác:

- Tôi sẽ tới!

Xong, nó chuyển tất cả trở về font Wingdings như cũ.

Thục run run:

- Họ phát giác ra thì chết!

- Làm sao phát giác được! - Cúc Hương khịt mũi - Từ giờ cho đến lúc ra về, con Xuyến sẽ không rõ tới chiếc đĩa này nữa đâu!

- Thế còn anh Thiếu?

- Chiều nay chắc chắn anh ta sẽ nấn ná lại đây để bật máy xem con Xuyến hồi âm như thế nào!

Thục tặc lưỡi:

- Mày chơi vậy ác quá! Bắt anh ta đứng đợi một mình suốt mấy tiếng đồng hồ!

- Sao lại một mình? - Cúc Hương nheo mắt - Còn tao với mày nữa chi!

10. Chương 10

Khúc đường Võ Văn Tần chỗ sân khấu nhỏ tọa lạc đèn đóm sáng choang. Trước căn nhà số 5B, những áp-phích quảng cáo kịch mục treo la liệt.

Mới bảy giờ rưỡi tối mà bãi giữ xe bên kia đường đã đông nghịt người. Tiếng thúc giục, tiếng cười nói và tiếng gọi nhau í ới làm huyền não của một quang trường.

Thiếu vừa dẫn xe vào bãi vừa nhìn quanh quất. Chẳng thấy Xuyến đâu, anh lững thững băng ngang đường đến cạnh gốc cây cổ thụ kế cổng vào, đứng đợi.

Thiếu không hề hay biết cách đó không xa, có hai cô gái vừa nhâm nhi nước mía vừa láu lỉnh quan sát nhất cử nhất động của anh.

Đợi một lát, Thiếu đã thấy sốt ruột. Anh đốt ba điếu thuốc, vuốt tóc sáu lần, đổi chân năm lần và nhìn đồng hồ tám lần mà Xuyến thủy chung vẫn chưa thấy xuất hiện. Bất cứ cô gái nào ở hai đầu đường đi tới, anh cũng chăm chú nhìn. Nhìn người lẫn nhìn xe.

Từ nãy đến giờ, rất nhiều người hao hao giống Xuyến. Và rất nhiều xe hao hao giống xe Xuyến. Những chẳng có ai là Xuyến cả. Tới Tám giờ kém mười thì Thiều thực sự quỳnh quít. Anh sợ vào tr sẽ không có ghế ngồi, thậm chí có thể sẽ không vào được nếu chẳng may người ta cao hứng đóng cổng lại.

Những tốp khán giả đi muốn lũ lượt kéo ngang mặt Thiều, vừa đi vừa cao giọng hối thúc nhau, càng khiến anh nhấp nhúm như đang đứng trên ổ kiến lửa. Anh không ngớt quay đầu nhìn ngang nhìn dọc, lo âu và bối rối.

Thục ngó Cúc Hương :

- Tội ảnh quá mày!

- Đáng đời! Ai biểu toa rập cùng con Xuyến đánh lừa tụi mình!

Thục vẫn xuyết xoa:

- Chắc ảnh lo lắng lắm!

Rồi thấy Cúc Hương không phản ứng gì, Thục dè dặt đưa ra ý kiến:

- Hay là tụi mình ra đi!

- Mày muốn ra thì ra! Tao ngồi đây! - Cúc Hương quắc mắt.

Giọng điệu gay gắt của Cúc Hương làm Thục xụi mặt:

- Chứ mày định ngồi đến bao giờ?

Cúc Hương nhún vai:

- Đến khi nào anh chàng chịu hết nổi định bỏ về, tụi mình hãy xuất hiện!

Thục gãi cổ :

- Nhỡ ảnh đợi đến khuya thì sao?

- Thì mình đợi đến khuya!

Giọng Cúc Hương chắc như đinh đóng cột. Biết chẳng thiết phục được bạn, Thục không kèo nài nữa. Nó thở dài nhìn qua chỗ Thiều đứng.

Quanh gốc cây cổ thụ, bây giờ khói mù mịt. Chắc Thiều đã đốt gần một gói thuốc! Thục áy náy nhủ bụng và lại đưa mắt ngó Cúc Hương:

- Coi bộ anh chàng muốn bỏ về lắm rồi!

Cúc Hương thần nhiên:

- Thì cứ đợi coi sao!

Thục lại nhìn về phía gốc cây trước cổng. Khán giả đã vào gần hết. Chỉ còn lác đác một vài người đi tr. Đốm đỏ nơi đầu điều thuốc trên môi Thiều vẫn lập lòe, nửa kiên nhẫn, nửa nôn nóng.

Thiều lại nhìn đồng hồ. Cây kim phút đã chỉ tới số sáu. Như vậy là nghĩa là vở kịch trong kia đã bắt đầu được nửa tiếng. Như vậy cũng có nghĩa là Xuyến sẽ không tới như đã hẹn. Mới vừa rồi đây, Thiều đinh ninh là Xuyến sẽ tới. Nhưng rồi cứ mỗi phút trôi qua, ý nghĩ lạc quan đó dần dà rời bỏ anh.

Thiều không hiểu vì sao Xuyến lỗi hẹn. Có thể cô ta hỏng xe dọc đường hoặc bận đột xuất một công việc quan trọng nào đó mà không kịp báo cho anh hay. Thôi được, ngày mai mình sẽ hỏi Xuyến! Thiều thần thờ nhủ bụng và tắc lưỡi bước xuống lòng đường.

Nhưng anh mới đi được hai, ba bước đã nghe có tiếng gọi giạt phía sau:

- Anh Thiều!

Thiều nghe như có một luồng điện chạy ngang người. Anh quay phắt lại. Khi nhận ra người gọi mình là Cúc Hương và Thục, ngọn lửa hy vọng vừa bùng lên trong anh vụt tắt ngấm. Thay vào đó là nỗi sững sốt:

- Hai bạn đi đâu đây?
- Chứ còn anh đi đâu đây? - Cúc Hương không đáp , mà hỏi lại.
- Tôi đi xem kịch.
- Xem kịch sao không đi vô mà lại đi ra?
- Thiếu giật thót. Anh cố lấp liếm:
- Tôi đến tr quá, mua không được vé.
- Cúc Hương tỉnh quái:
- Chứ không phải anh đợi ai hả?
- Tôi đau có đợi ai! - Thiếu ập ứng đáp, cố giữ để giọng khỏi run lên.
- Tôi nghi lắm! - Giọng Cúc Hương lộ vẻ bồn cợt.
- Thiếu nuốt nước bọt:
- Thật mà! Tôi đâu có đợi ai!

Thiếu lặp lại câu nói vừa rồi. Lúc này anh bỗng sợ Xuyên xuất hiện biết bao. Nhờ cô ta hồng xe dọc đường, bây giờ sửa xong, lọc cọc đạp tới thì nguy to.

Cúc Hương chợt mỉm cười :

- Nếu anh nói xạo, thì xuống địa ngục, quỷ sứ rút lưỡi ráng chịu à ghen!

Giọng nói của Cúc Hương vẫn bình thường nhưng Thiếu nghe tóc gáy mình cứ dựng đứng cả lên. Anh băn khoăn không rõ sự trùng hợp giữa câu của Cúc Hương với những lời lẽ Xuyên viết cho anh trong “hòm thư mật” là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay là Cúc Hương biết tổng hết mọi chuyện và đang tìm cách trêu anh. Thiếu khẽ liếc trộm Cúc Hương nhưng chẳng phát hiện ra điều gì khác lạ. Thái độ của cô vẫn tự nhiên, nhí nhảnh. Chỉ có Thục đứng bên là che miệng tủm tỉm. Điều đó khiến anh hơi lo lo. Anh hỏi lại, giọng cảnh giác:

- Các bạn cũng đi xem kịch hả?
- Ủ! - Cúc Hương gật đầu - nhưng không phải đi xem vở “Tình 281”!

Thiếu ngạc nhiên :

- Chứ các bạn định xem vở gì?

Cúc Hương thản nhiên :

- Vở “Đến hẹn lại... không lên”!

Một lần nữa, Thiếu thót bụng lại. Anh thừa hiểu ẩn ý chế giễu trong câu nói của Cúc Hương nhưng chẳng biết cách nào đối đáp, đành cười gượng :

- Cúc Hương nói gì đâu không!

Vẻ mặt sượng sùng của Thiếu khiến Thục thấy bất nhẫn. Nó dụi dằm lên tiếng:

- Con Cúc Hương nó đùa đó! Anh đừng có giận nó!

Thiếu liếm môi :

- Tôi có giận gì đâu!

Thục mỉm cười:

- Thật không?

- Thật.

Cúc Hương nheo nheo mắt:

- Bây giờ cũng vậy và mãi mãi sau này cũng vậy chứ?

Đòn bất ngờ của Cúc Hương làm Thiếu đứng chết trân như Từ Hải lúc sa cơ. Mặt đỏ tới mang tai, anh chờ ra có đến ba, bốn phút. Mãi một lúc, anh mới hoàn hồn và hoang mang hỏi:

- Cúc Hương với Thực biết hết rồi hả?

Cúc Hương tủm tỉm:

- Biết gì?

Thiếu ngượng ngập:

- Biết file “Letters”...

- €! - Cúc Hương gục gặc đầu - Nói chung là tụi này có xem sơ qua! Hay lắm!

Cái lối gấp gù của Cúc Hương khiến Thiếu muốn chui ngay xuống đất. Không chui được, mặt anh mếu xệch:

- Thôi mà Cúc Hương...

Đang nói, sức nhớ ra điều gì, anh buột miệng kêu “a” một tiếng.

- Gì mà “a”? - Cúc Hương nhướn mày.

- Tôi hiểu rồi! - Thiếu thở một hơi dài - Thì ra cuộc hẹn tối này là do các bạn sắp đặt!

Cúc Hương nhún vai:

- Dĩ nhiên là vậy chứ “thì ra” với “thì vô” gì nữa! Chẳng lẽ chỉ có anh với con Xuyến biết “sắp đặt”, còn tôi với con Thực suốt đời bị người ta lừa?

Thiếu nhăn nhó:

- Lừa đâu mà lừa! Khổ ghê!

Cúc Hương nháy mắt:

- Giờ anh muốn hết khổ không?

- Muốn - Thiếu đáp, vẻ ngần ngừ, cứ sợ bị Cúc Hương giăng bẫy.

- Vậy anh mua cho tôi với con Thực mỗi đĩa mỗi đĩa BC. Như vậy tụi tôi sẽ không tò mò khai “hộp thư mật” của anh nữa. Tụi tôi cũng không tiết lộ chuyện hôm nay với bất cứ ai, kể cả Xuyến!

Lời bảo đảm của Cúc Hương khiến Thiếu cảm thấy yên tâm. Nhưng anh không rõ vừa rồi Cúc Hương nói đĩa gì.

- Mua cho mỗi bạn một đĩa B phải không? - Thiếu hỏi lại.

- Không phải! Tụi tôi đang cần đĩa BC kìa!

Thiếu trố mắt:

- Đĩa BC là đĩa gì?

Thực cười khúc khích, chen lời:

- Tức là đĩa bánh cuốn đó!

- Trời đất!

- Khỏi “trời đất”! Sao, đồng ý không? Yes hay No? Yes, sir phải không? Vậy thì anh đi lấy xe đi! Tụi tôi đợi!

Cúc Hương tuôn một tràng, không cho Thiều chen một câu nào. Anh chỉ biết lắc đầu và lật đặt rảo cẳng chạy qua bãi giữ xe.

- Nói thật với anh Thiều nghe! - Cúc Hương gật gù nói, khi đã ngồi trước đĩa bánh cuốn còn bốc khói - Không phải là tội này không bao nổi anh đâu, nhưng kẹt một nỗi là tình hình kinh tế thế giới lúc này biến động quá...

Nói đến chữ “tình hình kinh tế thế giới”, mặt Cúc Hương lộ vẻ nghiêm trang. Trông nó lúc này chẳng khác gì các vị giáo sư trên bục giảng. Thiều không biết Cúc Hương thật hay đùa, đành ngồi im gương mặt dòm.

Cúc Hương tiếp tục trình tròng:

- Anh cũng biết rồi đó! Mấy hôm nay đồng yen lên giá so với đồng dollar khiến Nhật Bản xính vính...

Thiều không biết tại sao cô gái lém lỉnh thường ngày bỗng dừng lại nổi hứng bàn luận về đề tài cao xa, tầm cỡ thế giới như vậy, liền bất giác sửa lại thế ngồi cho ngay ngắn.

- Các thị trường chứng khoán New York, London, Tokyo... chao đảo. Những khoản nợ của các nước đang phát triển đột ngột tăng vọt...

Thiều nghe tai mình ù đi. Anh tưởng như mình đang dự hội nghị tài chánh quốc tế.

Bất chấp ánh mắt sừng sốt của Thiều, Cúc Hương vẫn thản nhiên:

- Các nước Đông Nam Á trong đó có Việt Nam dĩ nhiên không khỏi bị ảnh hưởng. Đặc biệt, tôi và con Thục bị ảnh hưởng nặng nhất. Tội tôi hết sạch tiền, do đó đành để anh trả bữa này!

Nghe đến câu cuối cùng, Thiều sém tí nữa té lăn xuống đất. Cúc Hương nói vòng vo một hồi hóa ra cũng chỉ để nhắc anh vụ trả tiền bánh cuốn. Đã vậy thì cứ nói thẳng ra, còn bày đặt “làm sang”, nào là đồng yen lên giá, thị trường chứng khoán London chao đảo, thật khổ cho hai lỗ tai hết sức! Anh nhìn Cúc Hương, nhần nhó:

- Tôi có nói gì đâu mà Cúc Hương phải giải thích dông dài thế!

Cúc Hương tắc lưỡi:

- Tính tôi xưa nay nói cái gì cũng phải có đầu có đuôi! Nói không đầu không đuôi, anh hiểu lắm, lại nghĩ tội tôi chuyên nghề “bóc lột”!

Cúc Hương “bóc lột” Thiều thẳng tay nhưng mặt mày thì cứ tỉnh rụi, ra vẻ ta đây tử tế nhất thế giới. Thiều biết vậy nhưng trước miệng dẻo quẹo của Cúc Hương, anh chỉ còn cách nhe răng cười gượng gạo. Nếu chọc Cúc Hương nổi đóa lên, cô nàng đem chuyện bữa nay kể lại hết với Xuyến thì khổ.

Phụ nữ là sinh vật nhạy cảm và dễ xấu hổ. Nếu Xuyến biết được “hòm thư mật” chứa đựng những cuộc hẹn hò và những lời thân mật “quá trớn” giữa cô và anh đã bị Thục và Cúc Hương phát giác, có khi cô ngượng đến mức “nghỉ chơi” với anh luôi không phải chừng!

Thiều nghĩ vậy nên anh cố gắng giữ mồm giữ miệng. Mặc cho Cúc Hương cả khịa và tán hươu tán vượn, anh cứ chịu lép một bề, bụng chỉ mong cho buổi chiều đãi bắt đắc dĩ này nhanh chóng trôi qua.

Nhưng đúng như ông bà nói “mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên”, mặc dù đã tính toán kỹ lưỡng, đã nín nhịn mọi bề, Thiều vẫn còn sơ suất một điều, lại là điều tội ư quan trọng: anh quên xóa câu trả lời giả mạo của Cúc Hương trong đĩa!

Sáng hôm sau, mở file “Letters” trong đĩa B ra, nhìn thấy những font chữ Windings quen thuộc, anh yên tâm viết tiếp những lời nhắn gửi cho Xuyến theo thói quen, quên khuấy đi mất trong những hình vẽ ngoằn ngoèn trước mặt kia là một câu do Cúc Hương “sáng tác”.

Sau khi viết thư cho “người yêu” bằng chữ Việt, anh chuyển tất cả qua font Windings rồi thoát ra khỏi Windows, tắt máy.

Đến trưa, như thường lệ, từ quán cơm trở về, Xuyến ngồi vào máy, mở “hòm thư mật” ra xem.

Khi những hình vẽ ngoằn ngoèo được chuyển trở lại thành font chữ I-Times, xuyên tò mò dán mắt vào “lá thư” mới nhất ở gần đáy màn hình.

Nó mỉm cười khi đọc những lời Thiếu viết:

- Tôi vừa mua cho Xuyên một chiếc vòng đeo tay bằng bạc. Người ta bảo đeo chiếc vòng này sẽ không bao giờ bị trúng gió hay nhim lạnh. Tôi bỏ chiếc vòng trong ngăn bàn. Xuyên thò tay vào sẽ thấy.

Xuyên háo hức định cho tay vào ngăn bàn mò mẫm, bỗng nhiên nó khựng lại. Nụ cười trên môi nó cũng đột ngột tắt ngấm. Mắt nó vừa thoáng thấy hàng chữ nằm ngay phía trên câu viết “Tôi sẽ tới”.

Thoạt đầu, Xuyên tưởng mình hoa mắt. Nhưng sau khi đưa tay lên dụi mắt hai, ba cái và chồm người vào sát màn hình, nó biết không trong nhầm.

Xuyên sững sốt nhìn trân trân vào hàng chữ lạ lẫm kia. Nó nhớ hôm qua khi Thiếu rủ nó đi xem vở kịch “Tình 281” ở 5B Võ Văn Tần, nó đã trả lời là nó không đi được. Nó còn nhớ như in câu phúc đáp của mình: “Tối nay tôi không đi được. Hẹn lại tuần sau đi!”. Vậy mà không hiểu sao hôm nay mở file “Letters” ra, nó không nhìn thấy câu đó đâu. Thay vào đó là một câu trả lời kỳ quái, với nội dung hoàn toàn ngược hẳn lại.

Đang hoang mang, như sức nghĩ ra điều gì, Xuyên lật đặt xô ghế đứng dậy và đi như chạy vào phòng khách, nơi Thiếu đang nằm nghỉ trưa trên chiếc ghế dài của bộ xa-lông tiếp khách.

- Anh Thiếu! Anh Thiếu!

Xuyên lay mạnh vai Thiếu. Không cần biết anh thức hay ngủ.

Thiếu mở choàng mắt và ngồi bật ngay dậy:

- Có chuyện gì vậy Xuyên?

Không đợi Thiếu kịp hoàn hồn, Xuyên hỏi “độc” ngay:

- Tối hôm qua, anh có đến chỗ 5B Võ Văn Tần không?

Câu chất vấn bất thần của Xuyên khiến Thiếu lạnh toát cả người. Anh không hiểu tại sao Xuyên lại hỏi anh như vậy. Hôm qua Thục và Cúc Hương đã hứa với anh là sẽ không kể câu chuyện này lại với Xuyên kia mà. Hay là hai cô nàng lại cao hứng đã không giữ lời.

Thấy Thiếu thờ người ra không đáp, Xuyên càng nóng nảy:

- Sao anh không nói gì hết vậy? Tối hôm qua anh có đến đó phải không?

Thiếu ấp úng:

- Đâu có! Tôi... đâu có đến!

Xuyên hừ mũi:

- Anh đừng nói dối! Anh có đến!

Thiếu chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, đành tiếp tục phủ nhận:

- Tôi không đến thật mà!

Xuyên vặn lại:

- Anh hẹn tôi sao anh không đến?

Tối đây thì Thiếu đực mặt ra, không biết đáp thế nào.

- Sao, anh trả lời đi! Tại sao anh hẹn tôi đi xem kịch mà anh lại không đến? - Xuyên lại giục, giọng có vẻ sẵn sàng gây hấn.

Thiếu mơ hồ cảm thấy có một chiếc bẫy đang giăng ra trước mắt mình nhưng không biết phải tránh né như thế nào. Sau một hồi loay hoay, anh đành chép miệng trả lời đại:

- Tại vì Xuyên bảo tôi là... Xuyên không đến được kia mà!

Về ngáp ngừng của Thiếu không lọt khỏi mắt Xuyên. Nó nhìn chăm chăm vào mặt anh:

- Thế tôi có nói tại sao tôi không đến được không? Ngoài ra tôi còn nói thêm gì nữa?

Lần này thì Thiếu ghen hòng. Anh không đọc được câu trả lời của Xuyên, câu đó đã bị Cúc Hương xóa mất. Vì vậy, anh không biết Xuyên đã viết cho anh những gì.

- Sao? - Xuyên nhếch mép - Như vậy là anh không đọc được câu trả lời của tôi phải không?

Thiếu xuôi xị:

- Ừ.

- Và anh đã đọc được câu “Tôi sẽ tới” giả mạo kia?

Thiếu ngạc nhiên:

- Sao Xuyên biết?

- Sao lại không biết? - Xuyên nhún vai - Cái câu mắc toi đó còn sờ sờ trong đĩa chứ đã biến đi đâu!

Bây giờ, Thiếu mới vỡ lẽ mọi chuyện. Hóa ra tất cả là do sự lơ đãng của anh. Vậy mà khi này anh nghĩ oan cho Thục và Cúc Hương. Nhưng Thiếu chỉ biết than thầm trong bụng chứ không dám lộ ra ngoài mặt.

- Vậy là tối hôm qua anh có đến 5B Võ Văn Tần phải không? - Xuyên lại hỏi.

Và Thiếu lại xụi lơ:

- Ừ.

Xuyên liếm môi:

- Anh gặp ai ở đó?

- Thiếu chột dạ:

- Tôi đâu có gặp ai!

- Anh lại nói dối nữa rồi! Xuyên gầm gừ. Anh gặp hai con nhỏ quỷ con kia phải không?

- Hai con quỷ con nào? - Thiếu làm ra vẻ ngơ ngác.

- Anh đừng có giả bộ ngây thơ! - Xuyên khịt mũi - Thì con Thục với con Cúc Hương chứ hai con quỷ con nào! Tụi nó lừa anh ra đó để trêu chọc chứ gì?

Thiếu nhăn nhó:

- Ai bảo Xuyên vậy?

- Cần gì ai bảo? Tôi còn lạ gì hai đứa này! Nhất là con Cúc Hương quỷ sứ kia!

Rồi Xuyên nhìn Thiếu, nghiêng rằng:

- Tôi phải tìm hai đứa này hỏi tội mới được!

Nói xong, Xuyên quày quả bỏ đi.

Thiếu hoảng hốt:

- Nay, nay...

Nhưng mặc cho Thiếu gọi, Xuyên vẫn phớt lờ. Nó xộc thẳng vào phòng ngủ phía sau.

Nghe tiếng chân Xuyên hùng hổ đi vào, Thục và Cúc Hương vội vàng ngấm tít mắt lại.

Nhưng Xuyên đâu phải là người dễ bị lừa. Nó đứng chống nạnh ngay giữa phòng và rít qua kẽ răng:

- Thôi, giả vờ thế đủ rồi! Mở mắt ra đi hai cô nương!

Biết không thể “nằm vạ” được nữa, Cúc Hương liền chớp chớp mắt, về ngơ ngác:

- Có chuyện gì vậy? Leo lên nằm ngủ đi!
- Khỏi ngủ! - Xuyên hầm hực - Ngồi đây nghe tao hỏi tội nè!
- Tội gì? - Giọng Cúc Hương vẫn thật thà như đêm.

Xuyên hầm hè:

- Ai cho phép mày với con Thục mở file “Letters” của tao ra đọc?
- Thì tội tao đâu có biết đó là “hòm thư mật” của mày! Mày chả bảo tội tao rằng đó chỉ là những hình vẽ ngộ ngộ mày vừa khám phá ra là gì!

Lý lẽ của Cúc Hương làm Xuyên cứng họng. Quả là trước đây Xuyên có nói như thế thật. Nhưng Xuyên đâu dễ dàng chịu thua. Nó gần giọng:

- Nhưng ai cho phép tội mày viết bậy vô đó?

Cúc Hương nhăn mặt:

- Tội tao có viết bậy gì đâu!
- Lại còn chối nữa hả? Cái câu chết tiệt của mày còn lưu lại nguyên xi trên đĩa kia!

Vừa nói xuyên vừa chồm tới như muốn ăn tươi nuốt sống hai “con quỷ con”.

Thục này giờ nằm im he hé mắt, thấy vậy hoảng hồn ngồi dậy la oai oái:

- Tội tao giỡn chút xíu mà!

Xuyên vẫn chưa nguôi âm ức:

- Giỡn chơi như vậy mà la chút xíu?

- Mày ngốc quá! - Cúc Hương khịt mũi - Lẽ ra mày phải cảm ơn tội tao mới đúng! Chính nhờ tội tao giỡn chơi như vậy, mày mới hiểu được lòng dạ anh chàng Thiều của mày! nếu tối hôm qua mày nhìn thấy anh chàng đứng bên gốc cây đợi mày cả tiếng đồng hồ và đốt gần hai gói thuốc, chắc mày cảm động đến oà lên mắt!

Xuyên “Xí” một tiếng:

- Có mày khóc thì có!

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong bụng Xuyên cảm thấy vui vui. Ừ nhỉ, những ngày gần đây Thiều tỏ ra quan tâm đến mình. Anh chăm sóc cho mình từng li từng tí. Tối hôm qua Thiều đã phơi sương phơi gió dài cổ đợi mình. Vậy mà sáng nay anh lại đem chiếc vòng bạc đến tặng mình để mình khỏi nhiễm lạnh. Ngộ ghê!

- Sao, tao nói đúng không? - Cúc Hương cười cười.

- Đúng cái móc xì!

Cúc Hương nheo mắt:

- Móc xì mà mặt mày thần thờ cứ như người mất của!

Xuyên thu nắm đấm dứ dứ trên mặt:

- Thần thờ cái này này!

- Ôi, dễ yên! Cứ dễ yên như thế! Đừng hạ tay xuống! - Cúc Hương bỗng la lên.

Xuyên ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Cặp mắt Cúc Hương tròn xoe:

- Lúc này trông mày giống diễn viên điện ảnh ác!

Xuyến khoái chí:

- Thật không?

Cúc Hương gật đầu:

- Tao nói dóc mày làm gì! - Nó nhử mày - Để tao nhớ xem! Cái tư thế của mày lúc này giống hệt diễn viên đóng trong phim...

- Phim gì? - Xuyến háo hức.

- Phim “Hãy đợi đấy!”.

Nói xong, Cúc Hương cười toe. Thục không nhịn được cũng ôm mặt cười rúc rích. Chỉ có Xuyến là nổi cáu. Nó nghiêng răng trêu trọc:

- Bộ mày nói tao giống con thỏ hả?

- Bậy! - Cúc Hương lắc đầu nguầy nguậy - Mày đâu có giống con thỏ! Tượng mày trong giống... con chó sói hơn!

Cúc Hương vừa nói xong, Xuyến đã phót vọt lên đi-văng. Nhưng Cúc Hương đã đề phòng từ trước. Nó bắn vèo xuống đất như sao xẹt.

Cả hai rượt đuổi rần rần trong phòng, vừa rượt vừa la hét chí chóe, lúc này trong mới giống hệt con cho sói rượt con thỏ trong bộ phim hoạt hình “Hãy đợi đấy”. Chỉ đến khi có tiếng đằng hắng của Vân từ phòng ngoài vọng vào, lúc đó con cho sói và con thỏ mới chịu ngừng đuổi bắt nhau và cùng ngồi xuống đi-văng ôm ngực thở dốc.

11. Chương 11

Khi một chàng trai và một cô gái để ý nhau và bắt đầu có những quan hệ “trên mức tình bạn”, không hiểu sao họ lại có khuynh hướng giấu giếm, che đậy mối quan hệ xé ra chẳng có gì sai trái này. Có thể vì họ ngại. Cũng có thể họ muốn bảo vệ chiếc mầm tình cảm non tơ của mình tránh xa những bão táp phù phàng của dư luận.

Dù vậy, trong sâu xa, những trái tim chân thành bao giờ cũng muốn nhanh chóng công khai hóa những cảm xúc ngày càng mạnh mẽ của mình. Xét cho cùng, đó là một nghịch lý đáng yêu.

Xuyến không phải là một ngoại lệ. Từ xưa đến nay, nó chưa bao giờ để bọn con trai vào mắt. Trong quan hệ với bạn trai, nó thích đùa giỡn hơn là nghĩ đến những chuyện nghiêm túc. Về mặt này, so với Cúc Hương, nó xứng đáng với biệt hiệu “cô gái hệ PAL” hơn.

Vậy mà không hiểu sao khi gặp Thiệu, Xuyến bỗng cảm thấy mình không còn là mình nữa. Dường như khi đối diện với một chàng trai ngổ ngáo, cái chất ngổ ngáo trong Xuyến lại bùng lên như một phản ứng tự nhiên. Còn khi tiếp xúc với một chàng trai hiền lành, rụt rè như Thiệu, trong Xuyến lại nảy sinh cảm giác muốn chở che, giúp đỡ. Tất nhiên đó chỉ là “cảm giác” thôi, bởi trong thực tế công việc hàng ngày, chỉ có Thiệu giúp đỡ nó, còn nó đâu có giúp được gì cho anh. Nó chỉ nhờ vả và làm phiền anh thêm thôi!

Từ khi phát giác ra mình có một tình cảm đặc biệt với Thiệu, Xuyến vừa muốn giấu Thục và Cúc Hương lại vừa muốn thổ lộ tâm sự với hai đứa bạn của mình. Thật ra, Xuyến không sợ Cúc Hương trêu chọc nhưng không hiểu có một sức mạnh bí ẩn nào đó ngăn nó lại. Đã nhiều lần, vào những giờ nghỉ trưa trong căn phòng nhỏ phía sau hoặc những lúc cả ba thong thả rong ruổi trên đường về, Xuyến đã định chia sẻ nỗi lòng với hai bạn nhưng rồi rốt cuộc nó đã ngậm tằm.

Vừa che giấu với khổ sở vì sự che giấu đó, trong rất nhiều ngày Xuyến loay hoay tìm cách thoát ra khỏi tình huống trở trêu này nhưng bất lực.

Chính trò “đùa dai” vừa rồi của Thục và Cúc Hương đã vô tình giúp Xuyến thoát khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Từ khi “hòm thư mật” bị phát hiện và Thiệu bị hai bạn mình cho vào xiềng ở trước cổng 5B Võ Văn Tần, Xuyến tự đứng cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn. Nó đi đứng thôi rón ra rón rén. Nó nhìn thôi lăm lét, lảo liên. Thậm chí bây giờ nó đùa giỡn hoặc đi xem phim, xem kịch với Thiệu cũng chẳng ai chòng ghẹo. Người ta chỉ tò mò trước một cánh cửa đóng kín, chứ một khi cửa đã mở toang, chẳng ai buồn tọc mạch dòm dò nữa.

Nhưng như vậy không có nghĩa là Xuyến sẵn sàng để cho Thục và Cúc Hương tiếp tục “thưởng thức” những lời trao đổi, nhắn gửi thầm kín giữa Thiệu và nó.

Nó khều Thiệu:

- Giờ sao anh?

- Sao cái gì?

- Cái file “Letters” đó?

Thiệu vẫn chưa hiểu:

- Cái file “Letters” sao ?

Sự chậm chạp của Thiệu làm Xuyến bực mình. Nó nhăn mặt:

- Chứ chẳng lẽ để như cũ?

- -!

Thiệu chợt hiểu ra. Anh bật cười:

- Xuyến sợ Thục và Cúc Hương tiếp tục đọc lên chứ gì ?

- Chứ còn gì nữa ! - Xuyến nhún vai - Hai con quỷ nhỏ con đó đã bám là bám dai như đĩa!

- Không sao đâu - Thiệu điềm nhiên - Tôi sẽ có cách!

Xuyến vẫn chưa yên tâm:

- Cách gì ?

Thiệu háng giọng:

- Trong Norton Utilities có một lệnh gọi là lệnh diskreet! Lệnh này sẽ giúp mã hóa tập tin! Chỉ những ai biết mật mã mới mở tập tin ra được!

- Thì ra vậy!

Xuyến thở phào. Nhưng rồi nó bỗng thắc mắc:

- Anh có biết mật mã không ?

Thiệu cười:

- Mật mã là do mình tự đặt ra chứ đâu! Và chỉ có tôi và Xuyến biết mật mã mà thôi !

Tới đây thì Xuyến không hỏi nữa. Nó để mặt cho Thiệu “bày binh bố trận”.

Quả nhiên, khi tập tin “Letters” được mã hóa, Thục và Cúc Hương đành chịu chết, không có cách nào đọc trộm được nữa.

- Con quỷ này! - Một hôm, Cúc Hương hỏi - Mà làm sao mà dạo này file “Letters” của mày đóng kín bưng vậy ?

Xuyến cười cười:

- Đã bảo là “hòm thư mật” mà lại! Nếu để cho mày và con Thục đọc lấy đọc để thì còn gì là chỗ riêng tư nữa!

Thấy Xuyên không nói, Cúc Hương cũng không buồn dò hỏi nữa. Và lại lúc này nó đang buồn nên chẳng còn tâm trí đâu để chờ mũi vào chuyện thiên hạ.

Chả là sáng nay nó vừa bị Vân rầy. Quanh đi quẩn lại cũng vì tội chơi games.

Chơi hoài hai trò xếp bài và gỡ mìn có sẵn trong windows, Cúc Hương đâm chán. Cách đây ba hôm, nó tới các cửa hàng dịch vụ vi tính chép về một lô một lốc những trò chơi mới, nào là đua xe, xếp gạch, cứu công chúa, nào là mèo bắt chuột, ráp hình, đánh cờ ca-rô... thôi thì không thiếu thứ gì!

Bỏ các trò chơi vào đĩa C xong. Cúc Hương chết chìm luôn trong đó. Nó chơi mê mẩn đến mức bao nhiêu bài vở Thiếu phân cho nó, nó đều dồn hết cho Xuyên và Thục. Buổi trưa tới giờ đi ăn cơm, nó cứ dán lì ngồi trên ghế. Xuyên và Thục phải lôi mãi, nó mới chịu tiếc rỏ đứng lên.

Sự sa đà của Cúc Hương tất nhiên không qua khỏi mắt Vân và Thiếu. Nhưng Thiếu vốn rụt rè, lại cả nể, chỉ biết tặc lưỡi than thầm.

Vân cứng rắn hơn, lại là người giàu nguyên tắc nhưng trước một cô gái bướng bỉnh và ưa giận dỗi như Cúc Hương, anh cũng cố tự kiềm chế. Anh rất sợ nhìn thấy cảnh Cúc Hương dậm chân bình bịch, nước mắt mũi tèm lem và ùng ùng xách túi đi thẳng ra cửa trước những ánh mắt tò mò của nhân viên và khách hàng đang ngồi đầy trong công ty.

Nhưng Vân chỉ nhịn được hai ngày. Đến ngày thứ ba, thấy Cúc Hương vẫn chưa hề có ý định gì chia tay với những trò chơi hấp dẫn kia để quay lại với công việc, anh bước đến sau lưng nó, cố giữ giọng thật nhẹ nhàng:

- Cúc Hương chơi hoài vậy mà chưa chán sao?

- Chưa

Cúc Hương đáp gọn lỏn, không hiểu thật thà hay khiêu khích.

Vân cố tỏ ra điềm tĩnh:

- Những trò chơi này quả là hấp dẫn thật, nhưng nếu Cúc Hương sắp xếp thì giờ để chơi vào buổi trưa thì hay hơn!

Giọng vân dịu dàng, lời lẽ mềm mỏng nhưng ý phê phán thì quá rõ.

Cúc Hương tắt máy đánh “tách” một tiếng rồi khoanh tay gục mặt xuống bàn, không động đậy.

Thấy vậy, Vân khẽ buông tiếng thở dài và lặng lẽ quay lại bàn làm việc. Suốt từ lúc đó cho đến gần trưa, anh không nhìn về phía Cúc Hương nhưng anh biết cô giận anh ghê lắm. Cô cứ nằm im như thể chết rồi.

Vẫn không hiểu tại sao Cúc Hương lại phản ứng với anh gay gắt như thế, không phải bao giờ mà cả trước đây cũng vậy. Chính vì thói hờn mát của cô mà anh đã phải thay đổi cung cách xử sự của mình. Anh là mẫu người ăn nói bộc trực, thẳng thắn, đôi khi châm chọc nhưng không bao giờ vòng vo. Bao giờ anh cũng thích lối diễn đạt trực tiếp. Vậy mà với Cúc Hương, anh phải thận trọng cân nhắc từng lời sao cho thật khéo léo. Anh phải khổ sở tìm cách nói xa nói gần sao cho cô vẫn hiểu ý anh mà không cảm thấy bị xúc phạm.

Vậy mà cũng chẳng ăn thua gì! Vân buồn bã chép miệng và khi không còn chịu được cái cảnh Cúc Hương nằm ản ả bên cạnh, anh xếp hồ sơ giấy tới lại và bỏ ra khỏi phòng.

Đợi Vân khuất sau cánh cửa, Xuyên thò tay đập lên vai Cúc Hương:

- Thôi, ngồi dậy đi!

Cúc Hương vẫn không nhúc nhích.

Xuyên lại đập đập

- Dậy đi! “Khán giả” của mày đi rồi! Còn “nằm” nữa cũng chẳng ai xem đâu!

Cúc Hương ngẩng mặt lên, giọng hằm hè:

- Hấn đi lúc nào vậy?

- Mới đi! - Đang nói, Xuyên bỗng nheo mắt - Chà, dám gọi “người yêu” là “hấn” há!

- Người yêu cái khỉ mốc! - Cúc vẫn chưa nguôi ầm ức - Thằng cha đó đi làm công an coi bộ hợp hơn là làm vi tính!

- Đừng nặng lời, mày! - Xuyên bênh Vân.

Cúc Hương hừ mũi:

- Tao thềm vào nặng lời! Tao chỉ nói sự thật thôi!

Xuyên cười:

- Sự thật đâu phải vậy! Tao chỉ biết có một sự thật thôi!

- Sự thật gì ?

Xuyên nháy mắt:

- Đó là mày đã biến “yêu thương” thành “thù hận”! Cái này trong điện ảnh người ta gọi là... “Tình thù rục rịch”!

Thấy xuyên trêu mình, Cúc Hương ngoác miệng định phải kích nhưng bỗng nghe cay cay nơi sống mũi, nó liền im bặt và gục mặt xuống bàn.

Phải chăng Xuyên nói đúng? Cúc Hương thần thờ tự hỏi. Phải chăng mình không chịu đựng nổi bất cứ một lời góp ý nào của Vân không phải vì bản thân những lời góp ý đó mà chính vì thái độ xa cách của anh đối với mình? Chứ nếu không tại sao mình lại giận anh đến thế, trong khi thật ra anh có làm gì quá quắt đáng cho mình phải giận đâu?

Sau một hồi loay hoay nghĩ ngợi, nỗi hờn giận trong lòng Cúc Hương nguôi ngoai dần.

Nó ngồi thẳng dậy và cười vừa quệt nước mắt:

- Thật tức chết đi được!

Xuyên láu lỉnh:

- Đừng tức! Tức mau già!

- Già kệ tao!

Cúc Hương vùng vằng. Rồi nó chìa tay về phía xuyên:

- Xấp bản thảo của tao đâu?

Xuyên đẩy xấp giấy về phía bạn, mắt nheo nheo:

- -, chịu làm việc rồi hén! Vậy mà dám bảo là giận anh Vân!

Cúc Hương “hứ” một tiếng:

- Giận thì giận mà... làm việc thì làm việc chứ! Sức mầy tao chịu bỏ qua “mối thù” này!

Miệng tuy nói vậy nhưng khi liếc về phía bàn làm việc của Vân, không thấy anh ngồi ở đó, lòng Cúc Hương bỗng cảm thấy nao nao.

Nhưng Cúc Hương chỉ chí thú với công việc được chừng một tuần. Những ngày sau đó, nó lại tiếp tục dồn hết thời gian và tâm trí vào những trò chơi mới.

Lần này, Cúc Hương không màng đến những trò chơi games nữa. Không biết nó kiếm được ở đâu những trương hình về bói toán, mà lại bói về tình duyên. Thế là nó suốt ngày chúi đầu vào máy, đánh đánh gõ gõ.

Khác với lần trước, trò bói toán mới lạ này của Cúc Hương được xuyên và Thục hưởng ứng nhiệt liệt.

Xuyên hí hửng:

- Trò này chơi sao?
- Gõ tên người mình yêu vào máy!
- Rồi sao nữa?
- Máy sẽ cho biết người đó đang nghĩ gì về mình!
- Hay đấy! - Xuyên khoái chí - Vậy mày gõ giùm tao đi!

Cúc Hương giả bộ ngơ ngác:

- Gõ tên gì?

Xuyên nhăn nhó:

- Thôi đừng giả vờ!

Cúc Hương gãi đầu:

- Tên Vân hả ?

Xuyên nhún vai:

- Vân là của mày chứ đâu phải là của tao!
- Nhưng mà tao không thể gõ giùm mày được! - Cúc Hương tắc lưỡi.
- Sao vậy?

Cúc Hương chớp mắt:

- Ai yêu náy gõ! Gõ giùm mất linh!
- Vậy thì để tao!

Nói xong, Xuyên chồm người qua gõ vào màn hình chữ “Thiếu”.

Xuyên gõ xong, thấy màn hình vẫn trơ trơ, liền ngoảnh nhìn Cúc Hương:

- Xạo hả mày?

- Con ngốc này! - Cúc Hương khịt mũi - Đúng là mày yêu quá hóa... dần! Còn phím enter nữa chi!

Sực nhớ ra, Xuyên toét miệng cười và thò tay nhấn phím enter.

Ngay lập tức, một hàng chữ hiện ra trên màn hình.

Cả ba cô gái vội vàng châu đầu đọc:

“Thiếu: anh ta nghĩ đến bạn mọi nơi mọi lúc”.

Thục tắc lưỡi, hít hà:

- Thích hén!

Cúc Hương đưa tay vỗ vỗ trán:

- Chữ “mọi nơi mọi lúc” sao nghe giống chương trình quảng cáo trên ti-vi quá mày!
- Thôi đi! - Xuyên nghinh mặt - Đừng có ghen tị với hạnh phúc của người khác! Tốt nhất mày nên tìm hiểu xem hoàng tử của mày có đang nghĩ điều gì tốt lành về mày hay không!

Không đợi nhắc đến lần thứ hai, Cúc Hương lật đặt gõ tên Vân vào máy. Rồi vừa nhấn phím enter, nó vừa hơi hộp dán mắt vào màn hình.

“Vân: một tình yêu thầm lặng dành cho bạn”.

Dòng chữ vừa xuất hiện khiến Cúc Hương muốn hét lên. Một nỗi hân hoan vô bờ lan khắp người nó làm nó muốn choáng ngợp. Cúc Hương có cảm giác mình đang trôi đi, trôi đi trên một dòng sông êm ái, mịt mù và đầy xúc cảm.

Tiếng xuyên như từ xa vọng lại:

- Thế là kể từ giờ phút này mày có thể biến “thù hận” trở lại thành “yêu thương” được rồi đấy!

Cúc Hương nghe thấy tiếng nói của Xuyên nhưng không đáp lại được. Nó vẫn đang còn bị dòng sông kỳ diệu cuốn đi.

Tiếng Xuyên lại vang lên:

- Mặt kệ nó, Thực! “Tình yêu thâm lắng” đã làm nó xủ luôn rồi! Bây giờ tới lượt mày!

- Tao sao? - Tiếng Thực hốt hoảng.

- Thì mày gõ tên người yêu của mày vào máy!

Thực bối rối:

- Tao làm gì... có người yêu!

Xuyên hừ giọng:

- Chứ nhà thơ Tóc Mây mày bỏ đâu?

- Trời đất! - Thực kêu lên - Tao đâu có liên quan gì với ổng!

Xuyên vẫn không tha:

- ổng bảo mày gặp nhau làm chi vội, để đến mùa thu rồi hay tỏ tình mà mày bảo là không liên quan hả?

- Khổ ghê! - Thực xịu mặt - Mày lại đi nghe lời tán hươu tán vượn của con Cúc Hương rồi!

- Nếu mày nhất định phủ nhận thì thôi! - Thấy Thực có vẻ chuẩn bị gỡ trò “mít ướt”, Xuyên vội vàng dịu giọng - Nhưng nếu mày cứ gõ đại tên ổng vào máy thì cũng đâu có chết ai!

Thực giãy nảy:

- Thôi, thôi, tao không gõ đâu!

- Mày không gõ thì tao gõ lên đầu mày à! - Tiếng Cúc Hương đột ngột vang lên.

Sau một hồi “mê man”, Cúc Hương từ từ “tỉnh” lại. Nạt Thực một câu xong, nó chậm rãi tiếp:

- Đâu cần phải yêu mới gõ! Mày gõ tên Tóc Mây cốt thử xem ổng đang nghĩ gì về mày thôi! Hiểu chưa, đồ ngốc!

Thấy Cúc Hương nói vậy, Thực hơi yên dạ. Vả lại Cúc Hương quát tháo ghê quá, nó cũng ớn.

Thực liền thò tay lên bàn phím gõ lốc cốc mấy cái.

Trong chớp mắt, một dòng chữ xuất hiện:

“Tóc Mây: anh ta tự biết không thể sống thiếu bạn”.

Cúc Hương phát vô lương Thực một cái “bốp”:

- Thấy chưa! Tao đã bảo nhà thơ Tóc Mây có tình ý với mày mà mày cứ cãi!

Thực bẽn lẽn:

- Máy bói chắc gì đúng!

- Sao lại không đúng? - Cúc Hương trừng mắt - Mày không thấy nó bói cho tao với con Xuyên trúng chóc hay sao!

Thục không biết Cúc Hương căn cứ vào đâu mà dám khẳng định máy bói “trúng chóc”. Thiếu có nghĩ về Xuyến “mọi nơi mọi chốn” hay không, ngay cả Xuyến cũng không thể kiểm tra được, huống gì kẻ ngoài cuộc như Cúc Hương. Và Vân của nó có thực đang dành cho nó “một tình yêu thầm lặng” hay không thì chỉ có trời mới biết chứ nó làm sao biết được! Vậy mà nó dám bảo là máy bói “trúng chóc”, con nhỏ xạo ghê!

Nhưng Thục chỉ nghĩ ngầm trong bụng, chứ không nói ra. Dù sao Thục cũng cảm thấy vui vui khi máy tiết lộ nhà thơ Tóc Mây không thể sống thiếu nó. Tất nhiên Thục không đại gì tin vào những lời lẽ vô bằng có đó. Nhà thơ Tóc Mây chưa bao giờ gặp nó, vì vậy chẳng có lý gì không thể sống thiếu nó được.

Tuy nhiên lời tiên tri của máy vẫn khiến Thục lẩn thẩn nghĩ ngợi. Và hông biết đang tưởng tượng điều chi mà nó bỗng đỏ mặt tím tím cười.

Xuyến nhìn thấy, trêu:

- A, thấy người ta không thể sống thiếu mình, khoái quá cười hoài há !

- Dẹp mày đi! Mày chuyên nói bậy không hà! - Thục làm bộ giận dỗi quay mặt đi để giấu sự bối rối.

Cúc Hương chẳng quan tâm đến màn chòng ghẹo của Xuyến. Nó chống tay lên cằm, lim dim tận hưởng niềm hoa hỉ lớn lao đang rộn rã trong lòng. Ngày hôm nay, nó đã biết được tình cảm sau kín của Vân. Anh vốn là người kín đáo, dè dặt. Anh âm thầm để ý nó lâu nay mà nó đâu có biết. Nó cứ tưởng anh hững hờ, lạnh nhạt với nó. Cho nên hờ ra một tí là nó giận anh. Nó còn tìm đủ mọi cách để hành hạ anh cho bõ ghét. Thật tội anh ghê!

Cúc Hương vui còn vì sự gia tích cực của Xuyến và Thục vào trò chơi mới của mình. Hồi nó say mê chơi games Xuyến và Thục đóng vai kẻ ngoài cuộc. Do đó, khi Vân rầy, chỉ mình nó lãnh đủ.

Bây giờ thì Cúc Hương chẳng ngán nữa. Bói tình duyên, ba đứa cùng bói chứ đâu phải chỉ mình nó.

Mà trò bói toán thì Cúc Hương sưu tập được vô số.

Mấy ngày sau, nó “xì” ra một trò bói khác: trò bói hai người!

- Bói hai người là sao?- Xuyến rồi rít hỏi.

- Là gõ tên hai người vào máy! - Cúc Hương giải thích.

- Hai người nào?

- Thì hai người nào yêu nhau ấy! Như mày với Thiếu chẳng hạn!

- Rồi sao nữa? - Xuyến tò mò.

- Gõ enter!

- Vô duyên! Gõ enter thì nói làm gì!

- Sao lại không nói! - Cúc Hương hừ giọng - Lần trước mày có nhớ gõ enter đâu!

Xuyến sốt ruột:

- Thôi được rồi! Gõ enter xong rồi sao nữa?

- Trên màn hình sẽ hiện ra một dòng chữ!

- Bữa nay sao tự dừng mày ưa lòng vòng quá! - Xuyến cau có - Chứ chẳng lẽ trên màn hình hiện ra một dòng... suốt?

Cúc Hương gãi cổ:

- Thì tao phải nói cho có đầu có đuôi!

- Đầu đuôi cái con khỉ mốc! - Xuyến bĩu môi - Dòng chữ nói gì?

Cúc Hương nghiêm nghị:

- Dòng chữ sẽ cho biết duyên số của hai người!

- Ghê quá! - Xuyên rút cổ - Vậy mày bói xem duyên số của mày trước đi!

- Không được! - Cúc Hương lắc đầu - Tiên khách hậu chủ!

Xuyên tặc lưỡi:

- Vậy con Thục làm trước!

- Thôi đi mày! - Thục từ chối.

- Không có “thôi” gì hết! - Xuyên quắc mắt - Mày có chịu không, nói một tiếng đi! Yes hay No!

Thục hoảng hồn:

- Yes... yes...

Xuyên hừ mũi:

- Yes thì gõ đi! Gõ tên mày với tên ông Tóc Mây!

Thục rút rè thò tay lên bàn phím nhưng đến phút chót nó lại quay lại nhìn hai bạn, nhần nhó:

- Kỳ quá hà! Tự nhiên lại gõ tên tao với tên ông kia!

Xuyên sầm mặt:

- Ông bồ mày chứ ông kia nào mà ông kia!

Thấy Xuyên găm gờ dọa nạt ghê quá. Cúc Hương sợ “già néo đứt dây”, liền chen lời:

- Gõ đại đi! Mày cứ coi như đây là một trò chơi thôi!

Biết không thể nào thoát thác trước hai “gọng kềm” khủng khiếp này, hơn nữa nghe Cúc Hương nói đây chỉ là trò chơi, Thục đành bấm bụng làm theo lời “xúi giục” của hai bạn.

Sau khi Thục gõ tên nó và tên nhà thơ Tóc Mây vào máy, trên màn hình lập tức hiện ra dòng chữ tiên đoán “hậu vận” của hai người:

“Thục + Tóc Mây: trọn đời bên nhau”.

Xuyên cười hí hí:

- Trăm năm hạnh phúc! Xin chúc mừng!

Vừa nói nói vừa chìa tay về phía Thục.

Thục hất tay Xuyên ra:

- Dẹp đi mày!

Chuyện chúc mừng để đó tính sau - Cúc Hương vội vàng can thiệp - Bây giờ tới lượt con Xuyên!

Cũng như Thục và Tóc Mây, “duyên số” của Xuyên và Thiều được dự báo cực kỳ tốt đẹp:

“Xuyên + Thiều: tình cảm ngày đêm sâu đậm”.

- Xuyên bĩu môi:

- Tưởng gì! Chuyện này tao biết từ khuya rồi!

- Xạo đi mày! - Cúc Hương “xí” một tiếng.

- Thì xạo chứ sao! - Xuyên tỉnh bơ - Tao lấy mày mà!

Tuy giễu cợt nhưng Xuyên vẫn không giấu được niềm vui long lanh trong mắt mình. Thục thấy điều đó và nó cảm thấy vui lây với niềm vui của bạn. Trong một thoáng, nó chợt nghĩ tới nhà thơ Tóc Mây. Chưa gặp anh bao giờ nhưng nó tin một người viết ra được những câu thơ óng ả như thế phải là một người có sức thu hút mạnh mẽ. Với bút hiệu đẹp đẽ, thơ mộng kia, đôi mắt anh phải rất sáng và miệng cười của anh dĩ nhiên là duyên dáng chết người.

Từng phút một, Thục lặng lẽ vẽ ra trong trí tưởng tượng chàng thi sĩ của lòng mình. Và khi hình ảnh hào hoa phong nhã của nhà thơ Tóc mây kia rõ nét dần trong đầu, Thục bất giác cảm thấy thôi thúc muốn được gặp anh, muốn được nhìn thấy tận mắt người đàn ông “không thể sống thiếu mình” kia để tò mò tìm hiểu xem có phải anh viết bài thơ “Gặp nhau làm chi vội” chính là để tặng mình hay không.

Tiếng tru tréo của Xuyên đột ngột vang lên cắt đứt những nghĩ ngợi lan man của Thục:

- i trời ơi! Đây là chương trình cải lương chứ đâu phải chương tình bói toán!

- Cải lương đâu mà cải lương! Mày đừng có xuyên tạc! - Cúc Hương cự nự.

Thục lật đật nhìn vào màn hình và khi thấy dòng chữ tiên đoán về chuyện tình duyên của Cúc Hương, nó cũng không khỏi phì cười:

“Cúc Hương + Vân: lúc nào cũng như chim liền cánh như cây liền cành, chỉ có cái chết mới chia lìa đôi lứa”.

Thấy Thục bụm miệng cười, Cúc Hương nổi khùng:

- A dua với con Xuyên hả mày?

- A dua gì đâu - Thục rụt cổ, cô nín cười.

Xuyên bênh Thục:

- Chuyện tức cười thì nói cười chứ không có “a-dua” hay “da-ua” gì ở đây, mày đừng có mạng oan nó!

Cúc Hương ngoác miệng tính cãi nhưng quai hàm nó bỗng nhiên cứng đờ.

Tự lúc nào Vân đã lặng lẽ rời chỗ ngồi và đang tiến gần sát đến chỗ ba cô gái. Có lẽ tiếng la chối tai vừa rồi của Xuyên đã làm anh chú ý.

Tắt máy ngay! Tắt máy ngay! Ngay lúc đó, Cúc Hương nghe thấy một tiếng kêu cuống quýt và cáp bách vang lên trong đầu nhưng chân tay nó lại dờ ra, không sao nhúc nhích nổi.

Cả Xuyên lẫn Thục cũng không kịp phản ứng.

Thục quay mặt ngó lơ chỗ khác để che giấu sự bẽn lẽn. Xuyên vẫn nhìn trân trân vào màn hình nhưng cố giữ vẻ mặt bất động, vô hồn, ra vẻ ta đây tuy nhìn nhưng... chẳng thấy gì hết.

Chỉ có Cúc Hương là khổ sở nhất. Xấu hổ, ngượng ngùng, chẳng biết trốn đi đâu, nó chỉ có cách nhắm mắt lại để khỏi nhìn thấy dòng chữ quái ác đang nằm sờ sờ trước mặt kia, dòng chữ mà nó biết giờ đây Vân đang đứng nhắm đọc dằng sau lưng nó.

Thoạt đầu, nghe tiếng hét toáng của Xuyên, Vân liếc mắt trông sang. Thấy các cô gái chụm đầu giỡn trước chiếc máy của Cúc Hương, Vân tưởng các cô đang táy máy chơi games và định bước lại nhắc nhở.

Nào ngờ mọi sự lại diễn ra ngoài sức tưởng tượng của anh. Vân dờ cười dờ khóc khi nhìn thấy dòng chữ trên màn hình và không cần phải suy nghĩ lâu, anh hình dung ngay ra ba cô gái đang chơi trò gì và quan trọng hơn, lần đầu tiên anh hiểu được tâm sự thầm kín của Cúc Hương.

Điều vừa phát hiện khiến Vân sững sờ. Anh không nghĩ cái cô bé bướng bỉnh và ưa hờn dỗi đó lại dành cho anh một tình cảm đặc biệt như vậy. Trước nay, thấy cô ngày nào cũng tìm cách “làm khổ” anh, anh cứ đinh ninh đó là bản tính của cô - một mẫu người thích làm mình làm mẩy và thích được kẻ khác chiều chuộng. Nhưng đến giờ phút này thì Vân mới nhận ra anh không hiểu gì về cô, hoàn toàn chẳng hiểu gì.

Cúc Hương chẳng bao giờ “làm khó” Xuyên, Thục hay Thiếu. Cô chỉ gây khó khăn cho một mình anh. Đó là điều biểu hiện khác thường mà trước nay vì vô tình, anh không hề để ý. Và tại sao cô lại hành động như vậy thì hôm nay chính cái tâm nguyện cô đang phơi bày lồ lộ trên màn hình kia đã cắt nghĩa tất cả.

Vân mím chặt môi, cố nén một tiếng thở dài. Anh không biết phải phản ứng như thế nào trước tình huống này. Anh không thể la rầy các cô gái. Đây là một trò chơi, nhưng lại không phải là một trò chơi. Nói đúng ra, đây là những tâm tình và khát vọng nghiêm túc được diễn đạt dưới hình thức một trò chơi.

Tự dưng Vân cảm thấy buồn buồn. Anh nhìn Cúc Hương, nhìn mái tóc đen nhánh chấm ngang vai cô, mong rằng tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay đối với cô dù sao cũng chỉ là một trò chơi tình nghịch của tuổi học trò, nghĩa là ngày mai khi rời khỏi nơi đây, cô sẽ dễ dàng quên hết, những hờn giận, những niềm vui và những nỗi buồn. Quên cả anh luôn.

Vân đứng thờ ra một hồi. Cuối cùng, anh nói, giọng bần thần:

- Lại còn thế nữa !

Vân chỉ nói bốn tiếng, không một thái độ gì rõ rệt rồi thần thờ quay gót bỏ đi.

Cúc Hương ngẩn ngơ nghe tiếng chân anh xa dần.

Rồi không rõ nghĩ ngợi những gì mà ngày hôm sau, Xuyên và Thục thấy trên màn hình Windows của nó chỉ toàn màu xanh ngọc và màu đỏ cánh sen. Theo diễn giải của Cúc Hương đó là mẫu màu “hy vọng”.

12. Chương 12

Cúc Hương “hy vọng” bao nhiêu thì người đàn ông tên Bông ở báo tuổi hoa càng thất vọng bấy nhiêu. Theo đúng như giao hẹn giữa các cô gái và ông thì hôm nay là ngày tổ sắp chữ trao bản nhũ của tờ báo sắp tới cho ông. Nhưng thời gian qua, do Cúc Hương mãi sa đà vào cái trò chơi games, Xuyên và Thục sửa lỗi hỏng xuề nên khi ông lò dò đến thì Xuyên đành nhe răng cười trừ. - Không kịp chú ơi! - Cái gì không kịp? - Người đàn ông chưa hiểu. Xuyên gãi đầu: - Tụi này chưa ra bản nhũ kịp! Người đàn ông trợn mắt: - Các cô hẹn bữa nay mà? - Thì hẹn bữa nay! Nhưng tụi này bận quá! - Rồi nhìn về phía Cúc Hương, Xuyên nheo nheo mắt - Nhất là con Cúc Hương kia kìa! Nó bận tới mấy tối mất! - Chà, kiểu này thì kẹt tụi tôi quá! - Người đàn ông xoa xoa cái đầu hói, vẻ khó nghĩ. Cúc Hương vọt miệng: - Chú đừng lo! Chừng một, hai ngày nữa tụi này sẽ có bản nhũ cho chú! Người đàn ông nhú mày: - Nhưng một hay hai ngày? Tôi phải biết đích xác ngày nào để sắp xếp quay lại chứ! Cúc Hương quay sang Xuyên: - Chừng nào xong mày? - Tao cũng chẳng biết! Xuyên hạ giọng thì thầm. Rồi nó nhìn người đàn ông trước mặt, cười cầu tài: - Chú khỏi cần quay lại chỉ cho một! Lúc nào in nhũ xong, tụi này sẽ đem thẳng đến tòa soạn cho chú! - Vậy cũng được! - Người đàn ông gật đầu - Nếu không gặp tôi thì các cô đưa cho cô Lan! Nói xong, người đàn ông dợm quay đi thì Cúc Hương đã gọi giật: - Khoan đã chú ơi! - Gì vậy cô Cúc Hương? - Người đàn ông nhún mắt: Cúc Hương cười toe: - Sao chú mau quên quá vậy? Người đàn ông lộ vẻ bối rối: - Quên chuyện gì cà? - Thì chuyện con thực nhờ chú đó! - Cô Thực nhờ hả? Người đàn ông vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn Thục khiến Thục đỏ mặt chối lia: - Chú đừng có nghe lời con Cúc Hương! Nó xạo đó! Nhưng người đàn ông đã nhớ ra. Ông gật gù: - -, vụ nhà thơ Tóc Mây phải không? - Thì “vụ” đó chứ còn “vụ” nào nữa? - Cúc Hương nhả mặt - Sao, chú đã gặp ổng chưa? - Chưa! - Người đàn ông lúng túng. Cúc Hương trố mắt: - Làm gì mà đến bữa nay chú cũng chưa gặp ổng? Bộ ổng đi họp công tác viên gì gì đó ở miền Trung chưa về hả? - ổng về rồi! - Người đàn ông xuôi xì - Nhưng ở về xong, ổng lại đi... miền Tây! - Chú nói sao khó tin quá! - Xuyên này giờ im lặng, bỗng đột ngột hắng giọng - ổng là nhà thơ chứ có phải tài xế xe đồ đầu mà chạy lung tung vậy? - Thì ổng là nhà thơ. Nhưng ngoài ra, ổng còn là người phụ trách mạng lưới cộng tác viên của tờ báo. Khi nào rảnh, ổng mới ngồi làm thơ. Còn bình thường, ổng đi suốt! Lời giải thích của người đàn ông khiến các cô gái hết đường bắt bẻ. Xuyên khịt khịt mũi: - Nhưng chẳng lẽ trước khi ổng đi miền Tây, chú không gặp ổng? Người đàn ông chớp mắt: - ổng về buổi tối, sáng hôm sau lại đi ngay, làm sao tôi gặp được! Cúc Hương thở dài: - Thật khổ thân con Thực! Lần này ổng đi miền Tây về, chú nhớ bắt ổng trối lại dẫn đến cho tụi này nghen! - Các cô cứ yên chí! - Người đàn ông gật đầu - Lần này về, chắc ổng chẳng đi đâu nữa đâu ! Câu nói của người đàn ông đầu hói gieo vào lòng Thục một tia hy vọng. Ừ nhỉ, rốt cuộc rồi anh cũng sẽ về! Chẳng lẽ anh cứ đi hoài quay năm suốt tháng! Anh phải về để gặp Thực, để gặp người con gái tên Th. Anh từng để tặng dưới bài thơ hôm nào. Thục còn nhớ như in những lớn nhả gửi của anh: Xin đừng buồn em nhé Mùa xuân xanh qua rồi Xin em đừng tựa cửa Lá vàng nào không rơi... Không, nếu anh trở về thì mùa xuân xanh hẳn sẽ trở về theo. Thục sẽ chẳng còn tựa cửa ngắm lá vàng mà bàng khuâng mơ tưởng. Anh cũng đừng

sợ “gặp nhau làm chi vội, để mai người xa tôi”. Máy vi tính đã “bói” rồi: “Thục + Tóc Mây: Trọn đời bên nhau”. Con Cúc Hương bảo “máy bói trúng chóc”, lẽ nào anh lại không tin? Thục mãi đắm chìm trong mơ mộng suy tư. Trong giấc mơ đẹp đẽ của nó, cuộc gặp gỡ giữa nó và nhà thơ mái tóc bồng bềnh, đôi mắt tinh anh và miệng cười duyên dáng có tên là Tóc mây kia diễn ra thật nên thơ và cảm động. Anh dắt tay nó qua ngàn nội cỏ, ngắt những đóa hoa dại trên đường dịu dàng cài lên tóc nó và hát cho nó nghe những bản tình ca bất tử bằng một giọng trong trẻo như tiếng suối reo... - Đủ rồi! Đủ quá rồi, cô nương! Cái giọng đánh đá của Xuyên vang lên bên tai Thục làm cái giọng “trong trẻo như tiếng suối reo” kia hoảng hồn tắt ngấm. Thục giật mình ngơ ngác hỏi: - Chuyện gì vậy? Xuyên nghiêm mặt: - Chuyện mà chứ chuyện gì! Làm việc không lo làm, ở đó mà mơ mộng! Thục luồn cuống: - Mơ mộng gì đâu! - Mơ mộng đến anh chàng Tóc Mây của mày chứ mơ mộng gì! Bộ mày tưởng tao không đọc được những ý nghĩ trong đầu mày hả? - Thôi đi, đừng có dốt! - Thục phản ứng một cách yếu ớt. Thấy vậy, Xuyên càng trêu già: - Chứ không phải mày đang chờ anh chàng ở Miền Tây về để rủ anh ta đi chơi Vũng Tàu hả. Trước kiểu tấn công ồ ạt của Xuyên, Thục chẳng biết chống đỡ như thế nào. May thay, Cúc Hương đã kịp thời lên tiếng “cứu bồ”: - Con Xuyên chỉ giỏi tài suy bụng ta ra bụng người. Tao cam đoan là con Thục không hề có ý nghĩ đó! - Sao mày biết? - Xuyên nheo mắt. Cúc Hương thản nhiên: - Sao lại không biết? Con Thục không hề muốn rủ ông Tóc Mây đi Vũng Tàu! Nó chỉ muốn... rủ đi Đà Lạt thôi! Nói xong, Cúc Hương nhe răng cười hì hì. Nhưng mới cười được một, hai tiếng, nó bỗng kêu lên “oai oái” và trừng mắt nhìn Thục: - Không chơi trò ngắt néo véo nhen mày! - Ai bảo nói bậy chi! - Bậy gì! Bộ tao nói không đúng hả? Thục nghinh mặt: - Không đúng! - Được rồi! - Cúc Hương gục đầu - Để ít hôm nữa ông Tóc Mây về tới, xem thử ai “nói bậy” cho biết! Nhưng nhà thơ Tóc Mây “đi miền Tây” chưa kịp về thì Thục đã bất ngờ gặp anh. Hôm đó, theo như lời hứa với người đàn ông đầu hói, Cúc Hương và Thục lộc cộc chờ nhau đem bản nhũ đến tòa soạn báo Tuổi Hoa để giao cho ông ta. Thoạt đầu Xuyên định đi cùng nhưng đến phút chót nó lại đâm ra lưỡng lự: - Thôi, tụi mày đi đi! Tao ở nhà! Cúc Hương ngạc nhiên: - Sao tự dưng thay đổi ý kiến kỳ cục vậy? Xuyên thở dài: - Tao phải ở nhà làm nốt một số việc! Còn hai, ba bữa nữa tụi mình nghỉ ở đây rồi, nếu sáng nay kéo nhau đi hết thì lấy ai nhập cả đồng dữ liệu còn tồn đọng kia! Cúc Hương “xí” một tiếng: - Mày ở nhà một mình để lên lén nhập dữ liệu vào file “Letters” của mày thì có! - Nói bậy nói bạ tao cóc cho một cái bậy giờ! Xuyên vừa nói vừa vung tay dọa khiến Cúc Hương vội vã lùi về phía cửa phòng. - Nói với chú Bông là chừng nào ông Tóc Mây ở miền Tây về, tao sẽ ghé thăm tòa soạn nhân tiện biết mặt nhà thơ của con Thục luôn thể! Ra tới cửa, Cúc Hương còn nghe Xuyên ranh mãnh dặn vói theo. 111 Tòa soạn báo Tuổi Hoa nằm trên một con đường tấp nập xe cộ. Cổng vào bằng sắt mở toang, bên trong lổ nhổ người. Thục và Cúc Hương đứng ngập ngừng trước cổng, hồi hộp nhìn vào. - Sao mày? - Thục khẽ nín áo bạn. - Vào đại chứ sao! Thục liếc đồng hồ nơi tay: - Hôm trước chú Bông dặn tụi mình có đến thì đến lúc chín giờ kia mà! Bây giờ mới có tám rưỡi hà! - Ông có dặn vậy hả? - Ủ, lúc ra về, chú ấy dặn đi dặn lại là đừng ghé trước chín giờ! - Cứ vào đại! Tụi mình tới sớm còn nữa tiếng chứ mấy! Biết đâu ông đang ngồi đợi mình trong đó! Cúc Hương vừa nói vừa hiên ngang dắt xe vào trong sân. Nhưng đến khi phát hiện những người ngồi trong căn-tin cạnh đó đang chăm chú nhìn mình, nó bỗng đâm ra lúng túng, phải bắt chống xe đến ba, bốn lần mới đứng được xe lên. Để tránh tình, Cúc Hương cố không nhìn ai. Nó mím môi bước thẳng qua cửa. Thục rụt rè lẻo đẻo theo sau. Cúc Hương tiến lại chỗ người thanh niên đang ngồi cầm cúi bóc một chồng thư ngỏ ngang trên chiếc bàn kê đó, lí nhí gọi: - Anh ơi! Người thanh niên ngước lên, tò mò nhìn hai cô gái qua tròng kính trắng: - Các cô cần gì ạ? Cúc Hương liếm môi: - Tụi tôi muốn gặp chú Bông! - Chú Bông nào? - Anh thanh niên ngơ ngác hỏi lại. Câu hỏi của kẻ đối diện làm Cúc Hương chững hờ: - Chú Bông tức là cái chú làm ở đây à? Anh thanh niên nhún mày: - Ở đây đâu có ai tên Bông à! Rồi anh bắn khoả nhìn Cúc Hương: - Người đó hình dáng như thế nào? Cúc Hương ấp úng: - Chú đó có cái đầu... cái đầu... Nói tới đó, tự dưng nó bỗng ngắc ngứ khiến anh thanh niên phì cười: - Ai mà chẳng có cái đầu! Người như vậy thì ở đây có đến hàng đồng! Câu chòng ghẹo của anh thanh niên làm Cúc Hương đỏ mặt. Nó mím môi: - Nhưng chú ấy có cái đầu... hói! - Cái đầu hói ư? - Anh thanh niên bật kêu khê - Như vậy người mà các cô định tìm chính là nhà thơ Tóc Mây rồi! - Không phải! - Cúc Hương vội vàng đính chính - Tụi tôi muốn gặp chú Bông kia! - Chú Bông của các cô chính là nhà thơ Tóc Mây đấy! Bông là tên cúng cơm của ông, tôi nhớ ra rồi! Những gì anh thanh niên vừa tiết lộ khiến Thục và Cúc Hương sững sờ. Thục ngập ngừng: - Nhà thơ Tóc Mây đi công tác miền Tây chưa về kia mà? Anh thanh niên tròn mắt: - Miền tây nào? - đây chẳng có ai đi công tác miền Tây cả! Cúc Hương bỗng thấy chột dạ. Như sự nghĩ ra chuyện gì, nó hấp tấp hỏi: - Thế trước đây có ai đi công tác ở miền Trung không? - Không! - Anh thanh niên lắc đầu - Tụi tôi đi miền Trung để làm gì? Câu hỏi lại của anh thanh niên rơi tõm vào im lặng. Cả hai

cô gái lúc này đang bàng hoàng ngơ ngẩn nhìn nhau. Trước sự tiết lộ vô tình của người thanh niên. Thực tưởng như mình vừa bước hụt xuống một hố thẳm. Hình ảnh thơ mộng về nhà thơ Tóc Mây mà nó từng chăm chú vẽ vời trong trí tưởng tượng bỗng đột ngột vỡ tan như bong bóng xà phòng. Không còn là chàng hoàng tử có mái tóc bồng bênh, miệng cười tình tứ và đôi mắt sáng như hai vì sao nữa, nhà thơ Tóc Mây bây giờ hiện nguyên hình là một người đàn ông đầu hói chuyện chạy việc in ấn giấy má cho tờ báo. Thực có cảm giác mình như một người bị phản bội. Nỗi thất vọng khiến nó bần thần như kẻ mộng du. Cúc Hương đỡ hơn. Sau một thoáng sững sờ. Nó kịp thời trấn tĩnh, quay sang anh thanh niên: - Thế nhà thơ Tóc Mây có đây không hở anh? - Ông chưa tới. Cúc Hương liếm môi: - Vậy anh cho tụi tôi gặp cô Lan cũng được! Anh thanh niên lại lắc đầu: - Cô Lan cũng chưa về! Rồi thấy hai cô gái bối rối nhìn nhau, anh chỉ tay về phía bộ ghế nệm kê sát tường dùng để tiếp khách, niềm nở nói thêm: - Các cô cứ ngồi đây đợi! Còn không thì có thể ra căn-tin ngồi uống nước! Khoảng nửa tiếng nữa thế nào họ cũng tới! - Thôi, để tụi này ra căn tin! Nói xong, Cúc Hương kéo tay Thực rảo bước ra ngoài. Cúc Hương chọn một chiếc bàn nhỏ nằm khuất sau chậu dừa kiểng để không ai nhìn thấy mình. Khi nó và Thực vừa bước vào căn tin, những người khác ngồi tò mò đưa mắt nhìn nhưng chỉ một chốc sau họ lại chụm đầu vào trò chuyện khiến nó và Thực thở phào. Cúc Hương kêu hai ly đá chanh. Khi cô chủ quán bưng ra, nó vừa khuấy đường vừa nhìn Thực, pha trò: - Uống đi mày! Uống đi để thấy đời luôn luôn là một bộ phim nhiều tập với những pha hồi hộp, gay cấn, ly kỳ, màn ảnh rộng, âm thanh tuyệt hảo... Thực Nhấn mặt: - Tao không thích giỡn à ghen! - Tao cũng đâu có thích giỡn! - Cúc Hương nhún vai - Chính nhà thơ Tóc Mây của mày mới là người thích giỡn! Nghe nhắc đến nhà thơ Tóc Mây, Thực lập tức sa sầm mặt: - Tao không muốn nghe đến tên của ông nữa! Cúc Hương liếc Thực, tính mở miệng trêu tiếp nhưng thấy vẻ rầu rầu của bạn, nó bèn hạ giọng an ủi: - Giỡn vậy thôi chứ theo tao, mày nên delete ba chuyện đó đi! Buồn làm chi cho mau già! Vừa nói Cúc Hương vừa lặng lẽ quan sát Thực, thấy bạn mình vẫn chẳng buồn nhúc nhích, vẻ như chẳng nghe thấy gì. Biết lời khuyên của mình vừa rồi không “ép-phê”. Cúc Hương tìm cách khác, Nó nhìn lên trần nhà: - Thực ra... có tóc hay không có tóc, điều đó đâu có quan trọng! Buông một câu lửng lơ, không thấy Thực phản ứng gì, Cúc Hương tặc lưỡi, tiếp: - Những bậc vĩ nhân như Dostoevsky hay Picasso đầu cổ cũng... nhẵn nhụi vậy! Rồi thấy mặt Thực khê chớp, Cúc Hương phấn khởi hạ đòn quyết định: - Vậy mà cả nhân loại đều yêu mến, kính trọng họ! Tới đây, Thực không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Nó nhìn Cúc Hương bằng ánh mắt cảnh giác: - Ý mày muốn nói gì vậy? - Ý tao hả? - Cúc Hương gãi gáy - Ý tao muốn nói là giá trị của con người nằm ở tâm hồn và tài năng chứ không phải ở... tóc tai! Như nhà thơ Tóc Mây chẳng hạn, giá trị của ông nằm ở cái tâm hồn đã viết ra những vần thơ đầy cảm xúc kia chứ không phải ở ngoại hình của ông. Chính trái tim của ông quan trọng hơn cái đầu, càng quan trọng hơn cái... mọc trên đầu ông! Trước những phân tích hùng hồn của Cúc Hương, thực chẳng tỏ vẻ gì phản đối. Nó chỉ ngồi lặng lẽ cắn môi. Thấy vậy, Cúc Hương hào hứng “chỉ đạo”: - Do đó chẳng có lý do gì để mày phải thất vọng về ông, nhất là một khi số phận của mày và ông đã được sắp đặt “trộn đời bên nhau”! Cúc Hương ba hoa chưa dứt câu đã giật bắn mình người khi nghe một người trong căn-tin lớn tiếng gọi: - Nhà thơ Tóc Mây! Vào làm một ly cà phê đi! Cúc Hương và Thực điếng người trong ra, thấy nhà thơ Tóc mây đang chạy xe vào trong sân. Sau khi lúi húi dựng xe, ông lừng thừng bước vào căn-tin. Hai cô gái không hẹn mà cùng xích ghế sát nhau, cố giấu mình đằng sau cây dừa kiểng. Không hiểu sao ngay lúc đó cả Thực lẫn Cúc Hương không ai có ý định tiến ra gặp nhà thơ Tóc Mây để giao bản nhũ. Có thể sự khám phá bất ngờ vừa rồi khiến hai cô sợ phải lúng túng khi chùng mặt ra giữa đám đông lạ lẫm đang ngồi đầy trong căn-tin. Nhà thơ Tóc Mây dĩ nhiên không phát hiện ra Thực và Cúc Hương. Ông bước vào quán, thản nhiên ngồi xuống ghế và gọi một ly cà phê đá. - Sao tới trễ vậy? - Người bạn hỏi. Nhà thơ Tóc Mây chép miêng; - Phải đưa thằng con lớn tới hồ bơi Kỳ Đồng. Rồi phải chở con em nó đi học đàn ở Nhà Văn Hóa Thiếu Nhi. - Chứ bà xã đâu? Nhà thơ Tóc Mây thở dài: - Bà đi tập thể dục thẩm mỹ! Ông đi đầu trong phong trào “nuôi vợ giỏi dạy con ngoan” như vậy là nhất rồi chứ còn ai hơn nữa! Người bạn hăng giọng trêu. Sau đó anh ta còn tiếp tục giễu cợt thêm một vài câu nữa nhưng Thực chẳng nghe thấy gì. Lúc này nghe Cúc Hương thuyết phục, nó đã thấy hơi xiêu xiêu. Ừ nhỉ, con người quan trọng ở tâm hồn chứ đâu phải ở diện mạo. Nhà thơ Tóc Mây chỉ có mỗi tội... hói đầu chứ ông chỉ trạc tuổi ba mươi, đâu đã già lắm. Hơn nữa, ông đã dành cho Thực biết bao tình yêu mến qua bài thơ đạo nọ. Và nhất là ông không thể sống thiếu Thực, như máy vi tính đã... bó! Vậy vì có gì mà một cô gái lãng mạn như Thực lại ghẻ lạnh với nhà thơ của mình chỉ vì bút hiệu của ông không giống với con người? Những ý nghĩ tươi sáng vừa nhen nhóm trở lại trong đầu Thực, chưa kịp léo lên đã vội tắt ngấm trước mẩu đối thoại phũ phàng vọng lại từ chiếc bàn kê ngay phía bên kia cây dừa kiểng. Thực nhắm mắt và đưa tay bịt hai tai lại như muốn trách sự chế giễu của số phận. Trong tư thế đó, Thực không biết nhà thơ Tóc Mây đã bỏ đi, cũng

không biết Cúc Hương đã khê khàng đứng dậy và lên vào tòa soạn giao bản nhũ một mình để tránh cho bạn những giây khó xử. - Xong rồi! Thôi, tội mình quit! Đến khi Cúc Hương quay trở lại và thở dài gọi Thục, nó mới khê cửa mình đứng dậy lẩn thẩn đi theo, lòng không rõ thực ra mình đang rời khỏi chốn này hay đang từng bước rời khỏi giấc mơ thiếu nữ của một thời mới lớn.

13. Chương 13

Xuyến đón nhận tin tức do Cúc Hương mang về với mắt tròn xoe:

- Trời đất! Có chuyện đó hả?

Cúc Hương khịt mũi:

- Tao xạo mày làm chi!

Xuyến đưa hai tay lên trời:

- Thế này thì loạn rồi! Ai đời không có một sợi tóc mà dám ký bút hiệu là Tóc Mây!

- Vì vậy con Thục nhà mình mới té cái nhâm!

Cúc Hương vừa nói vừa dòm Thục. Nhưng Thục chẳng tỏ vẻ gì rầu rĩ hay cáu kỉnh như lúc ngồi trong căn-tin tòa soạn Tuổi Hoa. Nỗi buồn của nhỏ Thục sao mà giống mưa bóng mây, Cúc Hương ngạc nhiên nghĩ, chưa về tới nhà thì đã tạnh!

Xuyến cười cười:

- Lúc đó nó làm gì?

- Ai?

- Con Thục.

Cúc Hương nhún vai:

- Nó có làm sao đâu! Nó ngồi im!

- Không nói gì hết sao?

- Nói gì là nói gì?

- Thiếu gì chuyện để nói! - Xuyến nheo mắt - Chửi ông Tóc Mây một trận chẳng hạn!

Cúc Hương lắc đầu:

- Không! Lúc đó nó đang xiu! Tao phải giặt tóc và xức dầu cho nó!

- Đủ rồi ghen! - Thục cau mặt - Tao không thích nghe đứa nào bịa chuyện à!

- Tao thèm vào bịa chuyện! - Cúc Hương nghinh mặt - Có phải lúc đó mày nhắm mắt nhắm mũi lại không?

- Nhắm mắt nhắm mũi đâu phải là xiu?

- Vậy mà còn cãi! - Cúc Hương hừ giọng - Nhắm mắt thì hết thấy, nhắm mũi thì hết thở! Hết thở nếu không xiu thì là gì?

Kiểu ăn nói ma mãnh của Cúc Hương khiến Thục chỉ biết lắc đầu.

Xuyến ngó Thục:

- Giờ sao mày?

- Sao cái gì?

- Vụ ổng Tóc Mây đó! - Xuyên tàng hăng - Trị tội ổng không?

- Tội gì mà trị?

Xuyên nhếch môi:

- Tội đã có vợ có con rồi mà bày đặt làm thơ tặng mày!

- Trị tội mày với con Cúc Hương thì có! - Thực khịt mũi - Bài thơ đó do tội mày suy diễn, gán ghép chứ chắc gì ổng tặng tao!

Xuyên cười:

- Nếu không vậy thì tại sao máy bảo ông không thể sống thiếu mày?

Thực lạnh lùng:

- Vậy phải trị tội luôn cái máy!

- Chà chà! - Cúc Hương kêu lên - Con nhỏ này sao bữa nay hung hăng quá ta! Đâu phải ý mình thất tình rồi muốn trị tội ai cũng được!

Thực không buồn phản bác lại lời châm chọc của Cúc Hương. Nỗi căm giận, buồn phiền lúc phát hiện ra sự thật về nhà thơ Tóc Mây đang nguôi dần trong lòng nó. Khi này, lúc Cúc Hương chở nó về, nó ngồi phía sau ngẫm nghĩ về “chuyện tình” của mình và chợt nhận ra tất cả vẻ buồn cười và trẻ con chung quanh chuyện này.

Cho tới lúc nó đặt chân lên tòa soạn Tuổi Hoa, nhà thơ Tóc Mây chưa bao giờ nhắn gửi, hứa hẹn hay nói năng gì với nó. Những lúc ông xuống công ty gặp bọn Thực, thái độ và ánh mắt của ông cũng không nói lên điều gì đặc biệt. Người con gái tên Th. ông đề tặng trong bài thơ “Gặp nhau làm chi vội” không chắc là Thực. Và nếu người đó có là Thực đi chăng nữa thì cũng không có nghĩa ông có tình cảm riêng tư gì với Thực. Có thể nghe bọn Thực cứ nằng nặc đòi gặp ông mà vì lý do nào đó ông không muốn để lộ chân tướng của mình nên ông đã viết bài thơ đó như một cách trả lời mà thôi!

Suy cho cùng “chuyện tình” giữa Thực và nhà thơ Tóc Mây chỉ là “sản phẩm” của hai con quỷ Xuyên và Cúc Hương. Tội nó khơi khơi dựng lên một mối tình tưởng tượng rồi gán ghép cho Thực. Ngây thơ và đa cảm, dần dần Thực bị cuốn vào trò chơi. Rồi trí tưởng tượng phong phú đã góp phần thúc đẩy Thực đi xa hơn vào những giấc mơ.

Chỉ đến sáng nay, trên đường từ tòa soạn Tuổi Hoa trở về, cuộc phiêu lưu tâm hồn kia mới thực sự chấm dứt với Thực. Và nó kịp nhận ra sự phi lý trong nỗi buồn vừa thành thực lại vừa giả tạo của mình.

Cúc Hương không rõ tất cả những diễn biến trong lòng thực. Thấy Thực nhanh chóng lấy lại tinh thần sau một cú sốc khủng khiếp như thế, lại tỉnh bơ ăn miếng trả miếng trước những lời chọc ghẹo của nó và Xuyên, Cúc Hương gật gù khen:

- Nhưng nói gì thì nói, tao với con Xuyên cũng phải công nhận càn ngày mày càng có bản lĩnh!

Thực cảnh giác:

- Bản lĩnh gì?

Cúc Hương hùng hồn:

- Nhanh chóng quit khỏi nỗi buồn! Delete ngay lập tức hình bóng người yêu ra đầu óc! Kịp thời press any key to return to DOS!

Câu cuối cùng trong bài “bình luận” của Cúc Hương khiến Thực há hốc miệng:

- “Trở về màn hình DOS” là sao?

- Mày ngốc quá! - Cúc Hương tỉnh quái - DOS nghĩa là “Đừng Ôm Sảng!”. “Trở về DOS” tức là mày đã thoát khỏi chiếc bẫy tình quay co rồi rầm! Chứ nếu mày cứ nhất định nhảy vô... ôm chặt ông nhà thơ vợ con đùm đê kia thì đời mà chỉ có nát bét!

Thục rút cổ:

- Mà nói gì nghe ghê!

Cúc Hương nghiêm mặt:

- Tao chỉ nói lên sự thật! - Rồi nó bỗng cười hì hì - Nhưng chẳng biết mày học được bản lĩnh này từ đâu! Chắc là mày học của tao!

Cúc Hương huênh hoang là thế, vậy mà trưa đó khi đi ngủ dậy, Thục lần bước ra phòng ngoài, ngạc nhiên thấy Cúc Hương đang gục đầu trên bàn.

- Dậy sớm vậy mày?

Thục hỏi và chẳng nghe tiếng trả lời. Nhìn những lọn tóc xòa trên vai Cúc Hương, Thục chẳng rõ bạn mình thức hay ngủ.

Chắc nó đang thức! Thục nhủ thầm khi nhìn thấy dải băng chữ “Xin dung tat may. Cuc Huong” chạy liên tục trên màn hình trước mặt.

Thục khê thò tay đụng vào màn hình chính của Windows và hai màu đỏ và đen “chết chóc”.

Tự dưng Thục giật thót. Nó chưa trông thấy mẫu màu kỳ dị này bao giờ. Thục nhớ như in những màu Cúc Hương “sáng tác” và thường xuyên sử dụng trên máy. Xanh ngọc và đỏ cánh sen là mẫu màu “hạ vọng”. Tím, vàng nhạt và màu nước biển là màu “nhớ nhung”. Vàng và xanh lá cây là mẫu “u buồn”. Đỏ sậm và nâu là màu “cáu kỉnh”... chỉ riêng đỏ và đen thì Thục chưa từng trông thấy.

- Mẫu màu gì lạ vậy mày? - Thục tò mò hỏi.

- Mẫu màu “tuyệt vọng”!

Tiếng trả lời của Cúc Hương vọng lên từ dưới cánh tay, nghe não nề và hiu hắt.

Thục chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì tiếng Xuyến cất lên bên tai - hóa ra Xuyến đã thức giấc và đến sau lưng Thục tự bao giờ:

- Coi nó đang cầm cái gì trên tay kia!

Thục nhướn mắt dòm. Quả nhiên bàn tay Cúc Hương lộ ra ngoài vạt tóc đang cầm hờ hững mấy phong thư.

- Thư! - Thục nhìn Xuyến.

- Thư ai gửi cho ai vậy?

- Ai biết!

Xuyến hất hàm:

- Lấy lại đây coi!

Theo lệnh của Xuyến, Thục thận trọng king chân và thò tay qua vai Cúc Hương rón rén nhón mấy phong thư. Cúc Hương chẳng phản ứng gì. Nó cứ ngồi im như phỗng.

Thục nhìn lướt qua phong thư trên cùng và hớn hờ reo lên:

- A, thư gửi cho mày! Thư mời đám cưới!

Xuyến cầm lấy phong thư, liếc qua chữ “song hỷ” ngoài bì rồi gật gù:

- Thì ra con Cúc Hương lén lút đi “chống lầy”! Nó buồn vì sắp sửa già từ quãng đời áo trắng!

- A, tao cũng được mời! - Thục lại reo lên.

- Vô duyên! - Xuyến nguyền Thục - Nó không mời bọn mình thì mời ai?

Vừa nói Xuyến mở bì thư, rút tấm thiệp bên trong. Nhắc thấy tên Ngô Thì Vân trong tấm thiệp. Xuyến trợn mắt:

- Con này ghê thật! Nó mới không nhẽo có mấy bữa, người ta phải sợ vãi mật vội hỏi cưới nó liền!

- Ủa! - Giọng Thục ngạc nhiên - Sao lại có thiệp mời cho con Cúc Hương nữa? Chẳng lẽ nó lại mời nó dự đám cưới của chính nó?

Câu nói của Thục khiến Xuyến cảm thấy ngỡ ngàng, vội hỏi lại:

- Mà nói sao?

Rồi như linh cảm được chuyện gì, không đợi Thục trả lời, Xuyến cúi dòm tấm thiệp trên tay.

- Trời đất! - Xuyến thất thanh - Cô dâu là Mai Hương chứ đâu phải con Cúc Hương nhà mình!

- Mai Hương nào?

- Thì còn Mai Hương nào nữa! Con nhỏ ngồi ở phòng khách đằng trước đây nè!

Rồi Xuyến nhìn lên trần nhà, than:

- Như vậy là người ta ưa thích hương hoa mai mà chê bai hương hoa cúc!

Đang nói, chợt nhận thấy mình đùa không đúng chỗ, Xuyến vội im bặt và áy náy nhìn sang Cúc Hương. Nhưng Cúc Hương vẫn im lìm bất động, chẳng rõ có nghe thấy những lời Xuyến nói hay không.

- Sao lạ quá mà? - Thục khẽ bước lại gần Xuyến, thì thầm.

- Là chuyện gì?

- Chuyện nhỏ Mai Hương đó.

- Nhỏ Mai Hương sao?

Thục chớp mắt:

- Tao thấy anh Vân với nhỏ trước nay đâu có vẻ gì thân mật, thậm chí có lúc tao còn thấy hai người cãi nhau đỏ mặt tía tai nữa, sao bây giờ bỗng dưng họ lại làm đám cưới?

Xuyến nhún vai:

- Mà... còn nhỏ, làm sao hiểu được ba chuyện phức tạp này! Phải kinh nghiệm đầy mình như tao thì mới biết tình là tình nhiều khi không mà có, tình là tình nhiều lúc có như không...

Xuyến đang ba hoa thì Thiếu bước vào.

Thục cười:

- Miệng con nhỏ này linh thật! Tình của mà khi không mà có rồi kìa!

Xuyến quay lại nhìn Thiếu, định nhướn miệng cười với anh nhưng không rõ nghĩ sao, nó nghiêm mặt lại:

- Mấy cái thiệp mời đám cưới là do anh đem vào phải không?

- Ừ.

- Đâu rồi?

Thiếu liếc lên mặt bàn:

- Ủa! Hồi trưa tôi mới để đây, định đầu giờ chiều đưa cho các bạn...

- Phải đây không? - Xuyến chìa tấm thiệp sau lưng ra.

Thiếu thở phào:

- Vậy mà Xuyến làm tôi hết hồn!

- Anh khoan mừng vội! - Xuyến nghinh mặt - Nghe tôi hỏi tội đây nè!

- Tội gì?

Xuyến hắng giọng:

- Anh Vân với nhỏ Mai Hương quen nhau lâu chưa?

- Lâu rồi!

- Lâu là mấy tháng?

Thiếu khịt mũi:

- Họ quen nhau tới ba năm lận!

Xuyến chưng hửng:

- Ba năm?

- Ừ.

- Ba năm sao bây giờ mới làm đám cưới?

Thiếu nhăn nhó:

- Cái đó làm sao tôi biết được!

Dường như chợt nhận ra câu hỏi của mình hơi kỳ cục, Xuyến liền chuyển đề tài:

- Anh biết bọn họ quen nhau từ trước sao không chịu nói cho con Cúc Hương biết?

Thiếu khẽ liếc về phía Cúc Hương bằng ánh mắt bối rối:

- Tôi đâu biết Cúc Hương có tình cảm với anh Vân thật! Tôi cứ tưởng mấy bạn chỉ đùa chơi thôi!

Xuyến sầm mặt:

- Vậy chuyện tôi với anh cũng là chuyện đùa chơi hả?

- Đâu có! - Thiếu hoảng hốt - Ý tôi đâu phải vậy!

Xuyến nghiêng răng:

- Ý anh mà là vậy tôi đã xé anh ra làm hai lâu rồi!

Sau khi hù Thiếu xanh mặt, Xuyến thủng thẳng quay lại chỗ Cúc Hương.

- Cúc Hương! - Xuyến khẽ gọi.

Cúc Hương vẫn gục đầu trên hai cánh tay, xụi lơ như chết rồi.

Ngần ngừ một lát, Xuyết lại tặc lưỡi:

- Ngồi dậy đi! Mà là “cô gái hệ PAL” kia mà!

Trước đây, Cúc Hương thường cho mình là người có trái tim sôi đá, thuộc hệ PAL, tức “Phốt Anh Luôn”, đối nghịch hoàn toàn với hệ NTSC, tức “Nhớ Thương Sầu Cầm” của con Thục mít ướt. Bây giờ Xuyến nhắc lại “truyền thuyết” đó, cố chọc con bạn cười, nhưng vô hiệu.

Tự nhiên Xuyến thấy thương Cúc Hương vô hạn. Rốt lại, sau hai tháng học nghề vi tính ở công ty Việt Anh, trong ba đứa chỉ có Xuyến là thuận buồm xuôi gió nhất. Thiếu hiền lành, tử tế, ngày càng quý mến và quấn quýt bên Xuyến. Trong khi đó Thục “vỡ mộng” với nhà thơ Tóc mây đầu hói còn Cúc Hương thì đang lên cơn đau tim trước dòng chữ “trân trọng báo tin” của anh chàng Vân kín đáo, lạnh lùng. Lại một điều, những tin tức khủng khiếp đó lại xảy đến với Thục và Cúc Hương trong cùng một ngày, hết như có hẹn trước!

Dĩ nhiên so với Cúc Hương, “cái” của Thục nhẹ hơn. Xuyến thừa hiểu điều đó. Bệnh của Thục là bệnh tưởng, bệnh của Cúc Hương mới là bệnh thật. Thục chỉ vỡ mộng, Cúc Hương mới vỡ... tim. Sau vụ này, cần phải format lại trái tim con Cúc Hương như người ta vẫn định dạng lại những chiếc đĩa nhiễm virus! Xuyến buồn buồn nhủ bụng.

- Anh Vân đâu? - Cúc Hương đột ngột ngẩng đầu lên, hỏi.

- Anh Vân hả - Xuyên liếm môi - Ảnh chưa vô!

- Không phải là chưa! - Cúc Hương thần thờ nhìn Xuyên - Mà là ảnh sẽ không vô! Chiều nay cũng vậy và ngày mai cũng vậy!

- Sao mà biết?

Giọng Cúc Hương bùi ngùi:

- Tao biết! Chỉ đến ngày mốt, khi tụi mình đã rời khỏi đây rồi, anh và Mai Hương mới trở lại công ty! Họ muốn tránh mặt tao!

- Nếu muốn tránh mặt, tại sao ảnh lại mời mày dự đám cưới? - Thục vọt miệng.

Cúc Hương nhún vai:

- Mời dự đám cưới là chuyện khác! Đó là chuyện chẳng đáng dừng!

Thục đột nhiên cảm thấy lo lắng:

- Nhưng mày tìm anh Vân chi vậy? Bộ mày tính hỏi tội ảnh hả?

- Anh chẳng có tội gì trong chuyện này! - Cúc Hương thở dài - Tao định gặp ảnh để kêu ảnh cứ đi làm như bình thường!

Câu nói của Cúc Hương khiến Xuyên và Thục thở phào. Cuối cùng con Cúc Hương đã nhìn ra được vấn đề, Xuyên mừng rỡ nghĩ, và như vậy chẳng có gì phải lo lắng, chắc chắn nó sẽ vượt qua được “cú sốc” này!

- Chiều nay buồn quá!

Vừa mới tỏ ra vững cỏi, giọng Cúc Hương đã lại ỉu xìu.

- Đừng buồn! - Xuyên an ủi bạn - Mày có nhớ câu nói của Legouvé hôm trước anh Vân cài vô màn hình mày không?

- Nhớ.

- Câu gì?

Cúc Hương chớp đôi mắt đỏ hoe:

- “Làm việc sẽ giúp lau khô những giọt lệ”!

- Vậy mày “lau khô” đi!

Cúc Hương quay mặt đi chỗ khác:

- Tao có khóc đâu mà lau!

- Thôi kệ mày! - Xuyên nhường bộ - Mai mốt vùi đầu vào ôn tập, lệ mày sẽ được lau khô một cách tự động! Còn bây giờ thì mày “lau” màn hình đi! Màn hình gì đỏ đỏ đen đen thấy ghê!

Cúc Hương buồn bã triết lý:

- Tình yêu là một cuộc đổ đen!

- Đừng nói ba láp! - Xuyên tăng hăng - Mày chơi games riết, bây giờ nhìn cái gì cũng ra cờ bạc!

- Cờ bạc kệ tao!

Thấy Cúc Hương có vẻ chẳng buồn nhích nhích chân tay, Thục thành linh lên tiếng:

- Con Cúc Hương chỉ giỏi cái miệng! Mày ngon sao mày không thể hiện được bản tính của mày đi!

Cúc Hương liếc Thục:

- Bản lĩnh gì?

Thực thản nhiên:

- Bản lĩnh mà mày bảo là tao học được ở mày ấy! Nhanh chóng quit khỏi nỗi buồn nè! Delete ngay lập tức hình bóng người yêu ra khỏi đầu óc nè! Kịp thời press any key to return to DOS nè!

Thực nhắc lại một lần nguyên văn những câu nói hùng hổ của Cúc Hương ban sáng khiến Cúc Hương dù đang buồn rầu ruột phải mỉm cười:

- Sao bữa nay mày mồm miệng ghê thế!

Mày muốn tao thể hiện bản lĩnh cách nào?

Thực chỉ tay lên màn hình:

- Xóa mẫu màu “tuyệt vọng” này đi! Chuyển sang mẫu “hy vọng”!

- Hy vọng gì nữa bây giờ? - Giọng Cúc Hương đượm hờn dỗi.

- Sao lại chẳng kỳ vọng gì? - Xuyên nghiêm nghị - Hy vọng mai một thi đấu đồ đó nè ! Hy vọng trong tương lai sẽ trở thành một chuyên gia vi tính như... tao nè! Hy vọng sẽ gặp một anh Vân khác đẹp trai hơn anh Vân này nè! hy vọng sẽ...

- Thôi, thôi, stop it! Tao không nghe nữa đâu! - Cúc Hương la lên và đưa tay bịt tai lại.

- Không có tốp tiếc gì hết! - Xuyên hừ giọng - bây giờ mày có chịu đổi màn hình Windows sang mẫu màu “hy vọng” không, nói một tiếng đi! Yes hay No?

Thực láu táu:

- Dĩ nhiên là Yes!

Xuyên trừng mắt:

- Tao không hỏi mày!

Trong lúc đó, Cúc Hương đưa mắt băng khuâng nhìn ra bên ngoài. Qua màn kính ngăn, nó vẫn nhìn thấy những tia nắng đang nhảy múa trên tàng cây bên kia đường và bất giác nó buột miệng nhắc theo lời Thực:

- Dĩ nhiên là Yes!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buoi-chieu-windows>